123

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி VIII { ராக்ஷஸ௵ புரட்டாசி௴ : 1915-௵ அக்டோபர்௴ } பகுதி 4

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

66. தேஹத்தின் இழிவு

புன்புலானரம்பென்புடைப்பொய்யுட
லன்பர்யார்க்குமருவருப்பல்லவோ
வென்பொலாமணியேயிறையேயித்தாற்
றுன்பமன்றிச்சுகமொன்றுமில்லையே

(பொன்னைமாதரை—13)

67. கடவுள் சிறப்பு

நெஞ்சுகந்துனைநேசித்தமார்க்கண்டர்க்
கஞ்சலென்றவருளறிந்தேனையா
தஞ்சமென்றுன்சரணடைந்தேனெங்குஞ்
செஞ்செவேநின்றசிற்சுகவாரியே.

(பொன்னைமாதரை—17)

68. சரணம் புகல்

சோதியேசுடரேசுகமேதுணை
நீதியேநிசமேநிறைவேநிலை
யாதியேயுனையானடைந்தேனகம்
வாதியாதருள்வாயருள்வானையே

(பொன்னையாதரை—22)

69. கடவுள் நிலை

ஆனமானசமயங்களாறுக்குந்
தானமாய்நின்றுதன்மயங்காட்டிய
ஞானபூரணநாதனைநாடியே
நினனேனின்பந்தேக்கித்திளைப்பனே

(பொன்னைமாதரை—27)

தேக்கியின்பந்திளைக்கத்திளைக்கவே
யாக்கபாயெனக்கானந்தமாகியே
போக்கிலேனுடுவரவற்றபூரணந்
தாக்கிநின்றவாதன்மயமாமதே.

(பொன்னைமாதரை—28)

70. அனுபவ மேலீடு

அதுவென்றுன்னுமதுவுமறநின்ற
முதியஞானிகண்மோனப்பொருளது
வெதுவென்றெண்ணியிறைஞ்சுவனேழையேன்
மதியுணின்றின்பவாரிவழங்குமே.

(பொன்னைமாதரை—29)

வாரிக்கொண்டெனைவாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகினை
யோரிற்கண்டிடுமுன்கனவென
யாருக்குஞ்சொலவாயிலையையனே.

(பொன்னைமாதரை—30)

71. மானஸ பூஜை

கண்ணிற்காண்பதுன்காட்சிகையாற்றொழில்
பண்ணல்பூசைபகர்வதுமந்திரம்
மண்ணுணடந்தும்வழங்குயிர்யாவுமே
பண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே.

(பொன்னைமாதரை—33)

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பனோ
நெடியவானெனவெங்குநிறைந்தொளி
ரடிகளேயரசேயருளத்தனே.

(பொன்னைமாதரை—34)

ராக்ஷஸஸ்ஸ்ஸ ஐப்பிசிமீ CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	தி ஓ	இங்	தமிழ்	வார	ராக்ஷஸஸ்ஸ்ஸ ஐப்பிசிமூ } சாலிசகம் 1837 கலியப்தம் 5016 } பசலி 1325 கொல்லம்-1091 } 1915 ஸ்ஸ அக்டோபர்மூ நவம்பர்மூ
ரசு	7	17	1	ஞா	சவ 5-49, திரு 29-46, திரு 2-1, சுல 53-52, கௌ 5-49, ரா 9-56, அக 29-32, துலாரவி 17-44, சுவா 1 சுக் 59-20, துலா சு தசமிதிதி விஜயதசமி சமீபூஜை சிர உப துலாவிஷு சுன்யார்கம்.
	8	18	2	திங்	தச 1-57, வசா 56-55, அவி 28-0, கண் 50-29, கர 1-57, ரா 16-14, ஸ்மா ஏகா மழை 4-க்குள்.
சு	9	19	3	செ	துவா 57-5, சத 27-13, விர் 46-0, பவ 27-58, ரா 13-50, சுவா 2 சுக் 25-42, வை ஏகா.
,,	10	20	4	புத	திர 56-28, பூரட் 27-40, திரு 42-25, கௌ 26-46, ரா 22-4?, சித் 4 ரவி 37-44, பிரதோ.
பு	11	21	5	வியா	சது 57-4, உத் 29-8, வியா 39-48, கர 26-48, தியா 0-0, அக 29-2?, புதவக்ரசிவர் 10-38.
செசு ரா]	12	22	6	வெ	◯ பௌ 59-6, ரே 31-56, ஹர் 38-13, பத் 28-5, திவி 0-33, பூச 4 செ 32-0, சுவா 3 சுக் 20-10, திரு 3 ராகு ஆயி 1 கேது 50-6. அன்னாபிஷேகம் கோஜா கரி ஆகாசதீபம் ஆக்ரயணம் கார் ஸ்நா ஆ கரிநாள்.
,,	13	23	7	சனி	பிர 60-0, அசு 35-58, வஜ் 37-31, பா 29-33, திவி 25-18, ஆச்வின பகு சுவா 1 ரவி 57-44, இஷ்டி.
பு	14	24	8	ஞா	பிர 2-15, பர 41-2, ஸித் 37-41, கௌ 2-15, திவி 2-0, அஸ் 4 ரிசபுத 30-0, மழை 3-க்குள்.
குசு	15	25	9	திங்	துதி 6-27, ❋ கார் 46-50, விய 38-26, கர 6-37, திவி 13-56, அக 29-22, விர்ச்சிகா 36-33, பூரட் 2 வக்குரு 30-0, சுவா 4 சுக் 15-25, விய-சிரா கார் உப.
சு	16	26	10	செ	திரு 11-15, ரோ 53-9, வரி 39-36, பத் 11-15, ரா 1-42, பச்சாதுதய சுக் 23-38, சங் சது சாகசதுர்த்தி.
ரசு	17	27	11	புத	சது 16-27, மிரு 59-37, பரி 40-55, பா 16-27, திவி 8-40, சுவா 2 ரவி 17-44, விசா 1 சுக் 57-40, பஞ்சமிதிதி.
பு	18	28	12	வியா	பஞ் 21-35, திரு 60-0, சிவ 42-5, தை 21-35, திவி 22-44, சித் 1 புத 39-27, அதிதி.
	19	29	13	வெ	சஷ் 26-13, திரு 5-40, சித் 42-47, வணி 26-13, ரா 9-4, அக 29-16, சஷ்டிதிதி வருஷயோகம்.
ரசெ	20	30	14	சனி	சப் 30-6, புன 11-8, சா 42-52, பத் 30-6, ரா 3-21, சுவா 3 ரவி 37-44, ஆயி 1 செ 6-46, விசா 2 சுக் 33-30, காளா[ஷ்டமி.
சு] சு	21	31	15	ஞா	அஷ் 32-57, பூச 15-34, சுப 42-7, பா 1-31, ரா 20-6, சனிவக்ரம் 2-38.
பு	22	1	16	திங்	நவ 34-35, ஆயி 18-56, சுப் 40-26, தை 3-46, ரா 20-45, சித் 2 புத 24-51.
ரசு	23	2	17	செ	தச 34-57, மக 21-4, பிரா 37-43, வணி 4-46, ரா 12-8, அக 29-10, சுவா 4 ரவி 57-29, விசா 3 சுக் 12-40.
	24	3	18	புத	ஏகா 34-0, பூர 21-58, மா 34-0, பவ 4-28, ரா 10-43, சர்வ ஏகா மழை 2-க்குள்.
புசு	25	4	19	வியா	துவா 31-53, உத் 21-40, வை 29-23, கௌ 2-56, ரா 13-10, துவாபுத 15-26, விர்ச்சிகசுக் 58-30, கோவஸ்த துவா பிரதோ வை சிரா தீபாரம். [சாகசதுர்தசி மா சி மந்திரதீபம் கரி.
	26	5	20	வெ	திர 28-43, ஹஸ் 20-40, விஷ் 23-55, வணி 18-43, ரா 10-39, திரயோதிதி ஆலயபிரதோ
ரசெ	27	6	21	சனி	சது 24-38, சித் 18-4, பிரி 17-43, சகு 24-38, ரா 2-17, அக 29-5, விசா 1 ரவி 6-14, ஆயி 2 செ 44-0, சதுர்தசிதிதி தீபாவளி போதாயனம்.
புசு	28	நவம்பர் 7	22	ஞா	● அமா 19-49, சுவா 15-3, ஆயு 10-55, சு 19-49, திவி 28-13, சித் 4 புத 5-4, அனு 1 சு 42-39, திதித்வயம் சர்வ அமா வ கு பூ கேதா வி போ இஷ்டி.
	29	8	23	திங்	பிர 14-28, விசா 11-30, ஸௌ 3-40, சோ 52-28 பவ 14-28, திவி 20-51, கார் சுத் துதியா திதி இஷ்டி சங் தரி பலிப்பிரதிபத் கோவர்தன பூ. [புத 30-0, பிராதுர் துதியா.
ரபு	1334 ஞு மொகர்ரம் 1	9	24	செ	துதி 8-47, அனு 7-35, அதி 48-23, கௌ 8-47, திரு 20-38, விசா 2 ரவி 34-59, வா 1 [20-40, சது விரு.
சு	2	10	25	புத	திரு 2-57, சது 54-8, கேட் 3-31, மூல 55-57, சுக 40-37, கர 2-57, திவி 22-10, ரா 27-28, அக 29-0, அனு 2 சுக்
பு	3	11	26	வியா	பஞ் 51-28, பூரா 55-36, திரு 32-58, பவ 24-16, சே 0-28, திவி 19-49, சுவா 2 புத 54-13, ஸ்கந்த பஞ்சமி மழை 7-க்கு.
ரசு	4	12	27	வெ	சஷ் 46-17, உத்தி 53-12, சுல 25-37, கௌ 18-52, திவி 14-48, விசா 3 ரவி 53-7, அனு 3 சுக் 60-0, ஸ்கந்த சஷ்டி உப. [பாதி விக்கிரமசக 1972
ச	5	13	28	சனி	சப் 41-40, திரு 49-22, கண் 18-39, கர 13-58, திவி 2-34, ரா 30-6, திருவா 4 வக்சனி 59-10, சப் விரு சிர உப கல்
பு	6	14	29	ஞா	அஷ் 37-52, அவி 47-22, விர் 12-14, பத் 9-46, சே 2-56, அக 28-56, சுவா 3 புத 9-44, பனியாரம்பம். [கடமுகம்.
செசு	7	15	30	திங்	நவ 35-2, சத 46-20, திரு 6-33, பா 6-27, திவி 5-3, ஆயி 3 செ 12-0, அனு 4 சுக் 39-10 துலா சு நவமி கிரதயுகா

			சனி
குரு	19-துலா புத விர்ச் சிக சுக்		செ சே
ராகு			
		ரவிசு	புத

விவேக போதினி

தொ. 8] ராக்ஷஸஸு : புரட்டாசி மீ [பகுதி 4

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

ராஜயோகம் (ஆராய்ச்சி)

3. கர்மவாஸனா விவேகம்

முன்னர் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட கர்மகதியிலிருந்து, ஒவ்வொரு கர்மாவும் செய்தவுடன், பகுத்தறிவுடன் கூடிச் செய்யும் மானிடர் முதலியோர்கள் மனதில், இரண்டுவிதப் பதிவுகளை உண்டாக்குகின்றது என்பது விளங்கியிருக்கும். இவைகளுக்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் என்று பெயர். இந்த சித்த ஸம்ஸ்காரங்களுள் பின்னர் ஸுகதுக்க ரூபங்களாக மாறுபடும் தன்மையை உடையனவைகளுக்கு கர்ம ஸம்ஸ்காரங்கள் என்றும், ஒருவித கர்மாவை மறுபடியும் செய்துவிடவேண்டும் என்ற பரபரப்பை உண்டாக்கும் பதிவுகளுக்கு வாஸனா ஸம்ஸ்காரங்கள் என்றும் பெயர். இவ்விருவித கர்மப் பதிவுகளும் ஒரே கர்மாவால் ஏற்பட்டவையாயினும், இவைகளுள் மிகுந்த வேற்றுமைகள் உண்டு. இவ்விருவகைப் பதிவுகளும் தத்தமக்குத் தகுந்த தருணங்களில் திடீரென்று வெளிப்பட்டு தொழிற்படும் விஷயத்தில் ஒரே மாதிரியானவை போலக் காணப்படினும், இவை தம்முள் உள்ள வேற்றுமை விளங்காவிடில் மோக்ஷ வழியில் ஸரிவர உழைத்து ஈடேறவே முடியாது. ஒவ்வொரு கர்மாவுக்கும் இவ்விருவிதப் பதிவுகள் மனதில் ஏற்படும் என்பதை விளக்க, காப்பி சாப்பிடுவதை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். காபி ஒரு முறை குடித்ததுமே தேஹத்தை அதிகமாகச் சுறுசுறுப்புடனிருக்கச் செய்து அடுத்தபடியில் தளர்த்திவிடும்: இது காப்பியின் தன்மை. இதுவுமன்றி, தகுந்த தருணம் வருங்கால் காப்பியை மறுபடியும் சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆவலுக்கு வேண்டிய மனப்பதிவும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இதனால் ஒருவன் ஒரு தரம் திருடுவானாயின் தண்டனைக்குத் தகுந்தவனாகிவிடும் பதிவும், ஸமயம் வாய்த்தால் மறுபடி திருடித் தப்பிவிடவேண்டும் என்ற ஆவல் பதிவும் அவன் மனதில் ஏற்பட்டு விடும். முன் பதிவு கர்ம ஸம்ஸ்காரம், பின்னது வாஸனா ஸம்ஸ்காரம்.

இப்படி ஒரே கர்மாவினால் ஏற்படக்கூடிய இருவித மனப் பதிவுகளான கர்மவாஸனைகளுக்குள்ள வேற்றுமையை நன்கு ஆராய்வோம். செய்யப்படும் தொழிலின் நன்மை தீமைத் தன்மையை ஒட்டி ஒருகரமாயினும் அதிலேயே மனதில் ஏற்பட்டு அதற்கேற்ற ஸுகதுக்கமாகப் பலிக்கும் தன்மையை உடையது கர்மா. இது பலிக்கும் தருணத்தில்தான் திடீரென்று மனதில் ஸுகதுக்க ரூபமான உணர்வை உண்டாக்கி மனதைக் கலக்கும். சிற்சில ஸமயங்களில் கர்மா பலிக்கும் விதத்தை மனதில் கிளம்பும் வாஸனைக் கூட்டங்களிலிருந்து ஒருவாறு ஊஹித்துணரலாம். வெகு வலிவுகுன்றியிருப்பினும், கர்மா பலிப்பதைத் தடுத்து விடவே முடியாது என்பதுதான் முன் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட கர்மகதியின் ஸாரம். இது, முன் செய்த பதிவுரூபமாக ஏற்பட்டுள்ள ஸஞ்சித மூட்டையில் பலிக்

கத் தொடங்கிவிடும் ப்ராரப்த கர்மப் பதிவுதான். சிற்சில ஸமயங்களில் தகுந்த ஸந்தர்ப்பங்களையும் அமைத்துக் கொண்டேதான் இப்பதிவுகள் தொழிற்படும். வாஸனையோ ஒரு கர்மா நடைபெறும்பொழுது உண்டாவதாயினும், அதையே மறுபடியும் மறுபடியும் செய்து வந்தால்தான் திடப்படும்; ப்ராரப்தானுபவ முடிவுகளிலும் வாஸனைகள் உண்டாகித் திடப்படும். இவை, விளங்கக்கூடிய படிகள் வழியாகவேதான் ஒருவனை ஒருவிதத் தொழிலை நடத்தத் தூண்டும். ஆகவே, இவை எவ்வளவு பலமாக விருப்பினும், தகுந்த பலமான விடாமுயற்சியால் தடுத்து நாம் நிறுத்திவிடலாம். இவைகள் நல்லவை, கெட்டவை என இரண்டு விதமாக விருக்கும். ஆகாமி கர்மா நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய எண்ணங்களை மனதில் கிளப்புகின்றவை இவ்வாஸனைகள்தாம். இவைகளை ஸரிவர ஒழுங்குபடுத்தி மானிடர்களை நற்கதியடையச் செய்யத்தான் சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஏற்பட்டுள்ளன. இப்படி இரண்டுவிதப் பதிவுகள், செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு கர்மாவுக்கும் ஏற்பட்டிருப்பதால்தான் நமது சாஸ்திரங்களில் 'எல்லாம் பூர்வகர்மாவின்படி நடப்பவை; மனிதனால் என்ன முடியும்?' என்றும் 'விதியை மதியால் வெல்லலாம்; நம் முயற்சியால்தான் எல்லாம் ஆகவேண்டும்' என்றும் இரண்டுவித கர்மவிஷய வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் தம்முள் ஒருவித விரோதமும் இல்லை. முன் வாக்கியத்தில் பூர்வ கர்மா என்பது இங்கு கூறப்பட்ட (ப்ராரப்த) கர்மப் பதிவு, எல்லாம் என்பது வந்தடையும் ஸுகதுக்கங்கள்தாம்; இரண்டாவது வாக்யத்தில் விதி என்பது வாஸனைப் பதிவான கர்மபலன், எல்லாம் என்பது நன்மை தீமையான நடத்தைகள்; ஆகவே முன்வாக்கியம்., 'இவ்வுலகில் ஏற்படும் ஸுகதுக்கமெல்லாம் ப்ராரப்தத்தால் வருவதால் அவைகள் விஷயத்தில் மனிதனால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அவன் தலைகுனிந்து விடவேண்டியதுதான்' என்றும்; இரண்டாவது 'இவ்வுலகில் நடத்தை விஷயத்தில் கர்மாவின் பலனான வாஸனையை விட மனிதன் விடாமுயற்சியே சிறந்தது' என்றும் கூறி கர்மவாஸனா விவேகத்தை திடப்படுத்துகின்றது. இந்த நுட்பம் உணராது பலர் முன்னர் கூறப்பட்ட இரண்டு வாக்கியங்கள் ஒன்றற்கு ஒன்று முரணுடையவை என்று கொண்டு கர்மகதி விஷயத்தில் ஒன்றைப் பின்பற்றி முறையே ஸ்வதந்திரமிழந்தோ அல்லது வீண் கர்வம் பிடித்தோ திண்டாடுகின்றனர். வேறு சிலர் நமது சாஸ்திரங்கள் வெறும் புரட்டு என்று எளிதில் தீர்மானித்து, மனம் போன போக்கே போகத் தொடங்கி அதோகதியடைகின்றனர். இக்கொடிய நிலைகளெல்லாம் கர்மவாஸனா விவேக நுட்பமுணரா அறியாமையால்தான் உண்டாவன.

இப்படி ஸுகதுக்கமாக பலிக்கும் கர்மாவும், நல்ல அல்லது கெட்ட நடத்தைகளாகப் பலிக்கும் வாஸனைகளும் வேறானவைகளாக இருப்பினும் உலகில் இவைகள் நான்கு விதமாகக் கலந்து காணப்படுவதால் முன் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட கர்ம கதிக்கு முரணாக உலக அனுபவம் இருப்பதுபோன்ற குழப்பம் எல்லோருக்கும் ஏற்படுகிறது. நல்ல கர்மா ஸுகமாகவும் தீயகர்மா துக்கமாகவும்தான் முடியும் என்பது கர்மகதி. இதுவுமன்றி, வெகு காலங்கழித்துத் தகுந்த தருணத்தில்தான் இம்முடிவு ஏற்படும் என்பது கர்மகதியின் முக்ய பாகம். இப்படி இருப்பினும் உலகில் பின்னர் காட்டப்படும் நான்கு வித கர்மவாஸனாச் சேர்க்கை ஏற்படுங்கால் நமது மனம் குழம்பித் திண்டாடாது போவதில்லை. (1) தீயோர் திண்டாவேது: தீயவாஸனாத் தொழிற்பாட்டின் முடிவில் துக்க ப்ராரப்தம் பலிப்

பது. திருடன் பிடிபட்டு தண்டனைப்படுவது போன்றவை நடக்குங்கால் நாம் ஸந்தோஷக் குழப்பத்தில் மூழ்கி கர்மகதி எவ்வளவு அழகாக நடைபெறுகின்றது: கெட்ட வழி நடக்க வேகூடாது என்று தீர்மானிக்கிறோம். இப்படியாவது திடப்பட்டு நல்ல வழிக்கு மானிடர் வரவே ராஜாங்கங்கள் ஈசன் ஏற்பாட்டிலுள்ள துக்கங்கள் நரகங்கள்போல தண்டனைகளையும், சிறைச்சாலைகளையும் அமைத்துள்ளன வெகு விரிவாக. (2) நல்லோர் செழிப்பது: நல்ல வாஸனைத் தொழிற்பாட்டின் முடிவில் ஸுக ப்ராரப்தம் வருவது. தர்மிஷ்டர்கள் ஸகல ஸம்பத்துக்களுடன் வாழ்வது போன்றவைகளைக் காணுங்காலும் நம்மை யறியாது கர்மகதிப் புகழ்ச்சி உண்டாகி விடும். இவ்வழியில் மானிடர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர ஸ்வர்காதி ஸுகங்களைப்போல, இனாங்களும் பட்டப்பெயர்களும் உத்தியோகங்களும் ராஜாங்கத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டுவித மனமகிழ்ச்சியும் உலகானுபவம் அதிகப்படப்பட நிலைக்காதென்பது பின் வரும் இரண்டுவிதச் சேர்க்கையால் விளங்கும் (3) நல்லோர் வருந்துவது: நல்லவாஸனைத் தொழில்களின் முடிவில் துக்கம் வருவது. தர்மபுத்திரர், ராமர், ஸீதை இவர்கள் கதி, தர்மவான்கள் வ்யாதி முதலியவைகளால் திண்டாடுவது, இவை போன்ற கன்றாவிகள் உலகில் அதிகம் உண்டு. இதைக் கண்டதும் ஸாதாரணர்களுக்குக் கர்மகதி விஷயத்தில் கொடிய குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடும். சிலர் தெய்வத்திற்குக் கண்ணில்லை என்று கொதிப்பர் இத்தருணங்களில். ஆனால் இந்த கர்மவாஸனைச் சேர்க்கைதான் கர்மவாஸனை விவேகத்தை நன்கு திடப்படுத்துவதால் பக்திமான்களால் மிகவும் விரும்பப்படும். இதுதான் இப்பொழுது வாஸனைகளை ஒழுங்குபடுத்தி நல்வழிநடப்பதால் ஸுகம் பின்னர் உண்டாகும், இப்பொழுது வரும் துக்கம் முதலியனவெல்லாம் முன்வினைப் பயன் என்று காட்டி கர்மகதியின் உண்மையை நன்கு விளக்கும். அதாவது இப்பொழுது முனைந்திருக்கும் தொழிலுக்கும் உடனே ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களுக்கும் காரிய காரண சம்பந்தமே இல்லை, எவ்வளவு நெருங்கிய ஸம்பந்தமிருப்பதுபோலத் தோற்றிய போதிலும், என்பதுதான் கர்மகதி உண்மை. இது முன்னர் எடுத்துக் காட்டிய இரண்டுவிதப் போலிச் சேர்க்கையிலும் முயற்சியின் நன்மை தீமைக்கும் பின் வரும் ஸுக துக்கத்திற்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை நன்கு விளக்கினும், இந்த மூன்றாம் சேர்க்கையைப்போல இவ்வளவு நன்றாக விளக்காது. (4) தீயோர் தேறியிருப்பது:—கெட்ட வாஸனைத் தொழிற்பாட்டின் முடிவில் ஸுக ப்ராரப்தம் வருவது. இது பலர் மனதில் 'தெய்வத்திற்குக் கண்ணில்லை'? என்ற கொதிப்பை உண்டாக்கினாலும், மிகக்கொடிய சேர்க்கை. இதை கவனியாமலே உபேக்ஷைசெய்து ஒதுக்குவது நலம். ஸாதாரணர்களை இது வெகு எளிதில் படுகுழியில் வீழ்த்திவிடும்: தேரிவரும் விவேகிகளைக் கூட குழப்பி நிலைகுலைக்கப் பார்த்துவிடும். இவ்வாறு உலகில் காணப்படும் கர்மவாஸனைச்சேர்க்கை காரியகாரணத்தைப் பொருத்ததாக இல்லாது வெறும்நெருக்கமாயினும் பலவிதக்குழப்பங்களை உண்டாக்கும் தன்மை இருப்பதால் மூன்றுவது சேர்க்கையைத் தவிர மற்றவைகளை ஒருபொருட்டாக மதியாமலிருப்பின் நலம் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும். இவ்விஷயத்தில் சாஸ்திரங்கள்விதி வெகு தீர்மானமாகவும் உள்ளது. ஸுகிகளான நல்லோரிடம் உறவும், (மைத்ரீ), துக்கிகளான நல்லோரிடம் உருக்கமும் (கருணை), நடுநிலையிலுள்ள நல்லோரிடம் உவப்பும் (முதிதை) தீயோர் எப்படி இருப்பினும் அவரிடம் உதாஸீனமும் (உபேக்ஷை

யும்) பாராட்டவேண்டும்' என்பதே. ஆதலால் இந்த கர்மவாஸனை விவேகத்தைக்கொண்டு கர்மகதியை பொருள்படுத்தினால் விதி, புருஷ முயற்சி இவைகளின் பொருத்தமும், இடைவெளிகளும் நன்கு வெளிப்பட்டு, விதியே பெரிதென்ற அடிமைத்தனமும், தன் முயற்சியே பெரிதென்ற வீண்கர்வமும் உண்டாகாது, முன் ஸரிவர முயற்சிக்காததால் நம் ஸ்வதந்திரத்தை நம் கர்மவாஸனைகள் வந்து தாக்கும்: இப்படித் தாக்கவொட்டாது இனிமேல் ஸ்வதந்திர விருத்தி செய்து கொள்ளும் வழியும் இன்னது என்பதை கர்மகதியை வெளியிட்ட நம் சாஸ்திரங்களே விளக்கும்.

முக்கியமாகக் கர்மப்பதிவுகளைப் பற்றியது தான் கர்மகதி. இவைகளுள் உண்டாகும் ஸுக துக்கங்களோடு, இவைகளில் அகப்படுபவன் முயற்சி எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட ஸந்தர்ப்ப விசேஷங்களும் அடங்கும். இவ்விசேஷங்கள் ப்ராரப்தம்பலிக்கும் மூன்று வகைகளுள் ஜாதி அல்லது பிறப்பு என்ற பாகத்துள்ளடங்கும். ஆகவே ஒருவன் பிறப்பு மேலானதாயும், நடத்தை சிறந்ததாயும் இருக்க இருக்கத், தடைகள் ஸூக்ஷ்மமாயும் அதிகமில்லாதனவாயும் இருக்கும். உலகில் கெட்ட காரியத்திற்கு இணங்குகிறாயா, அல்லது இந்த நல்ல காரியத்தில் முனைவோமா? என்று பிறரால் கேட்கப்பட்டு ஒருவன் வற்புறுத்தப்படுதல் அவன் ப்ராரப்தம்தான், ஒருவழியாக அவன் முயலத்தொடங்குவது அவன் வாஸனையால்: ஆகவே முன்னதன் விஷயத்தில் இவனுக்கு ஒன்றும் செய்ய இயலாது, பின்னதன் விஷயத்தில் இவன் முயற்சிதான் எல்லாம். ஈச்வரபக்தியால் கெட்ட ப்ராரப்தாதிகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியும். தகுந்த ப்ராயச்சித்தங்களால் அவைகளைச் சுற்றியுள்ள வாஸனைகள் தடுக்கப்பட்டு, ப்ராரப்தங்களை பலமான ஈச்வரபக்திபோன்ற அத்புக்கட புண்ய கர்மாக்களால் சற்று ஒழுங்கில் மாற்றி ஒதுக்கவும் படலாம். மார்க்கண்டேயரே இதற்குத் தகுந்த திருஷ்டாந்தம். விடாது முற்கூறிய கர்மாக்களைச் செய்துகொண்டேவந்தால் ஈச்வர பக்தியால் ஞானம் கைகூடும் வரையில் ப்ராரப்தகர்ம பலன்களை ஒதுக்கிக்கொண்டே வரலாம். முன்னர் கூறிய ப்ராயச்சித்தங்கள் கெட்ட ஸஞ்சிதங்களை நேரே தாக்கி ப்ராரப்தமாகவொட்டாது எரித்துவிடும். இதுபற்றியே நம் முயற்சி ஸம்பந்தமின்றி ஏற்படுவதான கெட்ட ஸ்வப்னங்கள், அபவாதங்கள் இவைகளால் வெளிப்படும் கெட்ட கர்மப்பதிவுகளுக்குக் கூட சாஸ்திரங்களில் ப்ராயச்சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படி ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்யாவிடில் கெட்ட ஸஞ்சிதங்களும், துர்வாஸனைகளும் பின்னர் ப்ராரப்தமாகி ஸுகதுக்கமாக மாறிப் பயன்பட்டு பலவித கர்மவாஸனைகளை உண்டாக்கிக் குழப்பப்படுத்தித் தான்விடும். நல்ல ஸஞ்சிதங்களை ப்ராரப்தமாவதற்கு முன் ஒழித்துவிட ஈச்வரபக்தியால்வரும் ஞானத்தால் மாத்திரம் தான் முடியும். இந்த ஞானம் கெட்ட ஸஞ்சிதம் சிறிதாயினும் மனதில் இருக்குமளவும் அணுகவே மாட்டாது. இதுவந்துவிட்டால் ப்ராரப்தத்தின் வலிகூடக் குன்றிவிடும். ப்ராரப்தத்தின் முதல் இரண்டு பலன் மாத்திரம் இருக்குமே ஒழிய மூன்றாவதான ஸுகதுக்கமாற்றம் ஞானி விஷயத்தில் இருக்கவேஇராது. இக்காலக்கொடுமையால் நம்மில் பெரும்பாலாருக்கும் முற்கூறியபடி ப்ராரப்தகர்மப்பதிவுகளில் ப்ராயச்சித்த பக்தி, ஞானங்கள் வழியே நன்றாக உழைக்க முடியாது. ஆதலால் கூடியவரையில் ருஷிகளால் இக்காலத்திற்கேற்ப மாற்றிவைத்துள்ள வழிகளைப் பின்பற்றி கர்மப்பதிவுகளில் ஒருவாறுதான் நம்மால் உழைக்கமுடியும்.

வாஸனைகள் விஷயமோ இப்படியல்ல. இவை

கள் நுட்பமாயினும் இவ்வாறு தொழில் செய்ய நம்மைத் தூண்டுகின்றன என்பது வெளிப்படை. முறையே வாஸனைகள் ஸங்கல்பங்களை உண்டாக்கி, ராகத்வேஷமாகத் தடிக்கச்செய்து, நிச்சயத்தைக் கிளப்பிவிட்டு, தொழிலாகிய சேஷ்டைகளை நடைபெறச்செய்யும். இந்த சேஷ்டை நிலையில்தான் பாப, புண்ணிய, புண்ய பாபமின்மையான நிலைகள் ஏற்படும். உதாரணமாக நல்லமாம்பழம் போய்க்கொண்டிருக்க அதை ஒருவன் முதலில் பார்க்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இந்த மாம்பழம் ருசியாகவிருக்கும் என்று தோற்றுவது வாஸனை ஸங்கல்பமாக வெளிவரும்நிலை. இது எனக்கு வேண்டும், அல்லது நான் நோயாளியாதலால் எனக்குக் கெடுதி வேண்டாம். என்பது ராகத்வேஷத்தடிப்பு நிலை: இதை எப்படியாவது பெறவேண்டும் அல்லது இதைவிட்டு ஒதுங்கிவிடவேண்டும் என்பது நிச்சயநிலை இதற்கேற்றபடி தேஹத்தால் ஒதுங்குவதோ, பழம் பெற முயலுவதோ சேஷ்டைநிலை. வாஸனைகளை நிதானித்து நோக்கி சாஸ்திரவிதிப்படி ஒழுங்குப்படுத்திப் பழகாவிடில் கண்பார்த்தும் தேஹம் செய்வதாகத்தான் தோற்றும்: இப்படிப்பட்டது வாஸனைக்கு அடிமையான நிலைதான்: நிதானித்துப்பார்த்தால் இந்நிலை வேறுபாடுகள் நன்றாக வெளிப்படும். முற்கூறிய மாம்பழவிஷயத்தில் தட்டிப்பிடுங்குவது பாபத்தொழில்: பணங்கொடுத்து வாங்குவது புண்யபாபமின்மையான தொழில்: பழங்கள் விலையாக உதவிபுரிந்து பழக்காரன் கொடுக்கும் பழத்தைப்பெறுதல் புண்யம். இவ்வாறுவாஸனைகள் சேஷ்டைகளாக நடந்தேறிவிட்டால் உடனே அவைகளுக்கு ஏற்ற கர்மவாஸனைப்பதிவுகள் மனதில் ஏற்பட்டு ஸஞ்சித மூட்டையுடன் சேர்ந்துவிடும். இவ்வாறு வாஸனை ஒருதரம் சேஷ்டையாக 'நாம் இதைச் செய்யவேண்டும்' என்ற உணர்வு முதல் தொடங்கி 'நாம் இதைச் செய்தாகிவிட்டது' என்ற உணர்வுவரை வந்துவிட்டால், ஒரு கர்மா நிகழ்ந்தது என்பது நமது சாஸ்திரங்கள் துணிபு. இப்படி ஒரு கர்மா நிகழ்வதற்கு ஐந்து ஸாதனங்கள் வேண்டும் என்று பகவான், கீதை. XVIII-13-15 ச்லோகங்களில் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

எவ்வகையாம் கன்மமும் ஏதமற வேமுடிக்க
ஐவகையாம் காரணங்கள் ஆந்துளவாம்—செவ்விச்
செயல்முடிவாம் ஸாங்கியத்தில் செய்பவற்றை என்
வயமுடையாய் கேளாய் நீ மற்று. [பால்

சேரும் அதிஷ்டானமும், செய்பவனும் பல்வகையாத்
தேரும் காரணமும் சேஷ்டைகளும்—சீருடைய
தெய்வமும்என் றைவகையாம் செப்பிய அக்காரணமு
செய்தவமும் வேலாய் நினை. [கன்

காயமொடு வாக்குக்கருத்தென்னும் இன்னவற்றால்
ஞாயமனி யாயமென நண்ணும்வினை—மேயநரன்
யாதொன்றைத் தானங்கியற்றிடினும் இவ்வைந்தும்
ஏது அதற்கென்றே அறி.

ஆகவே, வாஸனா வசமாக ஒரு கர்மா நடைபெற தேஹம், செய்பவன் என்ற உணர்வு, பலவகை இந்திரியங்கள், அவைகள் தொழிற்பாடுகள், அபிமானி தேவதைகளின் ப்ரஸாதங்கள் ஆகிய இவ்வைந்தும் வேண்டும். இவைகளில் முறையாக ஒவ்வொரு நிலையிலும், வாஸனைகளை சாஸ்திரவழிப்படி முயன்று அடக்கி முடிவில் அழித்து நாம் ஈடேறலாம். இந்த முயற்சியில் மனதில் எழும்வாஸனைகளிலிருந்து பின்வரும் ஸுகதுக்கங்கள் ஊஹிக்கமுடியுமாயினும், சகுனவிஷயங்களைப்போல வாஸனைகள் வெறும் குறிகளே ஒழிய பின்னவைகளுக்கு காரணங்களேயல்ல என்ற உணர்வு அவசியம். அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வாஸனைகளை அடக்கும் வழிகளை நன்கு எடுத்தாராய்வோம்.

மிஸ்டர் ஜேம்ஸ் கீர் ஹார்டி

MR. JAMES KEIR HARDIE, M.P.

மிகத் தாழ்ந்த நிலைமையிலிருந்து ஆங்கிலேய அரசாட்சியின் மகுடமாய் விளங்கும் ஜனப்ரதிநிதி ஸபையில் ஒருவராய் நின்றவர் சென்றமீ 26வ. காலஞ் சென்ற மிஸ்டர் கீர் ஹார்டி. 1856௵ பிறந்த இவர், தம் எழாம் வயதிலேயே வேல்ஸ் மாகாணத்திலுள்ள நிலக்கரி சுரங்கங்களில் கூலி வேலை செய்யச் சென்றார். மிஸ்டர் ஹார்டியின் பெற்றோரும் தம் சரீர உழைப்பாலேயே ஜீவித்து வந்தமையின் தம் மகனுக்குச் சரியான கலாசாலைக் கல்வி கற்க அனுப்ப முடியவில்லை. ஆனால் சிறு வயதுமுதல் படிப்பின்மீது அதிக விருப்பம் கொண்ட அவர் தம்மாலான வரையில் தாமாகவே கற்று வந்தார். புகை பிடித்த ஒருதகரத் தட்டின்மேல் சிறு குச்சியினால் எழுதி இவர் சுருக்கெழுத்து (Shorthand) கற்றனராம்.

இவ்விதமான ஆவல் கல்வியின்மீது வரவர அதிகரித்தது. தானும் கூலிவேலை செய்ததால், தன் நண்பர்களுடைய கஷ்ட நஷ்டங்கள் முதலியவற்றை நன்கறிந்தார். தன் முயற்சியினாலேயே சுரங்க வேலைக்காரர்களின் தலைவரான இவர், 24-ம் வயதிலேயே அவர்களுடைய சங்கத்திற்குக்காரியதரிசியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

கல்வியில் நல்ல பாண்டித்தியம் இருந்ததால் 1882௵ 'கம்மக் சமாசாரம்' என்னும் பத்திரிகைக்கு முதலில் பத்ராதிபராகவும், பிறகு 1887௵ முதல் 1904௵ வரையில் "சுரங்க வேலைக்காரன்" (The Miner), 'லேபர் லீடர்' (Labour Leader) என்னும் பத்திரிகைகளுக்குத் தலைவராகவுமிருந்தார். இவைகளைவிட பார்லிமெண்ட் மெம்பராக இவர் செய்த காரியங்களே அனைவருக்கும் இவர்மீது பற்றுண்டாகச்செய்கின்றது. 1886௵ முதல் வேலைக்காரர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றி இவர் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் வேலை செய்துவந்தார். தாமே கூலி வேலை செய்தவராதலால் அவர் அப்படி உழைத்தது நியாயமானதே. 1892௵ ஸௌத் வெஸ்ட்ஹாம் என்னுமிடத்திற்குப் பிரதிநிதியாக தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். நம்மவரில் சிலர் முனிஸிபல் கவுன்ஸிலில் அங்கத்தினராகும் பொருட்டு படும் கஷ்டமும், சிரத்தையும் அளவற்றதென்பதையும், அந்த கௌரவம் அவைகளுக்கிடாக இருக்கின்றதென்பதையும் பார்ப்பின், உலகமெங்கும் பரவிய ஆங்கில ராஜ்யத்தின் தலைமை யதிகாரிகளாயிருக்கும் காமன்ஸ் ஸபையின் அங்கத்தினராவது மிகச் சிறந்தது என்பது நாம் கூறாமலே விளங்கும்.

பார்லிமெண்ட் மெம்பரான பிறகு மிஸ்டர் ஹார்டி இடைவிடாது தொழிலாளிகளுக்காக உழைத்து வந்தார். இவைகளுக்கெல்லாம் ஓர் அறிக்கைபோல் லிபரல்ஸ் கட்சியார் 1905-௵ முன்வந்தபோது தனித்தொழிலாளிகளின் கட்சி (Independent Labour-Party)க்கு அக்ராஸனாதிபதியாக மிஸ்டர் ஹார்டி தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். 1900-௵ மேர்த்தைர் டைட்வில் என்னுமிடத்திற்கு ப்ரதிநிதியாகத்தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட அவர் தாமிறக்கும் வரையில் பார்லிமெண்டில் ஒரு மெம்பராக இருந்தார். இவரது தீட்சண்ய புத்தியும் மனிதர்களின்மீது அபிமானமும் மிகுந்த நன்மையுண்டாக்கின. ஆங்கிலேய ஆட்சியில் ஜனங்களின் நிலைமையை யறியவிரும்பிய மிஸ்டர் ஹார்டி 1907-௵ இந்தியாவிற்கு விஜயஞ்செய்து, தாம் கண்டவற்றை ஒரு சிறு நூலில் ப்ரசுரம் செய்தார். அவர் தாம் கண்ட குறைகளை மிகவும் தைர்யத்துடன் எழுதியது பலருக்குக் கோபம் மூட்டியபோதிலும், தீமைகளை எடுத்துரைத்தமையால் நன்மையே விளைத்தது என்று சொல்லலாம். நம் தேசத்தில் குழப்பங்களுண்டான அக்காலத்தில் மிஸ்டர் ஹார்டி ஸம்பவங்களை உள்ளபடியே உரைத்து இந்தியர்களுடைய நிலைமையை நன்றாய் எடுத்துக்காட்டினார். இதனால் பலர் அவரை வெறுத்ததுமுண்டு.

மிஸ்டர் ஹார்டி தாம் நடத்திவந்த பத்திரிகையில் இந்தியாவின் விஷயங்களை விரிவாக எடுத்துரைத்து, சீர்திருத்தங்கள் பலவற்றைச் செய்யவேண்டியது அவசியமென்பதைக் காட்டினார். மஹாயுத்தம் தொடங்கிய பின்பு, மிஸ்டர் ஹார்டி, ஸமாதானமே மேலானது என்று வற்புறுத்தினதற்காக பலர் அவரைக் கடிந்தபோதிலும், உண்மையிலேயே அவர் பெருங்குணம் வாய்ந்தவர். நம்மிந்தியர்மீது அன்புகொண்டவர். இவர் காலமடைந்ததால் ஆங்கிலேயருள் நம்மவர்களுடைய ஆப்த நண்பர்களுள் ஒருவரை இழந்தோம் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

சரித்திரம் படிப்பதன் பயன்

BENEFITS OF HISTORICAL STUDY

நம் நாட்டில் பலகலைகளிலும் வல்லுநராய்ப் பல மேதாவிகள் இப்போது விளங்குகிறார்கள். ஆதிகாலந்தொட்டு பல சாஸ்த்ரங்கள் இந்தியாவில் பயிலப்பட்டு வந்தாலும் சரித்ரமென்ற ஒரு பகுதி மட்டும் முற்றிலும் நடை பெறவில்லையென்றே சிலநாளாகச் சில மேன்மக்கள் கருதி வந்தார்கள். அக்கொள்கை சரியல்லவென்பதற்குச் சான்றுகள்பல தற்காலத்தில் ஏற்படுகின்றன. முன்னோர் எழுதிவைத்த தனி சரித்ர நூல்களும் சரித்ரத்தின் சில பாகங்களைக் குறிக்கும் ஏனை நூல்களும் சிறிது சிறிதாக வெளிவந்து கொண்டிருப்பதால் அவை பன்னெடு நாட்கு முன்னர் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறிற்றிலவாயினும், நடந்த விஷயங்களை எழுதிவைத்துச் செல்வதாகிய ஒரு வழக்கம் நம்மவர்க்குள் முன்னாள் முதல் இருந்ததென்பதை நன்றாக வெளிப்படுத்தும்.

தற்காலத்தில் சரித்ர நூல்களோ நாளுக்கு நாள் வ்ருத்தியாகின்றன. ராஜபாஷையிலன்றி தேசபாஷைகளிலும் பலதேசத்துச்சரித்ரங்கள் எழுதப்படுகின்றன. ஆதலின் சரித்ரங்களின் அருமை பெருமைகளை உணர்வதும் அவற்றைப் போற்றுவதும் நமது கடமையாகும்.

ப்ரடரிக் ஹாரிஸன் (Frederic Harrison) என்ற ஆங்கில நிபுணர் சரித்ரத்தின் தாத்பர்யத்தைப்பற்றி (The Meaning of History) ஒரு நீண்ட வியாசம் வரைந்துள்ளார். பின்வருவன அவ்வியாசத்தையொட்டித் தமிழ்க்கேற்பச் சில மாறுதல்களுடன் எழுதப்பட்டனவாகும்.

பண்டைக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளையும் அக்காலத்து மனிதரின் குணகுணங்களையும் அவரது அபிப்ராயங்களையும் நாம் சரித்ர வாயிலாக ஒருவாறு அறிகிறோம். அவை எவ்வாறு நமக்குப் பயன்படுமென்பதைச் சற்று உற்று நோக்கி ஆராய்வது அவச்யம். அங்ஙனம் நோக்கினோரில் ஒரு சிலர், நன்று முதிர்ந்த நாகரீக காலத்திலுள்ள நாம் அநாகரீககாலத்துச் செய்திகளையும் மனிதர்களையும்பற்றிப் படிப்பதால் விசேஷமான பலனைப் பெறோமென்றும், அவ்விதப் படிப்பில் சென்ற நாட்களெல்லாம் வீணாவனவென்றும் கூறுவர். மற்றொரு சாரார் முற்காலத்துச் செய்திகளெல்லாம் நமக்குக் களிப்பும் வியப்புந் தருவனவென்றும், அக்காலத்து மனிதரின் குணகுணங்கள், மனோபாவ முதலியவைகளின் விளைவால் உலகமடைந்த மாறுபாடுகளை நாம் செவ்வையாக அறியலாமென்றும், அவ்விதமறிவதால் முன்னோர் செய்த தவறுகளை நாம் விலக்கிக் கொள்ளலாமென்றும், பல நீதிகளையும் அரசாட்சி முறைகளையும் அறிவது சுலபசாத்யமாகுமென்றும், பின் விளைவனவற்றை முன்னமே கண்டறிந்து அவைகளைக் கையாள்வது எளிதாகுமென்றும், மனிதரின் அறிவின் முதிர்ச்சிக்குச் சரித்ரமே சிறந்த சாதனமாகுமென்றும் இன்னுமிவை போல பல நன்மைகள் நமக்கு சித்திக்குமென்றும் கூறுவர். இவ்விரு கக்ஷியாருடைய கூற்றுகளையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், அவை தள்ளத்தக்கவையென்றே புலப்படும்.

முதற் கக்ஷியாருடைய கொள்கைகளைச் சிறிது கவனித்தால், அவை முற்றிலு மாறானவையென்று ஏற்படும். எவ்வாறெனின் காலத்திற்கேற்பப் பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் மக்கட்கு அவச்யமாயினும், பழையனவற்றை முற்றுந் துறத்தல் கூடாது. நமது புதிய நாகரீகமெல்லாம் ஆதிகாலத்து அநாகரீகத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டெழுந்தவை; நமது சிறந்த கொள்கைகளெல்லாம் பூர்வகாலக்கொள்கைகளின் முதிர்ச்சிதான். நமது அரசாட்சிமுறை யாவும் ஆதிமுறைகளைப் பின்பற்றித் திருத்தப்பட்டனவாகும். நமது மதக் கோட்பாடுகளும், தேசாசாரங்களும், சாஸ்திரங்களும், நடையுடை பாவனைகளும் தொன்றுதொட்டு நம் முன்னோரால் கையாளப்பட்டு, பல்வேறு சமயங்களில் பல்வேறு மாறுதல்களையடைந்து இன்னும் காலத்திற்கேற்பத் திருத்தமடைகின்றன. வெவ்வேறு துறைகளில் எத்தனையோ பேர்கள் முயன்று நம் முன்னோர்களைப் புதிய வழிகளில் திருப்பியுள்ளார்களென்பதை தேசசரித்திரங்கள் செவ்வையாகக் குறிக்கின்றன. இதனாலன்றோ நாம் பன்னெடு நாட்கு முன்னிருந்த ராமர், பாண்டவர், ஜனகர் முதலிய இதிஹாச புராணச் செல்வர்களையும், தற்காலம் சரித்திர பூர்வகமா யறியப்படுகிற சந்திரகுப்தன், அசோகன், விக்ரமார்க்கன், ராஜராஜன், அக்பர், ஔரங்கசீப் முதலிய இந்திய வேந்தர்களையும், க்ளைவ், வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ், டல்

ஹௌஸீ, ரிப்பன் முதலிய ஆங்கில ராஜப்ரதிநிதிகளையும், புத்தர், மகாவீரர், சங்கரர், கிறிஸ்து, மஹமது, ராமானுஜர், மத்வாசாரியர், கபீர்தாஸ், க்ருஷ்ணசைதன்யர், வாகீசர், அப்பர், சுந்தரர், தேசிகர், நாதமுனிகள் முதலிய சமயாசாரியர்களையும், மனு, யாஞ்யவல்க்யர், பராசரர் முதலிய தர்மசாஸ்த்ர நிபுணர்களையும் அடிக்கடி நினைத்தும் அவரது அமுத வாக்யங்களை சமயோசிதமாக உபயோகித்தும் வருகிறோம். நமது தாய் நாடாகிய இந்தியாவை உலகில் ஒப்புயர்வற்ற நிலையில் வைக்கும்படி நாமிப்போது முயற்சிப்பது பூர்வம் இந்தியா உன்னத நிலையிலிருந்ததென்ற ஞாபகத்தால்தான். நாம் தற்காலத்தில் உழைத்துவரும் துறைகளில் புதிய வழிகளைத் தேடிச்செல்வதில் நமக்கு எவ்வளவு துயரமும் கஷ்டமும் விளைகின்றன. பூர்வ நடையுடை பாவனைகளும் கொள்கைகளும் சில சமயங்களில் நமக்கு அருவருப்பை விளைத்தபோதிலும் நமது முன்னோருடைய வழிகளை நாம் முற்றிலும் வெறுப்பதில்லை. நமக்கு வேண்டியவைகளைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பிறவற்றைத் தள்ளிவிடுகிறோம். இவ்விதஞ் செய்வதிலும் நம்மவர்களுக்குள் ஒற்றுமை கிடையாது. இஷ்டப்படி அபிப்பிராய பேதங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு இடந்தருகிற இக்காலத்தில் அறிவின் முதிர்ச்சியால் வெவ்வேறு நிலைப்பட்ட மனதைக்கொண்ட நமக்குள்ளாக எவ்விதம் ஒற்றுமை யுண்டாகும்? இது நிற்க.

நாம் வாசிக்கும் இலக்கிய இலக்கண நூல்களெல்லாம், நம் முன்னோரியற்றினவைதாம். சிற்பம், சித்ரம், நெய்தல் முதலிய தொழில்களும், ஜ்யோதிஷம், வைத்யம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களும் நமக்கு முன்னோரால் தரப்பட்டன. ஆதலின் தற்காலத்தில் வெவ்வேறு துறைகளின் ஊக்கிமுயல்கிற ஒவ்வொருவரும் முன்னோருடைய வழிகளைப்பற்றி நடந்து அவருடைய கருத்துகளோடு ஒருப்பட்டு அவர் தேடிப்பிடித்த அபிவிருத்திக்குரிய மார்க்கங்களைப் பன்மடங்கு பெருக்கியும் எளிதாக்கியும் விடுகிறார்கள். இவ்வித அரிய செயல்களைக் கண்கூடாகக் கண்டும் சரித்திரம் படிப்பதால் பயனில்லையென்று எவ்வாறு சொல்லக்கூடும்? ஆதலின் நாகரீக வ்ருத்தியையும் தேச மேன்மையையுங் கருதி முயற்சிப்பவனுக்கு முன்னோருடைய போக்குகளையும் கருத்துகளையும் உதறிவிடுதல் சாத்யமாகாது. ஒருமுறை தன்னை மறந்தாலும் அவைகளை மறத்தல் அவனுக்கு இயலாது.

அவைகளை முற்றிலுமவ்வாறு மறந்துவிடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது நமது கதி எதாகுமென்று யோசியுங்கள்: தற்காலத்தில் நாமடைந்துள்ள நாகரீகம் பூர்த்தியாக அழிந்துபோம். விலங்கிற்கும் நமக்கும் வேறுபாடு தோன்றாது. நம் முன்னோருடைய அரிய செயல்களும், நாம் கையாளும் சாஸ்த்ரங்கள், கைத்தொழில்கள், நடையுடைபாவனைகள், அரசாட்சிமுறைகள் முதலிய யாவும் இறந்துவிடும். மனித யத்னமென்பதொன்றிருந்ததென்ற ஞாபகத்தையும் நாம் மறந்துவிடுவோம். குலம் கோத்ரம், பெண்டு பிள்ளைகள் முதலிய அபிமானங்கள் நம்மிடம் அற்றுப்போம். தமர், பிறர் என்ற வேறுபாடுகள் நமக்குத் தோன்றா. நமது ஸ்வதந்த்ரம் அனைத்தும் நீங்கிவிடும். நியாய நெறிகளை நாம் கண்டறிய வழி காணாமல் தட்டுத்தடுமாறி, மனநிலை குலைந்து சீர்கெட்டுத் திரிவோம். இத்தகைய தாழ்ந்தநிலை நமக்கு சம்பவித்தால், அதனை நீக்கி நம்மை உயர்த்திக்கொள்வதற்காகப் பன்மடங்கு வலியும் அறிவும் நாம் பெற்றாலும், அவ்விதஞ் செய்வது நமக்கு சுலபசாத்யமாகுமா? ஒருநிமிஷமேனும் பிறரோடு ஒத்து வாழ்வோமா? ஒருவர் சொன்னதை ஒருவர் கேட்போமா? யாவற்றையும் புதிதாக நாம்மறுபடியுஞ் ச்ருஷ்டிப்பது மஹாதுர்லபமாகும். மகாநிபுணர்களான சிரேஷ்டர்கள் அவதரித்தாலும் அவருடைய முயற்சியெல்லாம் சமுத்திரத்தில் கரைத்த பெருங்காயம்போல வீண்கார்யமாகமுடியும். நாடுநகரங்கள் யாவும் இரா. குடும்பங்கள் சொத்துகள் யாவும் பாழடைந்து போகும். இப்பரிதாப நிலைமையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒரு நூதன பாஷையில் பேசத்தொடங்குவோம். விரைவில் நாடெல்லாம் காடும் சதுப்பு நிலமுமாக மாறிவிடும். குரங்குக்கும் மனிதர்க்கும் வித்யாசந் தோன்றாது. இத்தகைய வேறுபாடுகள் நிகழ்வது உண்மையாயின், நாம் முற்கால வழிகளைப் பற்றாது நடப்பது அரிதினுமரிதாகும். இதுகாறும் கூறியவைகளால், 'எதிர்காலத்தை நோக்கிச் செய்பவையெல்லாம், இறந்தகாலவிஷயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுகின்றன' என்பது வெளிப்படை.

இனி இரண்டாவது கக்ஷியாருடைய கொள்கைகளைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். சரித்திரத்தில் அவர்க்குள்ள அபிமானத்தால் பிறர் ஒவ்வாத பல விஷயங்களை அதன் தலையில் சுமத்திவிடுகிறார்கள். அவர் நினைப்பதுபோல சில விஷயங்கள் பண்டைக்காலத்தில் நேர்ந்தது போலவே சில காரணம்பற்றி மறுபடியும் பிற்காலத்தில் நிகழ்தலுங்கூடுமென்று கொண்டால் அது உண்மையில் வெற்றுரையாகமுடியும். ஒருகாலத்தில் நிகழ்ந்தவை பிற்காலத்தில் நிகழா. மனிதர் வாழ்க்கை நிமிஷமேனும் ஒரு நிலைப்படாது காலசக்கரம்போல் சுழன்று கொண்டே வருகிறது. ஒருபோதுள்ள நிலை மறுமுறை திரும்பியதென்பது கிடையாது. இவ்வுலகில் நடைபெறும் விஷயத்தொகுதிகள், பல பகுதிகள், அங்கங்கள், களங்கள் கொண்ட ஒருபெரிய நாடகத்திற்கு ஒப்பாகுமேயன்றி, சிறிதுநேரம் நெருங்கி அமையத்திற்கேற்ப வட்டுகள் பொருதும் விலகியும் ஆட்ட முடிவில் தமது பழபநிலையில் சேருகிற சதுரங்க ஆட்டத்திற்கு ஒப்பாகாது. சரித்ரத்தைத் தீரவிசாரியாது நாம் கொள்ளும் நீதிகளெல்லாம் நன்மையைக்காட்டிலும் தீமையைத்தான் அதிகமாக விளைவிக்கும். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் சரித்திரத்தில் ஓர் உதாரணங் காட்டலாம். கொடுங்கோன்மை ஜயம்பெற்றதற்கும், அக்ரமச்செயல்கள் சித்தியடைந்ததற்கும் சரித்திரத்தில் அத்தாக்ஷிகள் குறிப்பிடலாம். நமது தீச்செயல்களையும் புதிய ஏற்பாடுகளையும் சரியென்றே நிலை நிறுத்தலாம். ஆயினும் ஒரு தேசத்திற்குப் பொருந்தினது மற்றொரு தேசத்திற்குப்பொருந்தாது. ஒரு காலத்தில், ஒரு தேசத்தில் ஒரு காரணத்தால் நிகழ்ந்தது வேறொரு காலத்தில் வேறொரு தேசத்தில் முற்றிலுமாறான நிகழ்ச்சிகளாக அதே காரணத்தாலேற்படும்.

இனி, சரித்திரம் படிப்பதால் பல தேசத்துப் பல ஜாதியாருடைய குண விசேஷங்களும் மனநிலை வேறுபாடுகளும் நன்றாய் வெளியாகுமென்று கொண்டால், காவ்யங்கள், நாடகங்கள், நவீனங்கள் முதலியவைகளைப் படிப்பதாலும் அவை வெளியாகுமன்றோ? இராமாயணம், பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும், காளிதாசர் முதலியோரியற்றிய நாடகங்களிலும் பல பெரியோரின் குணாகுணங்கள் வெளியாகின்றனவல்லவா? சிலரியற்றிய நூல்களின் கதாநாயகாது அரிய செயல்கள் உலக நடையை மிகவும் ஒட்டியிருப்பதால் நமக்குப் பேரின்பம் விளைப்பதோடு நம்மனதையுஞ் சிறைகொள்ளுகின்றன. ஆசை வீரம் முதலியன உலகிலொரு வடிவெடுத்ததுபோலச் சிறந்து விளங்கித் தமது அரிய பெரிய முயற்சிகளால் தனிநாயகம் பெற்றதாகச் சரித்ரத்தில் கூறப்படும் மகான்களை மேற்கூறிய மேன்மக்களோடு ஒப்பிடுதலும் சாத்யமாகாது.

இனி, சரித்ரம் படிப்பதால் வியக்கத்தகுந்த பல விஷயங்களையும் நுண்ணிய அறிவினர் பலரையும்பற்றி யறிந்து கொள்ளலாமெனில், சரித்ரத்தில் நல்லவர்களுமுண்டு, பாவிகளுமுண்டு; கல்வியறிவொழுக்கங்களிற்சிறந்த உத்தமர்களுமுண்டு, கேவலம் கொடுமைகளிலும் தீச்செயல்களிலும் அழுந்திக்கிடக்கும் பழிகாரர்களுமுண்டு. பெரும்பான்மையாக இத்தீயோரின் செயல்களே வாசிப்போரின் மனதைக்கவர்கின்றன. அவற்றைப் படிப்பதைவிட கொலை,களவு, பழிபாவங்களைச் செய்ததற்காகத் தூக்கில் போடப்பட்டும் தீபாந்த்ரங்களுக்கனுப்பப்பட்டுமுள்ள கொடியோரின் ஜீவித சரிதங்களைப் படிக்கலாமே? எவரேனுமப் பாதகரோடு உறவாடுவார்களா? அவ்வாறே, சரித்ரங்களிலும் பாதகர்களைப்பற்றி ஏன் படிக்கவேண்டும்? அவர்களை ஏன் நாம் மனதில் சிந்திக்கவேண்டும்? இது வாசிப்போரின் குற்றமன்று, சரித்ராசிரியரின் குற்றமே. சரித்ரமெழுதுவோர், பெரும்பாலும் அயோக்யர்களையும், முடிச்சவிழ்ப்போர், பழிகாரர், இராஜத்ரோகி, குலத்ரோகி, முதலிய பதர்களையும்பற்றி விரிவாகவும் தெளிவாகவும் இனிதாகவும் நம்மைக் கவரக்கூடிய நடையில் எழுதுகிறார்கள். அக்கீழ்மக்கள் செய்கைகள் பல வழிகளில் விரித்தெழுத இடந் தருகின்றன. அதனாலன்றோ உயர்ந்த சரித்திர நூல்களில் கீழோர் மேலோரைப்பற்றிய விஷயங்கள் ஒருங்கே விரவிக் காணப்படுகின்றன. நமது தேசத்தில் இதுவரை நிகழ்ந்தவை யெல்லாம் எவ்விதம் ஒரு வரையறைக்குள்ளடங்கி ஒரு தொடர்புடையனவாகி ஒழுங்காக நடைபெற்று வருகின்றனவென்பதையும், நம்முன்னோரது அறிவு, பெருமை, நல்லொழுக்க முதலியவை எவ்வாறு சிறிது சிறிதாக வளர்ந்துவருகின்றனவென்

பதையும் சரித்ரங் குறிக்குமாயின், நம்முன்னோர் பிதிரார்ஜிதமாகத் தந்த அறிவு ஒழுக்கங்களின் தொகுதி நம்மை வசப்படுத்தி நமக்கு ஊன்றுகோல் போலாகி, ஸன்மார்க்கங்களில் நம்மைப் புகுத்துமாகில், தீயோராகிய மானிடப்பதர்களைப்பற்றி சரித்ரத்தில் விரித்தெழுதுவது பெரும் பேதைமைத்தாகும். செந்நெற்பயிர் விளையும் செருவின் கண்களை பறித்தெறிவதுபோல, தீயோரைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாபங்களனைத்தையும் களைந்தாலன்றிச் சரித்ர நூல்களைப் படிப்பதில் சென்ற காலம் வீணாகும்.

நமது தற்கால நிலைமைக்கும் நாமனுபவிக்கும் சம்பத்துக்கும் காரணபூதராயுள்ளவர் அறிவிலும் வீரத்திலுஞ் சிறந்த நம் முன்னோரே. அம்மகான்களைக் கணக்கிட்டெண்ண முடியாது. அவர் தமது வலியால் நாகரீக விரோதிகளைத் தொலைத்துத் தமது புத்தி நுட்பத்தால் இயற்கைப் பொருள்களை வசப்படுத்தி, மக்கட்குபயோகமாகும்படி செய்து கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறார்கள். பலர் தமதுயிரையே தாமெடுத்துக் கொண்ட தொழிலுக் கர்ப்பணஞ் செய்திருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணம் நீண்ட காலமாக அன்னோர் செய்த முயற்சிகளையும் அவற்றின் பலன்களையும்பற்றி விரித்துக் கூறாமல், கேவலம் ஒரு பயனுமற்ற கடையர்களைப்பற்றி சரித்ராசிரியர் விஸ்தாரமாக எழுதுவதும் அதை விழுந்து விழுந்து படிப்பதும் என்ன அறியாமை! மனித ரடைந்த அபிவிருத்திகளைப் பற்றி ஒழுங்காகவும் தெளிவாகவும் சரித்ரங் கூறுமாயின், அதைத் தொடுவோம்; உலகமுள்ளளவும் தம புகழ் நிற்கும்படி அரிய செயல்களைச் செய்துள்ள நம் முன்னோரைப்பற்றிச் சரித்ரம் விரித்துரைக்குமாயின், அதனைப் படிப்போம்; உலகிலுள்ள பல வகுப்பினரும் தம்மை உயர்த்திக்கொள்ள அவாவி அதற்கு வேண்டிய பல சாதனங்களைத் தேடுகிறாரென்பதை சரித்ரம் விஸ்தரித்துக் கூறுமாயின், அதனைக் கொண்டாடுவோம்; அன்றேல் அதைத் தீண்டவுஞ் செய்யாது விடுப்போம்.

இனி, பூர்வம் நடந்த விஷயங்களை யறிவதற்கு சரித்ரம்படிப்பது அவசியமென்று நினைத்தால், அவ்வாறு நிகழ்ந்த விஷயங்கள் யாவும் நமக்கு எவ்விதம் பயன்படும்? உலகில் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் எத்தனையோ செய்திகள் நடக்கின்றன அவற்றில் பெரும் பாகம் கடியத்தக்கதே. அவ்விதம் சோதித்து நீக்காமல் முன் நடந்தவைகளை யெல்லாம் எழுதி வைப்பதால் சில உண்மைகள் பின்னுள்ளோர்க்கு வெளியாகினும், அப்புஸ்தகங்களால் மனிதர்க்குப் பயன் சிறிது மேற்படாது. ஜனங்களினறிவைப் பெருக்குவதற்கு வழி அதன்று. பல விஷயங்களைச் சரித்ரத்தில் படித்து மனனஞ் செய்வதால் மக்கட்கு ஞாபக சக்தி வளருமே தவிர, அறிவு விருத்தியாகாது. ஆகலின் நாம் முக்யமாகக் கற்கவேண்டியது, நமது சக்தியையும் அறிவையும் பெருக்கி, கார்யங்களைத் துணிந்து செய்யும்படி நம்மைத் தூண்டுகிற வரலாறுகளைத்தான். அதுவே உண்மையான படிப்பு. அறிவைப் பெருக்கும் சிறந்த மார்க்கமு மதுவே. அவ்விதம் படித்தவன்தான் உயர்ந்த ஞானவான்.

நாம் படிப்பதெல்லாம் கார்ய சித்தி பெறுவதற்கான சாதனங்களைத் தேடும்பொருட்டே. நேர் வழிகளைக் கண்டறிய இடந்தரவேண்டும் நமது படிப்பு. தலையைச்சுற்றி மூக்கைத் தொடாது நம்மை அது பாதுகாக்கவேண்டும். கற்றபடி நடக்கத் தெரியாவிட்டால், நமது கல்வியெல்லாம் ஏட்டுச்சுரைபோலாகிப் பயனற்றுப்போம். 'கல்விக் கடலைக் கடந்தறிதல் எவர்க்கு மெளிதன்று.' அக்கடலுக்கோ துறைகள் பலவுள. அவ்வத் துறைகளில் நாம் கண்டறிகிற விஷயங்கள் நமக்கு எவ்வாறு பயன் தருமென்பதையும், அவை மூலமாக நாமெவ்வாறு மேன்மை பெறலாமென்பதையும், நீரொழியப் பாலுண் குருகைப்போல, தெள்ளிதின் உய்த்துணர்வது நம்முடைய முக்ய நோக்கமாக வேண்டும். என்று பிளைமையோடிருக்கவும், மருத்துவரை யறவேயொழிக்கவும் கருதி நாம் சரீரசாஸ்த்ரம் கற்பதில்லை சரீரத்தினது வியக்கத்தகுந்த அமைப்பையும், அதற்குள்ளடங்கிய பல கருவிகள் தந்தம் தொழில்களை எவ்வாறு செய்கின்றனவென்பதையும், எக்காரணம்பற்றிச் சரீரம் பலவிதமான மாறுபாடுகளை யடைகின்றதென்பதையும், எவ்விதம் நாமுணர்கிறோம், எவ்விதஞ் சிந்திக்கிறோம், சிந்தனைக்குமுணர்ச்சிக்குப் சம்பந்தமென்ன, என்பதுமுதலான அரிய விஷயங்களையும் அறிவதே சரீரசாஸ்த்ரங் கற்பதன் பலனாகும். இதுபோலவே, பிற சாஸ்த்ரங்களைப் படித்தாலும் நமக்கு விளையும் பயனையே முக்கியமாகக் கவனிப்பது நல்

லது. ஸ்தாவர சாஸ்த்ரம் படிப்பதால் விபாதிகளைப்போக்கும் புதிய மூலிகைகளும், பூகர்ப்ப சாஸ்தரம் (Geology) படிப்பதால் கனிகளின் நிலைகளும், நமக்கு வெளியாகா. 'ஞாயிறு சலியாது நிலைத்துள்ளது. பூமியே யதைச்சுற்றி யோடுகின்றது' என்ற உண்மை முதன் முதல் வெளியானபிறகு நம்முடைய அறிவு எவ்வளவு விரிந்து விட்டது பாருங்கள்! நமது நோக்கங்களும், அவைகளுக்கேற்ப ஊக்கங்களும் எவ்விதம் வளர்ந்து கொண்டே போகின்றன! ஆகலால் நாம் செவ்வையாகப் படித்தால் நமது அறிவு பெருகுகின்றது, நமது மனது திருந்துகின்றது, நமது நிலைவலி முதலியவைகளை நாம் உணர்கிறோம். பிறர்க்கு நாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளைத் திருந்தச் செய்கிறோம். இங்ஙனம் பலவாறு சீர்பெறுவதை நாகரீகமடைதல் என்ப. இதே கருதித்தான் 'மக்களை யுணர்வது மக்களின் கடமை' என்றார் பெரியாரும்.

நீதி, தூய்மை, வாய்மை, அறிவு, கூட்டுறவு, அரசியல் முதலியவைகளில் மக்கள் தம்மை எவ்வாறு உயர்த்திக்கொண்டாரென்பதை நன்றாக வறிவது அவசியமென்பது மேற் கூறிப்போந்தவற்றால் ஏற்பட்டது அவ்விதமறிவதிலுள்ள கஷ்டங்களை நோக்கினால் மனங் கம்பிக்கும்; நெஞ்சம் பனிக்கும். க்ரக சஞ்சாரங்களில் வேற்றுமையதிகமாக ஏற்படுவதில்லை. க்ரகங்கள் பல ஒருவீட்டிலமைதல், க்ரகணம், உற்பாத முதலிய நிகழ்ச்சிகளை நீக்கிவிட்டால், வானசாஸ்க்ரிக்கு ஒரு ஆண்டு போல் தானிருக்கும் மற்றோராண்டும். சரித்ராசிரியர்க்கோ ஆண்டிற்காண்டு வித்யாசம் தோன்றாமலிராது. மனிதருடைய நடையுடை பாவனைகள், அபிப்ராயங்கள், பலவும் நாளுக்கு நாள் மாறுதலடைகின்றன. அவை ஒரு காலத்திருந்தன போல பிறிதோர் காலத்திரா. புதிய வழிகளில் புகுந்துகொண்டே வருகின்றன. ஒருகாலத்தில் மக்கள் ஒருவழியில் சிறப்படைகின்றார்கள். அடுத்த தலைமுறையில் அவரது மனம் வேறு வழியிற் சென்று சிறந்து விளங்குகிறது. அன்னோர் தமது சக்தியைத் தமது சந்ததியாருக்குங் கற்பித்துச் செல்வதால், நாகரீகமானது போகும் வழியெல்லாம் பல சிற்றாறுகளைத் தன்னிடம் பாய்வித்துச் செல்லுமோர் பேராறு போன்றதென்னலாம்.

இங்ஙனம் ஒரு நிலைப்படாது உயிருள்ளவை போல என்றும் வளர்ந்துகொண்டே போகிற நாகரீகத்தைப் பாகுபடுத்தி யுணர்வதற்குத் தகுந்த சாதனங்கள் சரித்திரத்திலேதான் கிடைக்கும். சரித்திரங்களைப் பல பாகங்களாக வகுத்து அவ்வக்காலங்களிலுள்ள மக்களின் முக்யாம்சங்களெவை, அவர் தேர்ச்சிபெற்றது யாதில், என்பனவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால் நாகரீகத்தின் வளர்ச்சி நமக்கு இனிது விளங்கும். இவ்வித வாராய்ச்சியில், நாகரீக அம்சங்களனைத்தும் ஒருகாலத்தில் ஒரு ஜாதியாரிடங் காணப்படா. சிற்சில முன்னமே தோன்றி மறைதலுங் கூடும். மனிதர் முயற்சியால் அவை பின்னர் வெளிப்படுவது முண்டு. தற்காலத்தில் நாமடைந்துள்ள நாகரீகமானது, நிரம்பி முடிவுபெற்றதாக நாம் கருதுவது பெரும்பேதைமையாகும். எத்தனையோ புதிய அம்சங்கள் இனிமேலுந் தோன்றலாம். இவ்விதமாக சரித்ரத்தை அணுகி அமைவுடன் ஆராய்ந்தால், முன்னாள்முதல் இன்னாள் வரை பல ஜாதியார் கையில் பல காலங்களில் நாகரீகமடைந்த சீர்திருத்தத்தைப் படிப்படியாக அறிந்து, சங்கிலிப் பின்னல் போலதைக் கோக்கவும், விடுபட்ட வளையங்களை நிரப்பவும், அற்றுப்போன வளையங்களைத் திரட்டி மறுபடி புதிதாக வனையவும், முடிவில் நாகரீகச் சிக்குகளையறுத்துப் பின்னுள்ளோர்க்குப் பயன்படுத்தவும் நமக்கு சாத்யமாகின்றன. இது நிற்க.

நமது நாகரீகப்போக்கை உற்று நோக்கினோர்க்கு மற்றோரருமையான விஷயம் புலனாகின்றது. சரித்ரத்தை ஆழ்ந்து படித்தோரெவ்வொருவருக்கும் நாகரிகம் ஏதோவொருகுறிப்பிட்ட வழியில் செல்லுகின்றதென்பதும், முடிவில் அது உயர்நிலையையே நோக்குகிறதென்பதும், ஒருகாலத்துள்ளவர் பின்னுள்ளோர்க்கு வெகுமதியாகத் தமது முயற்சியின் பயனை அளித்துள்ளாரென்பதும், அதை பயபக்தியுடன் கடைப்பிடித்து அவரிட்ட வழிகளில் நடந்தாலன்றி பின்னுள்ளோர்க்குக் கார்யங்கள் சித்தியாகா வென்பதும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்குகின்றன. நாம் அனுபவிக்குமெவ்வொரு விஷயமும் இதற்குச் சான்று கூறும்.

நாம் வசிப்பதற்கு முதற் காரணமான உழவுத்தொழிலை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம்.

நம்முன்னோர் பன்னெடுநாள் முயன்று காடு கெடுத்து, சதுப்பு நிலத்து நீரை வற்றடித்து, நிலத்தைப் பண்படுத்தி நாடாக்காவிடின், நாமனைவரு மெங்ஙனம் இவ்வுலகில் சுகமாக வாழ்வது? தொன்று தொடங்கி மனிதர் கண்டறிந்த விஷயங்கள் கருவிகள் யாவும் நம்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையா திருப்பனவற்றிற்கு இன்றும் சிறந்த ஆதாரமாகின்றன. அவைகளை நாம் திருத்தலாம், கூட்டிக் குறைக்கலாம்; முற்றிலும் நீக்கி வேறாகிய கருவிகளை ச்ருஷ்டிப்பது கல் நாருரிக்கும் கயவர் தொழிலை யொக்கும்.

நமது அரசாட்சி முறைகளைப்பற்றி இனி விசாரிப்போம். இதிலும் நமக்கு ஸ்வதந்த்ரங்கிடையாது. தற்காலம் நமக்கேற்பட்டுள்ள அரசியல் முறையானது பலவிதமான சண்டை சச்சரவு சமாதானங்களின் பயனாலேற்பட்டதல்லவா? நமது பட்டணங்கள், சாலைகள், வர்த்தகமுறை, நியாயமுறை, தேசபரிபாலன முறை யாவும் காலத்திற்கேற்ப மாறுபட்டு வருகின்றன. அவை முழுவதையும் ஒரே யடியாக மாற்றிவிடுதல் நம்மாலாகுவதன்று.

இவை போலவே, நமது அபிப்ராயங்களும் மனோபாவங்களும், பழக்க வழக்கங்களும், மதப்பற்றுகளும், நீதி முறைகளும், நியாய அநியாய உணர்ச்சிகளும், முன்னோக்கிய ஆசைகளும், நாகரீகத்துடன் ஒருங்கே வளர்ந்து வருகின்றன. இவைகளை நாம் மாற்றலாம், பெருக்கலாம், புதிய வழிகளிற் புகுத்தலாம். அவ்வாறு செய்வதற்கு அநுகூலமாக அவைகளைப் பற்றிய உண்மையறிவு நம்மிடமிருக்கவேண்டுமென்பது சொல்லாதே யமையும். அஃதின்றேல், நமது முயற்சியெல்லாம் பயன் பெறாது வீணாகமுடியும். ஒரு வேளை அவை நமக்குக் கைகூடி, நாம் செய்த மாறுபாடுகள் சிறிது காலம் நிலைபெற்றாலும், பிறகு அவை நீர்க்குமிழ்போல நீடித்து நிலைக்கமாட்டா. வற்றிய கடல் பொங்கி யெழுவதுபோல, முன் நீக்கப்பட்டவைகள் பழையபடி தோன்றிவிடும்.

நமது எண்ணத்திற்கு முற்றிலுமாறாக, நாமழித்ததை எழுப்பியும், மறந்ததை நினைப்பூட்டியும், கைவிட்ட கொள்கைகளையும் சங்கங்களையும் மீண்டுதோற்றுவித்தும் இவ்வாறாக இறந்தவற்றிற்கெல்லாம் உயிர் கொடுப்பதும் எதுவென்று வினவினால் அதை பூர்வவாசனை யென்பர் பெரியோர். இதுவரை மக்கள் எண்ணிச்செய்தவை யாவும் அதிலடங்கிவிடும். நாகரீகமெனப்படுவது மதுவே. அதன் சக்தியையறிந்தால் வன்மையும், அதை யிகழ்ந்தால் மெலிவும் நமக்கு ஏற்படும். அதை எத்துணை யறிகிறோமோ அத்துணை நாமும் மக்கட்கு உபயோகமாயிருக்கலாம். ஆதலின் ஒன்றைப் புதிதாக ச்ருஷ்டித்துவிடலாமென்று இறுமாந்து எவரும் மயங்கவேண்டாம். நமது பழக்க வழக்கங்களையும் கொள்கைகளையும் முறையாக ஐயந்திரிபற ஆராய்ந்து அவற்றில் நிறைந்த ஞானமேற்பட்டாலொழிய, நாமவைகளை மாற்ற முடியாது. இந்த ஞானத்தை யடைவதற்கு ஏற்பட்டுள்ள சாதனங்களுள் முதன்மைபெற்றது சரித்ரமொன்றே.

சரித்ரஞானம், பண்டிதர்களுக்கும், மந்திரத்தலைவர்க்கும், அரசியலாராய்வோர்க்கும் பயன்படுமேயன்றி பிறர்க்குப் பயன்படாதென்று சில்லோர் கூறுவர். அக்கூற்று சரியானதன்று. நமது தேசம் செவ்வையாக நடைபெறுவதற்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் உதவிசெய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். பிறர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளும் நம்மிடமுள்ளன. தனித்தனியே நாம் ஒவ்வொருவரும் நாட்டின் மேன்மையைக் கருதி உண்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் நடந்தால், சர்வஜன அபிப்ராயமென்பதொன்று ஏற்படுகிறது. இராஜதந்த்ர மாளிகை கட்டுவதற்கு அவ்வபிப்ராயந்தான் அடிப்படை. அடிப்படை பலமானால் அதன்மேலமருங்கட்டடமும் பலந்தான்; அன்றேல் அது சரியுமணல் மேற்கட்டிய மாளிகையைப்போல் நிலை குலைந்து போகும். ஆதலின் சர்வஜன அபிப்ராயத்திற்குக் காரண பூதராகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் மந்த்ரியும் தந்த்ரியுமாவோம். நாம் ஒத்துவாராவிடில், நமது கொள்கைகளையும் அரசியல் முறைகளையும் எவன் மாற்றக்கூடும்? மேன்மையையும் நாகரீகத்தையும் நமது தேசமெவ்வாறு அடையக்கூடும்? அறிவிலும் நாகரீகத்திலு முயர்ந்த தேசவாசிகளே தேசம் மேன்மை பெறுவதற்குக் காரணமாவர். பூர்வ நிலையை யறிந்தவர்களே, பின்னாலேற்படும் நிலையைத் தவறாதறிவர். இதை யறியாதார் செய்கை குன்றுமுட்டிய குருவியின் செயலையும், கற்கிள்ளிக் கையிழந்தவன் கதையையுமொக்கும். அன்னார் நமது கொள்கையை மாற்றலாம், திருத்த

முடியாது; அசைக்கலாம், பெருக்கமுடியாது, வலிய வளைக்கலாம்: முள்ளின்மேல் நடப்பவர் சுகந்தானவர்க்குக் கிடைக்கும்.

மேற்கூறியவற்றால், சரித்ர ஞானம் மக்கட்கு அவச்யமென்பது ஒருவாறு ஏற்பட்டது. இதன்மேலந்த ஞானத்தை எவ்விதந் தேடுவதென்ற கேள்வி எழாநிற்கும். ஸ்வதேச சரித்ரத்தையும், பிறதேச சரிதங்களையும் ஆதிமுதல் கற்றுணர நினைக்கும் ஒருவன், "கற்கப்புகும் விஷயங்கள் கடலினும் பரந்துள்ளனவே. புஸ்தகங்களோ எண்ணிறந்தன. புஸ்தகசாலைகளில் அவை மலைபோற் குவிந்துள்ளன. இக்கடலைக் கடப்பதற்கு நமது அருகிய வாணுளும் போதாதே. எங்ஙனம் பெருமுயற்சி செய்து அவைகளைக் கற்பது?" என்று திகைப்பது சகஜந்தான். நாம் பல நூல்களைப் படித்துப் பாண்டித்யம் பெறாமலே சரித்ர ஞானம் சிறிது பெறலாம். சரித்ரம் படிப்பதன் நோக்கந்தானென்னவென்று ஒருவர் தம்மைத் தாமே வினவினால் பின் வருகிற கேள்விகளுக்கு விடை பகரத் தெரியவேண்டுமென்பதுதான் அந்நோக்கமென்பது வெளியாகும். அவ்வினாக்கள் பின்வருமாறு: மனிதரிடம் காணப்படுகிற கூட்டுறவு எவ்வாறு வளர்ந்தது? நாகரீகமெப்படிப் பெருகிற்று? வெவ்வேறு காலங்களில் சிறந்து விளங்கிய மேன் மக்களின் குணகுணங்களெவை? அவரது கொள்கைகள், சித்தாந்தங்கள் யாவை? பூர்வகால ராஜ்யங்கள் மனிதர்க்கு என்ன பலன்களைக் கொடுத்தன, என்ன கொள்கைகளைக் கற்பித்தன? அவைகளில் நீடித்துள்ளன யாவை? சென்ற 5000 ஆண்டுகளாக மனிதர் செய்துள்ள முயற்சிகளும் கார்யங்களும், அவரது எண்ணங்களும், மரத்தினிலைகள் சருகாகிப் பயனற்று உதிர்வனபோல் நமக்கு யாதொரு பயனையுங் கொடாது தொலைந்து போகின்றனவா? பண்டைப்பெருமக்களுள் க்ரீஸ் தேசத்தோர் நமக்குக் கற்பித்தவை எவை? அவர் நூதனமாகக் கண்டறிந்தவை யாவை? ரோமாபுரிவாசிகளை நாம் ஏன் உயர்த்திப்பேசுகிறோம்? தமது புகழ், நீண்டு நிலைக்கும்படி அவர் செய்த கார்யங்கள் எவை? ஏன் இந்திய ஆரியர்களை நாம் கொண்டாடுகிறோம்? எவ்விதமவர் அறிவினும் நாகரீகத்தினும் மேம்பட்டு, உலகிலுள்ள அஞ்ஞான இருளைப்போக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை நிறுத்திக் கலங்கரைவிளக்கம்போல் இன்னும் பலதுறைகளில் நமக்கு வழிகாட்டிகளாக உதவுகிறார்கள்? மத்யகாலத்தில் ராஜபுத்ரர்கையில் இந்தியா முழுமையும் எவ்வாறு சிக்கிக்கொண்டது? அவரது யுத்தமுறையும், வீரச்செயல்களும், இந்து மதத்திற்கு அவர் செய்த உதவிகளுமெவை? அந்ய மதங்களும், நூதன மதங்களும் இந்நாட்டில் எவ்வண்ணமெழுந்தன? எவ்வாறு வளர்ந்தன? எவ்வித நிலையிலவை தற்காலமுள்ளன? அங்ஙனமிருப்பதற்குக் காரணங்கள் யாவை? ஐரோப்பாகண்டத்தின் பூர்வ நிலையென்ன? மத்தியகாலத்தில் அங்கெழுந்த ராஜபுத்ர ராஜ்யங்களையொத்த பாளையங்களின் உண்மைவரலாறு என்னை? அக்காலத்தில் கிறிஸ்தவ நாடுகளெல்லாம் ரோமாபுரிப் பாதிரியாகிய போப் என்பவர் கையில் ஏன் அடங்கியிருந்தன? பின்னர் அவர் அதிகாரம் ஏன் குறைவுபட்டது?

இவ்வினாக்களுக்கெல்லாம் தவறாது விடை பகரத்தெரிந்த ஒருவனை சரித்திர நிபுணனென்று வாய்கூசாமல் அழைக்கலாம். சரித்ரங் கற்கப்புகும் ஒவ்வொருவரும் இந்நோக்கத்தை மனதில் வைத்துக்கொள்வது இன்றியமையாதது. மேற்கூறிய வினாக்களுக்கு விடையளிக்கத்தகுந்த ஞானத்தையடைவதற்கு விரிவாயெழுதியுள்ள அரிய பெரிய புஸ்தகங்களைப் படிப்பது அவச்யமன்று.

(அடுத்த சஞ்சிகையில் முடிவு பெறும்.)

மாணவரின் மனோலக்ஷ்யங்கள்

STUDENTS: THEIR IDEALS

(100-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

காலத்தின் தன்மையையும், நாம் வாழ்க்கையில் செய்யவேண்டிய காரியங்களையும் அறிந்து இக்காரியங்களைச் சரிவரச்செய்து நிறைவேற்றுதற்கு நுண்ணிய ஆராய்ச்சியும், விவேகமும் பொறுமையுங்கொண்ட செய்கையும் ஆவசியகமாயிருக்கின்றன.

இதற்கு நாம் நமது கூட்டத்தாரிடத்தும், தேசத்தினிடத்தும், தெய்வத்தினிடத்தும் செய்யவேண்டிய காரியங்களையும், நாம் செய்வதைப்போல் நன்றாக வேறெவரும் செய்யமுடி

யாததும், நாமே அதை எல்லாவற்றிற்கும் மேன்மைவாய்ந்ததாய்ச் செய்யக்கூடியதாயுள்ளதும், நமக்குப் பிரத்தியேகமாயிடப்பட்ட கட்டளையாயுமிருப்பதை உணர்தல்வேண்டும். இத்தகைய கடமையையுணர்ந்து, சமர்ப்பணஞ் செய்த ஜீவியத்திற்குரிய பக்திமிகுதியுடன் அதை நிறைவேற்றி, அதைப் புரிதலே கைம்மாறென்று நினைத்து, இவ்வாறு நடத்திவருவதினால் மனுக்குலத்தின் அபிவிருத்தியையும், பகவத் பிரபாவத்தையும் உண்டுபண்ணுதலே. உண்மையாகவே இது பிரயாசமாயிருக்கிறதற்குத் தகுந்தவாறு ஸர்வோத்தமமாயும், கீர்த்தி பொருந்தியதற்கிசைந்த வண்ணம் கட்டாயமாய்ச் செய்து சாதிக்க வேண்டியதாயுமுள்ள கடன். நமது பதவியை யோக்யதையோடு வகித்தல் என்பதே நான் சொன்ன இரண்டாவது விஷயம். நம்மில் பெரும்பான்மையோர் வாழ்க்கையில் செய்யவேண்டிய காரியங்களை மனமில்லாது வாசிக்கும் பாடத்தைப்போலும், தவிர்க்கமுடியாத ஆபத்தையடைவதுபோலும் செய்துவருகிறார்கள். நாம் நமக்கு இடப்பட்ட அலுவலைச் சரிவரச் செய்தலே அதிசிரேஷ்டமான ஸந்துஷ்டியைக் கொடுக்கும்படியான மூலாதாரமாயிருக்க வேண்டுமென்றும், அது ஜீவியத்தில் மிகக் கௌரவம் பொருந்திய காரியமென்றும் கருதுகிறோமில்லை.

"ஏற்றமுந்தாழ்ச்சியும் நிலைமையாலேற்படா,
பொருந்தவுன் கடன்புரி, ஆகவே பெரும்புகழ்."

என்று கவியொருவர் நன்குகூறியிருக்கிறார். அபிவிருத்தி நேருமென்பதிலும் ஜீவியத்தின் தைவிகமாயுள்ள ஆதாரங்களிலும் வைக்கவேண்டிய பக்தியும், சிரத்தையும், முழு நம்பிக்கையுமே மூன்றாவதாய்க் கடைசியிற் கூறப்பட்ட சங்கதி. நமக்கு ஜீவியத்திற்கு சத்தைக் கொடுத்து பிரபஞ்சத்திலுள்ள மகாசக்திகளுடன் அதை சம்பந்தப்படுத்துவது. இதுதான் காலகதியில் மனிதனுடைய காரியசித்திகளைக் குறித்து எப்பொழுதும் இகழ்ந்துகூறித் தாழ்த்திக் கொண்டிருப்பவரைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டேன்.

"உயர்கருத்தொன்றுள தெக்காலத்துமே,
இதிலைய மெனக்கிலை; எல்லாக்கிரகமும்
ஏகுங்காலை மாந்தரி னெண்ணமும்
மென்மே லென்றும் விரிவடைகின்றதே"

என்று பாடிய கவிசிரோமணியோடு அபிப்ராயங் கொள்கின்றேன்.

அபிவிருத்தியை வேறொரு விதமாகக் கூறுதலுமுண்டு. அதையும் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். மனிதனிடத்திலுள்ள சக்திகளெல்லாம் ஒருங்கே விரிவடைதலே அதுவாம். எழிலுடைய உடம்பில் எழிலுடைய ஆன்மா என்பதான கிரேக்கருடைய பூர்ண மனோபாவனையின் சிறப்பைப்பற்றி நான் அதிகமாய் விஸ்தரித்துரைக்க வேண்டியதில்லை. ஒரே அடிக்கோட்டின் (மூர்த்தம்) பேரிலுள்ள திரிகோணமெல்லாவற்றிலும் மூன்று பக்கமும் ஒரே அளவான (ஒத்த பக்கமுள்ள) திரிகோணமே மிகுதியான இடத்தையடைத்துக்கொள்ளுகிறதென்று கணித சாஸ்திர நிபுணர் உரைக்கின்றனர். தேகம், புத்தி, சன்மார்க்கம் இம்மூன்று விஷயங்களிலும் ஒரே படித்தாய் ஒருங்கே அபிவிருத்தியடைந்துள்ளவனே மானுஷீகத்தில் அதியுசிதமானவன். சரீரசம்பந்தமாய் வெளியில் செய்யும் தேகப்பயிற்சிகளின் அவசியத்தைப்பற்றி எவ்வளவு எடுத்துரைத்தாலும் அதிகமாகாது. இத்தேகாப்பியாசங்கள் ஆரோக்கியசரீரம், தன்னம்பிக்கை (தற்சார்பு), ஐக்கியத்துடன் செய்யுந்திறம் இவைகளை யுண்டாக்கிபுறப்படுத்தி மனிதனை உள்ளும் புறமும் பழக்கித் திருத்திவிடுகின்றன. இப்பொழுது சிறிது காலந்தொட்டே இப்பயிற்சிகளின் ஆவசியகத்தை யறிந்து வருகிறோம். வெளி நிலவிளையாட்டில் பேராவலோடு விருப்பம் வைப்பது ஆங்கிலேய ஜாதியாருக்கு இயல்பாகவிருக்கின்றது உவாட்டர்லூவில் நடந்த யுத்தமானது ஈட்டன் என்னும் ஊரிலுள்ள பள்ளிக்கூடத்துத் தேகாப்பியாஸஸ்தலத்திலே வெற்றி முழங்கப்பட்டதென்றும் சாதாரண மொழியை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். இதன் விசேஷம் இன்னதென்றும் நாம் அறியக்கூடும். மனோசக்திகளின் அபிவிருத்தி சம்பந்தமாக முக்கியமான சில நற்குணங்களின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறேன். கலாசாலைகளிலுள்ள போதகாசிரியர் யாவரும் கவனங்கொண்டு அவைகளைப் பரிபாலித்து வரவேண்டியது.

(தொடரும்)

இந்திய வீரர்கள்

1. சந்திரகுப்த மௌர்யன்

HEROES OF INDIA

1. Chandragupta Maurya

அன்னையாம் பாரதி மாதாவின் சரித்திரத்தை உற்றுநோக்குங்கால், சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த வீரர் பலர் அவள் அருமை மக்களாய்ப் பிறந்து அவளது மகிமையைப் பரவச்செய்து இந்தியர்களின் மேன்மையை நிலை நிறுத்தினர்களென்பது நன்கு விளங்கும். அவர்களது சரித்திரம் காலமென்னுங்கடலில் ஆழ்ந்து கிடந்து நமக்கு முழுவதும் தெரிவதில்லையாயினும், கடலிலகப்படும் முத்துச்சிப்பியேபோல், சிற்சில பாகங்கள் வெளித்தோன்றுகின்றன. அவைகளைக் கொண்டே நாம் நம் ஜன்ம பூமியின் பூர்வீக சரித்திரத்தை அறிய வேண்டியிருக்கிறது. மேற்கூறிய சிப்பிகளை எடுப்பது மிகவும் கடினமானது போலவே, நம் புராதன மன்னர்களின் அரசாட்சியு மிருக்கின்றது.

இன்றைக்கு ஏறக்குறைய 2,200 வருஷங்களுக்கு முன் அகண்ட ராஜ்ய மொன்றை தம் புயவலிமையாலும் மனோதிடத்தாலும் ஆண்டுவந்த மௌர்ய அரசர்களில் முதல்வனது சரித்திரத்தைக் கூறுவோம். "சந்திரகுப்தன்" எனப் பெயர்பெற்ற இவ்வரசன், புத்தருக்கு 200 வருடங்களுக்கப்பாற் றோன்றி, இந்திய அரசர்களின் செங்கோன் முறைமை எத்தகைத்தது என்று காட்டினமையின் அவனது வெற்றிகளையும், அவன் ராஜ்யமாண்ட வழியையும் விரித்துரைக்கலானோம்.

கிரேக்க தேசத்து அலெக்ஸாண்டர் இந்தியாவின்மீது படைபெடுத்துச் சென்றபொழுது மகத ராஜ்யம், நந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த மஹாபத்ம நந்தனால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இவனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட மன்னன் தன் துர்நடத்தையினாலும், குரூரத்தினாலும் பிரஜைகளின் பகைக்குக் காரணமாயினான். அலெக்ஸாண்டரும் கி. மு. 323ஷுத்தி லிறந்துபோக கிரேக்காது இந்திய ராஜ்யமும் சீர்குலைந்து போயிற்றென்று சொல்லலாம். கிரேக்க தளகர்த்தர்களுடைய உட்பகையும், இந்தியரது அன்னிய அரசாட்சியின் வெறுப்பும், அலெக்ஸாண்டர் வென்ற ராஜ்யம் நிலைநிற்காதென்பதை நன்கு விளக்கின.

அக்காலத்தில் மகத ராஜ்ய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் ஒருவருக்கும், மூரா என்னும் ஸ்திரீக்கும் சந்திரகுப்தன் எனப் பெயர்பூண்ட வீரனொருவன் தோன்றினான். அன்னையின் பெயர்கொண்டு அவன் வம்சம் "மௌர்ய வம்சம்" என விளங்கிற்று. சிறு வயதிலேயே மஹாபத்ம நந்தனால் தேசப்ரஷ்டஞ் செய்யப்பட்ட சந்திரகுப்தன், அலெக்ஸாண்டரிடம் சென்று, அரசன் கொடுங்கோன்மையினால் மகததேசத்தார் மனம் நொந்திருக்கின்றமையின் கங்கை நதியைக் கடந்தால், அத்தேசம் அலெக்ஸாண்டருக்கு மிகவுமெளிதாக கிடைக்குமெனக் கூறினன். தன் வீரர்கள் "இனி உன்னைப் பின்பற்றி வேற்றுநாடு ஜயிக்க வரோம்" எனக் கூறி, அவனைத் தன் ஜன்மதேசம் செல்லும்படி வற்புறுத்தாவிடின், அலெக்ஸாண்டர் சந்திரகுப்தன் கூறியபடி செய்திருப்பானென்று எண்ண இடமுண்டு. தேசப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் சந்திரகுப்தன் வீணாக விருக்கவில்லை. வடமேற்கு மாகாணங்களிலுள்ள வீரர்களைத் தன் கீழ்ச் சேனையாயமர்த்திக்கொண்டு, கிரேக்கர் பலங் குறைந்திருக்கும் ஸமய மறிந்து அவர்களின்மீது படையெடுத்து, நாட்டைவிட்டுத் துரத்தி "பஞ்சாப்" என இப்பொழுதழைக்கப்படும் தேசத்தைத் தன் வசமாக்கினான். இவ்வெற்றிச் சேனையுடனே மகத தேசம் சென்று, மஹாபத்மனின் குமாரனை மாய்த்து, அத்தேசத்திற் கரசனானான்.

நந்த வம்சத்தின் அரசர்களின்கீழ் மிகப்பெரியசேனையிருந்தது. அவைகளின் பலத்தினாலேயே நந்த அரசர்கள் ஒன்றையும் பொருளாக நினைக்காது பிரஜைகளை வருத்திவந்தனர். சந்திரகுப்தன் தன்படையையும் சேர்க்க 600,000 காலாட்படையும், 30,000 குதிரைப்படையும், 9,000 யானைப்படையுமுள்ள பெரிய சேனையாயிற்று. இச்சேனையின் உதவிகொண்டு சந்திரகுப்தன், விந்தியமலைக்கு வடக்கேயுள்ள நாடுகளையெல்லாம் வென்று, இந்து தேசத்து முதற் சக்கிரவர்த்தியானான். அவனது ராஜ்யம் அரபிக்கடலிலிருந்து வங்காளக் குடாக்கடல் வரையிலும் பரவியதும் இச்சேனையி னுதவியினாலேயே.

அலெக்ஸாண்டர் இறந்த பிறகு, அவன் ராஜ்யத்திற்காக, கிரேக்க ஸேனாபதிகள் தம்முள் சச்சரவிட்டு ஸ்வயமாகவே தம் கீழுள்ள தேசங்களை ஆளத் தலைப்பட்டனர். இவர்களிலொருவரான ஸெலூகஸ் நிகேடர் என்பவர், கி. மு. 303ஞ் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்தார். ஆனால் சந்திரகுப்தனின் பராக்கிரம சேனையினால் கிரேக்கர் தோல்வியடைய இருவரும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். இதன்படி சந்திரகுப்தன் ஸெலூகஸுக்கு 500 யானைகளைத் தரவேண்டுமென்றும், தற்காலம் ஆப்கானிஸ்தானம், பலூசிஸ்தானம் எனக்கூறப்படும் தேசங்களை ஸெலூகஸ் சந்திரகுப்தனுக்குத் தருதல் வேண்டுமென்றும் ஏற்பாடாயிற்று. சந்திரகுப்தனும் ஸெலூகஸின் புத்திரிகளிலொருத்தியை மணந்தனன்.

சந்திரகுப்தனது அரசாட்சியில் இருவருடைய பெயர்கள் நன்கு விளங்குகின்றன. அவைகள் சாணக்யர், மெகாஸ்தனிஸ் என்பவைகளாம். முதன் முதலிலிருந்து சந்திரகுப்தருக்கு உதவிபுரிந்து, நல்லாலோசனை சொல்லி, ராஜ்ய காரியங்களை நடத்திவர உதவி செய்தவர் ப்ராஹ்மண முதன் மந்திரியாம் சாணக்யர். பிற்கூறியவர், ஸெலூகஸ்ஸால் ராஜ தூதனாய் சந்திரகுப்தனது ராஜ்ய ஸபைக்கு அனுப்பப்பட்டவர். இவர் பாடலீபுரமென்னும் தலைநகரில் தங்கியிருந்தமையின், அக்காலத்து ஸம்பவங்களையும், ஜனங்களது நிலைமையையும் ஆராய்ந்தறிந்து எழுதியிருக்கிறார். அவரெழுதிய நூலிற் சிலபாகங்களே மிகுந்து தற்கால மிருக்கின்றன. அவைகளை வாசிக்கும்போதே அக்காலத்து நாகரிகமும், ராஜ்ய பரிபாலனமும் நமக்குப் பேராச்சர்யமும் ஆநந்தமும் விளைக்குமென்றால், அக்காலத்துச் சிறப்பை விவரித்துக் கூறுதல் எளிதோ? ராஜ்ய தந்திரங்களையும், நீதிகளையும், ஜனங்களது வாழ்வைப்பற்றியும் நடையுடை பாவனைகளையும், நகரபரிபாலன சங்கங்களையும் மெகாஸ்தெனிஸ் எழுதிய புஸ்தகத்திற் காண்பதினால், அவருக்கு நாம் மிகவும் கடன்பட்டுள்ளோம் என்பதற் கையமில்லை.

இவ்விதம் மெகாஸ்தனிஸால் கூறப்பட்டவைகளில் முக்யமானவற்றைக் கூறுவோம். பூர்வகாலத்தரசர்களில் பரந்த தேசங்களை ஆண்டவர்களில் சந்திரகுப்தன் ஒருவனென்றும், அவ்விராஜ்யத்தையடையச் செய்தது அவன் பெருஞ்சேனையேயென்றும் கூறினோம். இச்சேனை ரத, கஜ, துரக, பதாதிக வென நான்கு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அவைகளுக்கென் றேற்படுத்தப்பட்ட சட்டத்திற் கடங்கியிருந்தன. இவைகளை யடக்கி யாளும் பொருட்டு முப்பது உத்தியோகஸ்தர் கூடிய ஒரு யுத்தசாலை 6 பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதற் பிரிவு கடற்சேனையையும், இரண்டாவது, ப்ரயாணம், ஆயுதம் முதலியவற்றை யுண்டாக்கியும், முரசறைவோர், மற்றும் சில்லரைவேலைகளுக்கு வேண்டியவரைச் சேர்த்தும் சேனைக்கு வேண்டியவற்றை சேகரித்தல் முதலியவற்றையும், மூன்றாவது காலாட்படைகளையும், நான்காவது குதிரைப் படையையும், ஐந்தாவது ரதங்களையும், ஆறாவது கஜங்களையும் முறையே கவனித்து வந்தன. 600,000, வீரர்களடங்கிய பெரிய சேனையையுடையவனா யிருந்தபோதிலும், இந்திய (கிழக்கத்திய) சேனைகள், யாதொரு ஏற்பாடுமின்றி கும்பலாய் சண்டை செய்வர் என்று கூறுவார்க்கு எதிர்மொழிபோல், சந்திரகுப்தன் தன் சேனைகளைச் செவ்வனே அடக்கி யாண்டுவந்தான்.

இப்பெரிய சேனையினால் ஜயிக்கப்பட்ட நாடுகளை அரசனது ப்ரதிநிதிகள் ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் அநேகமாய் அரசகுலத்தைச் சேர்ந்தவரேயாம். நெடுந் தூரத்திலுள்ள நாடுகளில் நடக்கும் ஸம்பவங்களைத்தெரிவிக்கும்படிக்கும், ஜனங்களது நிலைமையையும், ஆட்சியையும், தெரிவிக்கும்படியும் "புலிஸானி," அல்லது "பதி வேதிகா" என்னும் உத்யோகஸ்தர்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனர். பதிவேதிகள் அனுப்பிய ரகஸ்ய நிருபங்கள் உள்ளதை உள்ளபடியே தெரிவித்தனவென்று மெகாஸ்தனிஸ் கூறுகிறார். நாட்டின் க்ஷேமலாபத்தைக் கருதி, குற்றங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக வேசிகளும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டனர். இது நமக்கு ஆச்சர்யம் விளைக்குமெனினும் அக்காலத்து ஸம்ப்ரதாயங்களின்படி, நாட்டிலுள்ளவர் யாவரும், முக்கியமாக தொழிற்சாலைகளில் வேலைசெய்பவர்கள், துரைத்தனத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவே கருதப்பட்டுவந்தனர். அதனால்சிற்பியொருவனையாவது, கைத்தொழிலாளி யொருவனையாவது

அவன்தொழிலுக்கு இடர்வரும்வண்ணம் ஒருவன் தீங்கிழைப்பானாயின் பிற்கூறியவன் மிகவும் கடினமான மரண தண்டனை விதிக்கப்படுவான். அங்கங்களை பின்னஞ் செய்வதும், மூக்கறையனாக்குவதும், அக்காலத்து தண்டனைகளிற் சிலவெனக் கூறலாம். இப்படி ஜனங்களது நன்மையைக் கோரி ஆளப்பட்ட ராஜ்யத்தில் துர்க்ருத்யங்கள் அதிகமாய் நடப்பதில்லையென்றும், அப்படிச்செய்யும் தீயோர் மிகவும் கொடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டார்களென்றும் மெகாஸ்தனிஸ் கூறுகிறார். இப்படிக் கொடுமையான தண்டனைகளிருப்பது, குற்றவாளிகளுக்கு இரக்கம் காட்டுவது அரிதென்பதை விளக்குகின்றது.

யுத்தவீரர்கள் க்ஷத்திரிய குலத்திலிருந்தே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தார்களாகையால் வேளாண்மையை ஜீவனமாகக்கொண்ட ஜனங்கள் யுத்தத்தைப்பற்றின விசாரம் யாதுமின்றி க்ருஷி செய்துவந்தனர். அரசனது வருமானம் அனேகமாய் நிலத்திலிருந்தே கிடைத்தமையால், மௌர்ய அரசர்கள் தம் பயிரிடுங்குடிகளது க்ஷேமத்தை மிகவும் ஜாக்ரதையாகக் கவனித்துவந்தார்கள். அவச்யமான இடங்களிலெல்லாம் பயிரின் பாய்ச்சலுக்காகப் பல கால்வாய்கள் வெட்டினர். மற்றும் பல ஏரிகளும் நிருமாணித்தனர். மேற்கே கீர்நார் என்னுமிடத்தில் ஒரு சாஸனமிருக்கின்றது. அங்குள்ள பாறையின்மீதுள்ள சாஸனங்களில் க்ஷேத்திரபதியான ருத்ரதாமன் செதுக்கியதும் ஒன்று இருக்கிறது. அதிற்கூறியபடி மேற்கேயுள்ள ஜனங்களின் நன்மையைக்கருதி சந்திரகுப்தனது நெருங்கிய பந்துவான புஷ்யகுப்தன் அரசனாணையினால் "ஸுதர்சனம்" என்னும் ஏரி வெட்டினதாகக் கூறப்படுகின்றது. இச்சாஸனம் கி. பி. 150-ல் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறிய ஏரி அசோகனது காலத்தில் முடிக்கப்பட்டு, ருத்ரதாமன் காலத்தில் புயற்காற்றினுடைந்துபோக, அதையே ருத்ரதாமன் சீர்திருத்தினான். இவைகளைப்பற்றி மெகாஸ்தனிஸ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:—

"பாய்ச்சலால் நிலங்களில் பெரும்பாகத்தில் வருஷத்திற்கு இருபோகம் விளைகின்றது."

"சிலர் ஆறுகளை மேல்பார்த்தும், சிலர் எகிப்து தேசத்தைப்போல நிலத்தை அளந்தும், மற்றுஞ் சிலர் யாவரும் ஸரியான பாய்ச்சல் நீரடையும்படி, மதகுகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தும் வருகிறார்கள்."

இப்படி மெகாஸ்தனிஸ் கூறுவது சாணக்யர் அல்லது கௌடில்யர் எழுதிய "அர்த்தசாஸ்திர"த்திலுள்ளதை ஒத்திருக்கின்றது. அதனால் மெகாஸ்தனிஸ் கூறுவது உண்மையென்றே சொல்லல்வேண்டும். நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சல் முதலியவைகளைக் கவனிக்க ஒரு சபையுண்டாக்கினார் சந்திரகுப்தர் என்பது சந்தேகமற யாவருமறிந்ததே.

மௌர்ய ராஜ்யத்திலுள்ள யாவரும் துரைத்தனத்தாரால் நன்கு அடக்கியாளப்பட்டு வந்தனர். நான்கு வருணத்தாரும், வெவ்வேறு ஜாதியார்களும் அவரவர்களது தொழில்களைச் சரிவரசெய்து வருகின்றார்களாவென துரைத்தனத்தாரால் கருதப்பட்டு வந்தனர். பாதைகளும் செவ்வனே யமைக்கப்பட்டு, அரை கோசத்திற்கு ஒரு கல் நடப்பட்டிருந்தது. அரசனது தலைநகராம் பாடலிபுரத்திலிருந்து வடமேற்கு மாகாணங்களுக்கு ராஜபாதைபோடப்பட்டிருந்தது.

இனி அரசனது தலைநகரைச் சற்று கவனிப்போம். தற்காலத்தில் பாட்னாவென்று வழங்கும் பட்டணத்திற்கும் பாங்கிபூருக்கும் நடுவே பாடலிபுரமிருந்தது. அது உயர்ந்த மதில்களாலும் ஆழ்ந்த அகழாலும் சூழப்பட்டு சிறந்த கோபுரங்கள் பல நிரம்பியிருந்தது. நகர், நாற்கோணமாய் 9-மைல் நீளமும், 1½-மைல் அகலமுமுள்ளதாயிருந்தது. அரசனது அரண்மனை ஓர் உத்யானவனத்திலமைக்கப்பட்டு பார்ப்போர் மனதைக் கவர்ந்தது. தங்கம், வெள்ளி முதலியவைகளாற் செய்யப்பட்ட அகன்ற பாத்திரங்களும் நவரத்தின கசிதமான ஸிம்ஹாஸனங்களும் நிறைந்த அரண்மனை பாரஸீக தேசத்து தலைநகராம் பேர்ஸிபோலீஸ்ஸை விட மிகச்சிறந்து, (ஆனால், பலவிதங்களில் அதை யொத்து) இருந்தது. இவைகளுக்கேற்ப அரசனும் ஆடம்பரத்துடன் விளங்கினானென்பதற் கையமில்லை. பல்லக்கின்மீது சில வேளைகளிலும் ராஜபவனிகாலங்களில் யானையின்மீதும் சவாரி செய்தான் மௌர்ய மன்னன். மல்யுத்தங்களும், பலவிதப் பந்தயங்களும் ஸபையிலுள்ளாரை ஆநந்திக்கச்செய்தன. வேறு தேசங்களிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட ஆயுதபாணிகளான அங்கனைகள் அரச

னது மெய்க்காப்பாளராய் வேட்டைக்குச்சென்றும் அரண்மனையைக் காத்தும் வந்தனர். இவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருந்தும் அரசனது உயிருக்குத் தீங்கிழைக்கத் தேடினவர் அநேகர். கொலையாளிகள் பயத்தால் அரசன், தான் இரண்டு நாள் தங்கின இடத்தில் மூன்றுநாள் தங்குவதில்லையெனவும் சரித்திரமறிந்தோர் கூறுகின்றனர்.'

தலைநகரின் அரசாட்சியும் யுத்தசாலையைப் போலவே ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு முப்பது பெயர்களால் நடத்தப்பட்டு வந்தது. இப்பிரிவுகளை நோக்குமிடத்து தற்காலத்தில் ஐரோப்பிய தேசங்களி லேற்பட்டிருக்கும் ராஜ்யாதிகாரப் பிரிவுகள் நமக்குத் தோன்றும். அன்றியும் மேல்நாட்டார் தங்களது ராஜ்ய தந்த்ர ஸபைகளுக்காக வீண்பெருமை பாராட்டுவதும் மதியீனமே என்பதும் நன்குவிளங்கும்.

முதற்பிரிவு கைத்தொழில்களையும், அதைச் சார்ந்த வேதனம், பொருள்களின் தன்மை முதலியவைகளையும்; இரண்டாம் பிரிவு அந்ய நாட்டு ஜனங்களின் ஸௌகர்யத்தையும் அவர்கள் செய்கைகளையும் கவனித்ததுமன்றி, அந்நியர்களி லிறந்தோரைப் புதைத்தும், அவர்களுடைய பொருளை, இறந்தவர்களது வார்ஸுக்காவது, உறவினர்க்காவதனுப்பியும் வந்தது. இரண்டாம் பிரிவின் கார்யங்களை நோக்குமிடத்து மௌர்ய ராஜ்யம் வேற்று நாடுகளுடன் மிகுந்த கூட்டுறவு உடைத்தாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது புலப்படும். மூன்றாம் பிரிவு ஜனத்தொகைக் கணக்கையும், ஜனன மரணப் பதிவுகளையும், நான்காம் பிரிவு வ்யாபாரத்தையும், அதைச் சார்ந்த வரி முதலியவற்றைப் பெறுதலையும், ஐந்தாம் பிரிவு தொழிற்சாலைகளையும் அவைகளைப்பற்றிய நிபந்தனைகளையும், கடைசியாக, ஆறாம் பிரிவு விற்கப்படும் ஸாமான்களின்மீது வரிகளைப்பெற்றும், அப்படித் தராது ஏமாற்றிமோசஞ்செய்வோருக்கு விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனையை நடப்பித்தும் வந்தன. தலைநகர் இவ்வளவு ஒழுங்காக ஆளப்பட்டது போலவே, மற்ற நகர்களும் இவ்விதமே பரிபாலித்து வரப்பட்டனவெனலாம்.

பூர்விக ராஜ்யங்களுள் மிகப் பெரியவைகளிலொன்றை சந்திரகுப்தன் தன் புஜபலத்தாலடைந்து தன் மனோபலத்தால் 24 வருஷங்கள் ஆண்டுவந்து, கி. மு. 297-ல் காலஞ்சென்றான். அவனது மகன் பிந்துஸாரன், தன் தந்தையைப் போலவே நன்கு செங்கோல் செலுத்திவந்தான். பௌத்த அரசனான அசோகனின் தந்தை இவனே.

சந்திரகுப்தனது ஆட்சியில் இந்திய நாகரிகம் மிகவும் தேர்ச்சியடைந்திருந்தது. இந்த நாகரிகம் இந்தியாவிலேயே தேர்ச்சியடைந்ததா, அல்லது வேறுதேசங்களிலிருந்து அடைந்ததா எனக் கேள்வியுண்டாக இடமுண்டு. அப்படியாயின் அந்நாகரிகம், ஐரோப்பா முழுவதற்கும் கல்வியிலும்மற்றவைகளிலும் நாகரிக வெள்ளத்தையடையும்படிச் செய்த கிரேக்க நாகரிகம், அலெக்ஸாண்டருடன் பாதகண்டத்திற்கு வந்ததோ என்ற சங்கை நிகழலாம். இந்துதேசபூர்வசரித்ரத்தை நன்குணர்ந்த வின்ஸென்ட். ஏ. ஸ்மித் என்பவர், கிரேக்க நாகரிகம் இந்தியாவிற்கு வந்து நிலை நிற்கவில்லை; அலெக்ஸாண்டர் இந்தியாவிலிருந்த 19 மாதங்களும் போரில் கழிந்தன; அவனிறந்ததும், அவனுடைய எண்ணங்களும் அழியும்படியாக்கிற்று எனக்கூறுகிறார். தொன்றுதொட்டு இருந்த பாரசீகதேசத்தின் அரசாட்சியும் அதன் நாகரிகமும் இந்தியர்களின் முன், பலகாலம் விளங்கினமையால் மௌர்யர்களுடைய நாகரிகம் அங்கிருந்தே வந்ததென்றும், அந்ய தேசப் பழக்கங்கள் பாரஸீக தேசத்தவையேயன்றி கிரீஸ்தேசத்ததல்லவென்றும் கூறுகிறார். இவ்விதம் பாரஸீகரது நாகரிகம் பலவிதங்களிலும்— அரசாட்சியிலும், கட்டடங்களிலும், பெயர்களிலும்—மௌர்யர்களுக்கு நிதர்சனமாய் விளங்கிற்று.

இந்திய சரித்ர ஆராய்ச்சியின்பொருட்டு, பல சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நம் நண்பர்களிற் பலர் அறிவார்கள். இவைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் சில ஸமயங்களில் பூமியிற் புதைந்து கிடக்கும் நகரங்களைப் பரிசோதிக்கின்றனர். இவ்விதமாகவே இடலி தேசத்திலுள்ள வெஸுவியஸ் எரிமலையின் அக்னிக் குழம்பால் மூடப்பட்டு பல நூற்றாண்டுகளாய் புதைந்து கிடந்த பாம்பி (Pompeii) ஹேர்குலேனியம் (Herculaneum) என்னும் நகரங்கள் சரித்ர ஆராய்ச்சிக்கு இடங்கொடுத்தன. இந்தியாவிலும் மௌர்ய அரசர்களது தலைநகரான பாடலீபுரத்தின் சோதனையை ஸ்ரீமான் ரத்ன நாதா என்பவரது

உதவியால் டாக்டர் ஸ்பூனர் நடத்திவருகிறார். அவர் தாம் பரிசோதித்தவைகளிலிருந்து, மௌர்யர்கள் பாரஸீகர்களே என்பதற்கு தகுந்த அத்தாட்சிகள் உள்ளனவெனக் கூறுகிறார். அவ்வத்தாட்சிகளை இங்கு சுருக்கமாகக் கூறி இவ்வியாஸத்தை முடிப்போம்:—

மெகாஸ்தனிஸ் கூறுவதிலிருந்து மௌர்யர்களது ராஜ ஸபையில் பாரஸீகாது வழக்கங்கள் மிகவும் பரவியிருந்தன என்பதை நாம் நன்கறியலாம். அசோக மௌர்யனது காலத்தில் மேற்கேயுள்ள ராஜ்யத்தின் பிரிவை துஷாஸ்பன் என்னும் பெர்ஷியனே ஆண்டுவந்தான்; அவன் சந்திரகுப்தனது காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பல கால்வாய்களையும் பாபிலோன் தேசத்தியதைப்போன்று வெட்டி, சீர்திருத்தினன்.

மௌர்ய அரசர்களது அரண்மனைகளும், அவர்கள் ஏற்படுத்திய பாதைகளும், வருஷத்திற்கொருமுறை அரசன் தன் ஜனன தினத்தன்று அப்யங்கனஞ் செய்துகொள்வதும், பாரஸீகதேசத்தையே மிகவும் ஒத்திருந்தன. இன்னும் ஆழ்ந்து யோசிக்குமிடத்து, மஹாபாரதத்தில், அஸுரமயனால் பல அரண்மனைகளும் ராஜ ஸபைகளும் ச்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவென்றும், அவை தானவர்களெனப்படும் ம்லேச்சர்களுக்கென்றும் தெரியவருகின்றது இவ்வரண்மனைகளின் அமைப்பை நோக்கினால் பாடலிபுரத்திலுள்ளவைகளை மிகவும் ஒத்திருக்கின்றது. அதுவுமன்றி, பாரஸீகாது தெய்வத்தின் பெயர் ஆஹுர்மாஸ்டா என்றும், அவரது அருளாலேயே பெர்ஷியாவின் பூர்வீகத் தலை நகரான பேர்ஸிபோலீஸ் நிர்மாணிக்கப் பட்டதென்றும் நாமறிந்திருப்பதை, பாடலீபுரம் ச்ருஷ்டிக்கப்பட்டதையும் அதன் சிற்பியாகிய தேவத்தச்சனும் அஸுரமயனென்னும் பெயரையும் நோக்கின், பாரஸீக ஆஹுர்மாஸ்டாவே இந்திய அஸுரமயனும் என்பது விளங்கும். இப்படியிருப்பின், பாடலீபுரத்தரசர்கள் பாரஸீகர்களென்றும், அவர்களது மதம் ஸோராஸ்ட்ரிய மத மென்றும் நாம் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது

இன்னும் "மௌர்ய" என்னும் பதத்தின் மூலத்தை விசாரிக்கப்புகின், மூரா என்னும் சூத்ர ஸ்திரீக்குச் சந்திரகுப்தன் பிறந்ததால் அப்பெயர் வந்ததெனக் கூறுவர்.

இவ்விதம் மௌர்ய என்பதற்குப் பொருள் கூறுவது நம்பக்கூடியதன்று. இதை நீக்கிப் பார்த்தல் வேண்டும். அகிமெனி சிலாஸனங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மார்கு என்னும் பதம் மௌர்ய எனவும் சொல்லப்படும். மார்கு அல்லது மௌர்ய என்பவை, மெர்வ், மேரு, மௌர் எனப்பலவாறு வழங்கும் ஊரின் ஜனங்களின் பெயராகும். மேர்வ் என்பது பெர்ஸிபோலிஸ் இருக்கும் ப்ரதேசத்தைக்குறிப்பதாகக் கொண்டால், சந்திரகுப்தன் அரண்மனைகள் பாரஸீகத்தவைகளையொத்திருந்ததை விளக்குவதோடு அவன் பூர்வீக நகர் பெர்ஸிபோலிஸ் என்பதை விளக்குகின்றன.

சந்திரகுப்தன் மகத ராஜ்யத்தை யடைந்தது பாரஸீகச் சேனையின் உதவியினாலேயே; அவன் கட்டிய கட்டடங்களும், மௌர்யர்கள் வழங்கின நாணயங்களும் பாரஸீகத்தை அதிகமாகச் சார்ந்தவை. அவனது சிலா சாஸனங்களும், டரேயஸ் என்னும் பெர்ஷ்ய அரசனது சிலா சாஸனங்களைப் பின்பற்றியிருக்கின்றன. பாரஸீகனாகிய சேலூகஸ் தன் குமாரத்தியை சந்திரகுப்தனுக்கு மணஞ் செய்வித்தான். சந்திரகுப்தன் ஒரு பாரஸீகனாக விருப்பின், மேற்கூறிய விஷயங்களெல்லாம் நன்கு விளங்குகின்றன.

செய்யவேண்டியவை

தன் உயிரைப்போல் மன்னுயிருக்கு இரங்கவேண்டும். தனக்கு விருப்பமானது பிறர்க்கும் விருப்பமாகத்தானே யிருக்குமென்றும், தனக்கு இஷ்டமில்லாதது எவருக்கும் இஷ்டமில்லாமலே யிருக்குமென்றும் எண்ணி நடக்கவேண்டும். இதுவே சிறந்த விதியாம்.

பெற்றோர்பேச்சைப் பொன்னாக மதிக்கவேண்டும். "தந்தைசொல் மிக்க மந்திரமில்லை, தாய்சொல் துறந்தால் வாசகமில்லை" என்று நீதிநூல் சொல்கிறது.

குருவாக்குக் கிணங்குதல் சிஷனுக்கழகு. சிஷனை நல்வழிப்படுத்திப் பிறர்க்கு உதவியாகும்படி செய்வதே அவர்களுடைய கருத்தன்றோ அறியவேண்டும்.

எதையும் ஏற்றகாலத்தில் செய்யவேண்டும். காலஞ் செய்கிறது ஞாலம் செய்யாது. ஆலசியம் என்பது வேலைக்கும் வினோதத்திற்கும் ஆகாது; ஆகையால் தான் "ஆலசியம் அமிர்தம் விஷம்" என்று நீதிநூல் முறையிடுகின்றதைப் பார்.

செய்வன திருந்தச்செய். செய்தால் உன்மேல் குற்றஞ்சொல்ல இடமிராது.

நல்லதைச் செய்ய நித்தம் நினை. அதுவே உனக்குச் சீரும் சிறப்புமாம்.

குளத்தங்கரை அரசமரம்
(ஒரு சிறிய கதை)
THE PEEPUL TREE NEAR THE TANK
(A SHORT STORY)

(106-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஞாயிற்றுக்கிழமை இவர்களெல்லாம் கொளிஞ்சிவாடிக்குப் புறப்படுகிறார்களென்று ஊரெல்லாம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. ராமஸ்வாமி அய்யரையும் ஜானகியையும் வையாதவர்கள் கிடையாது. ஆனால் அவர்களைக் கூப்பிட்டு நல்லபுத்தி சொல்லுவதற்கு மாத்திரம் ஒருவருமில்லை. அப்படியே பாரேனும் சொன்னாலும் அவர்கள் கட்டுப்படுகிறவர்களுமில்லை.

அவர்கள் புறப்படுகிற அன்றைக்கு, ஊரிலிருந்து கண்ணாலே பார்த்தால் இன்னுங் கொஞ்சம் வயிற்றெரிச்சல்தானே அதிகமாகுமென்று நினைத்து காமேசுவரய்யரும் மீனாக்ஷியும் சனிக்கிழமை மத்தியானமே புறப்பட்டுக் கும்பகோணம் போய்விட்டார்கள். ஆத்தில் ருக்மணிக்கு அவள் அத்தை சுப்பலக்ஷ்மி அம்மாள்தான் துணை.

சனிக்கிழமை ராத்திரியாயிற்று. ஊரடங்க ஆரம்பித்துவிட்டது. ஒன்பது ஒன்பதரை மணி இருக்கும். நாகராஜன் தனியாக குளத்தங்கரைக்கு வந்தான். வந்து வேப்பமரத்தடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் தூரத்தில் ஒரு பெண்ணுருவம் தென்பட்டது. அது குளத்தங்கரையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் அடிக்கொரு தடவை பின்பக்கம் பார்த்துக்கொண்டே வந்தது. கடைசியாக நாகராஜன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த இடத்தில் வந்து நிற்கும்போதுதான் அது ருக்மணி என்று நான் அறிந்துகொண்டேன். எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. ஆனால் உடனே தெளிந்துகொண்டு என்ன நடக்கிறது பார்க்கலாம் என்று கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு உன்னிப்பாய் கவனிக்கலானேன்.

அஞ்சு நிமிஷம் வரையில் நாகராஜன் கவனிக்கவேயில்லை. ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தான். ருக்மணியும் அசைவற்று அப்படியே நின்றுகொண்டிருந்தாள். எதிர்ச்சையாய் நாகராஜன் யோசனையினின்று விழித்தான். ருக்மணியைப் பார்த்தான், பார்த்ததும் அவனும் திடுக்கிட்டுவிட்டான். பிறகு நிதானித்துக்கொண்டு, "ருக்மணி, இத்தனை நாழிகைக்குமேலே தனியாக இங்கே வரலாமா நீ?" என்று கேட்டான். "நீங்கள் இருக்கிற இடத்தில் தனியாகத்தான் நான் இருக்கவேண்டிய நாள் இன்னும் வரவில்லையே" என்று பதில் சொல்லிவிட்டு ருக்மணி நின்றாள். இரண்டு மூன்று நிமிஷத்துக்கு, ஒருவரும் வாய் திறக்கவில்லை. இருவர் மனமும் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் எவ்விதம் ஆரம்பிக்கிறது, என்ன பேசுகிறது, என்று அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. கடைசியில் நாகராஜன், "இந்த வேளையில் நாம் இங்கேயிருப்பது தெரிந்தால் ஊரில் ஏதாவது சொல்லுவார்கள்; வா, ஆத்துக்குப் போய்விடலாம்" என்றான். அதற்கு ருக்மணி, "உங்களிடத்தில் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டுமென்று இந்த ஒருமாசமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்; இன்றைக்குத்தான் நேர்ந்திருக்கிறது; அதைச் சொல்ல உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும்" என்றாள். "சொல்லேன்" என்று நாகராஜன் சொல்ல, ருக்மணி பின்வருமாறு பேசலானாள். "எனக்கு உங்களிடத்தில் என்ன சொல்லுகிறது என்று தெரியவில்லை. இந்த மூணுமாசமாய் என் மனஸு படுகிறபாடு அந்த அகிலாண்டேசுவரிக்குத்தான் தெரியுமே யொழிய மனுஷியாளுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் பட்டணத்திலேயிருந்து வந்த உடன் என் கலக்கமெல்லாம் போய்விடும் என்றிருந்தேன். மாமாவும் மாமியும் என்ன செய்தாலும் நீங்கள் என்னைக் கைவிடமாட்டீர்கள் என்று நம்பியிருந்தேன். ஆனால் நீங்களும் என்னைக் கைவிட்டுவிட்டால் அப்புறம் எதை நம்பிக்கொண்டு நான் வாழ்வேன்? வேலியே பயிரை அழித்துவிட ஆரம்பித்தால், பயிரின் கதி என்னவாகும்? இதுவரையில் நடந்ததெல்லாம் என் மனதை உடைத்துவிட்டது. நீங்கள் அதைச் சேர்த்து வைத்தால்தான் உண்டு; இல்லையானால் என் ஆயுசு இவ்வளவுதான் அதில் சந்தேகமில்லை." இந்த வார்த்தையைப் பேசும்போது ருக்மணியின் கண்ணில் ஜலம் வந்துவிட்டது. அத்தோடு நின்றுவிட்டாள். நாகராஜன் பேசவில்லை. ருக்மணியும் சற்று நேரம் வரையில் பார்த்துவிட்டு, "நாளைக்குப் பயணம் வைத்திருக்காப் போலிருக்கிறதே,

நீங்கள் போகத்தானே போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள். கொஞ்சநேரம் யோசித்துவிட்டு நாகராஜன், "ஆமாம், போகலாம் என்றுதானிருக்கிறேன்" என்றான். அவ்விதம் அவன் சொன்னதும் ருக்மணிக்கு நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு துக்கம் வந்துவிட்டது. உடம்பு கிடு கிடு என்று நடுங்கிற்று. கண்ணில் ஜலம் ததும்பிவிட்டது. ஆனால் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு அதையெல்லாம் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல், "அப்படியானால் நீங்கள் என்னைக் கைவிட்டு விட்டீர்கள் தானே?" என்று கேட்டாள். அதற்கு நாகராஜன், "உன்னை நான் கைவிடுவேனா ருக்மணி, ஒரு நாளும் விடமாட்டேன்; ஆனால் அம்மா அப்பாவைத் திருப்திபண்ணி வைக்கவேண்டியதும் கடமை தானே. அதற்காகத்தான் அவர்கள் பேச்சைத் தட்டாமல் புறப்படுகிறேன்; ஆனால் நீ கவலைப்படாதே. உன்னை நான் ஒரு நாளும் தள்ளிவிடமாட்டேன்" என்றான். ருக்மணிக்குப் பொறுக்கவில்லை. "தாங்கள் மறுவிவாகம் செய்துகொண்டுவிடுகிறது, நான் கவலைப்படாமலிருக்கிறது! என்னை ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டீர்கள். ஆனால் அம்மா அப்பா சொல்லுகிறதை இது விஷயத்தில் தட்டமாட்டீர்கள்! நான் சொல்லக்கூடியது இனிமேல் என்ன இருக்கிறது? என் கதி இத்தனை தானாக்கும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

நாகராஜன் ஒன்றும் பேசவில்லை. 'கலியாணத்தை நிறுத்திவிடுகிறேன்' என்கிற ஒரு வார்த்தையைத் தவிர வேறு எந்த வார்த்தை சொன்னால்தான் ருக்மணியின் மனதைத் தேற்றலாம்? அந்த வார்த்தையை இப்போது சொல்லவோ அவனுக்கு சம்மதமில்லை. ஆகையால் அவன் வாயாலொன்றும் பேசாமல் தன் மனதிலுள்ள அன்பையும் ஆதரவையும் சமிக்கினையினால் மாத்திரம் அவளுக்கு ஒருவாறு காட்டினான். அவள் கையைத் தன்னுடைய கைகளால் வாரி எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு மிருதுவாய்ப் பிடித்தான். குழந்தையைத் தட்டிக்கொடுத்துத் தேற்றுவதுபோல, முதுகில் ஆதரவோடு தடவினான். அப்பொழுது அவள் தலைமயிர் அவன் கையில்பட்டது. உடனே திடுக்கிட்டுப்போய், "என்ன ருக்மணி, தலை சடையாய்ப் போய்விட்டதே; இப்படித்தானா பண்ணிக்கொள்ளுகிறது? உன்னை இந்த அலங்கோலத்தில் பார்க்க என் மனஸு சகிக்கவில்லையே! எங்கே உன் முகத்தைப் பார்ப்போம்; ஐயோ, கண்ணெல்லாம் செக்கச் செவேர் என்று சிவந்து போயிருக்கிறதே, முகத்தின் ஒளியெல்லாம் போய்விட்டதே! என் கண்ணே, இப்படி இருக்காதே. உன்னை நான் கைவிடமாட்டேன் என்று சத்தியமாய் நம்பு. உன் மனதில் கொஞ்சங்கூட அதைரியப்படாதே. என் ஹிருதயபூர்வமாகச் சொல்லுகிறேன். எனக்குப் பொறுக்கவில்லை உன்னை இந்த ஸ்திதியில் பார்க்க. சின்ன வயதுமுதல் நாமிருந்த அன்னியோன்னியத்தை மறந்து விட்டேன் என்று கனவில்கூட நீ நினையாதே. வா, போகலாம், நாழிகையாகிவிட்டது, இனிமேல் நாம் இங்கே இருக்கக்கூடாது" என்று சொல்லி முடித்தான்.

ருக்மணி எழுந்திருக்கவில்லை. ஏக்கம்பிடித்தவள்போல உட்கார்ந்திருந்தாள். அதைப் பார்த்ததும் நாகராஜனுக்குக் கண்ணில் ஜலம் ததும்பிவிட்டது. அந்த சமயத்தில் தன் மனஸிலுள்ள ரகசியத்தைச் சொல்லித்தான் விடலாமே என்று அவன் புத்தியில் தோன்றிற்றுப் போலிருந்தது. சொல்லித்தான் வைச்சானா பாவி! ஆனால் அவனுக்கு அவனுடைய விளையாட்டுத்தான் பெரிசாய்ப்பட்டது. ஆகையினாலே அதைமாத்திரம் அவன் வாய்விடவில்லை. ஆனால் அவனுக்குத்தான் எப்படித்தெரியும் இப்படிக்கெல்லாம் வரும் என்று? அத்தனை வயசாகி எனக்கே தெரியவில்லையே அந்த சமயத்திலே, அவனுக்கெங்கே தெரிந்திருக்கப் போகிறது குழந்தைக்கு?

அப்படி சிவனத்துப்போய் உட்கார்ந்திருந்த ருக்மணியை நாகராஜன், மெள்ள பூத்தாப் போலே தூக்கி மார்போடு அணைந்துகொண்டு, "என்ன, ஒன்றும் பேசமாட்டேன் என்கிறாயே ருக்மணி, நான் என்ன செய்யட்டும்?" என்று கருணையோடு இரங்கிச்சொன்னான். ருக்மணி தலை நிமிர்ந்து அவனை எறிட்டுப்பார்த்தாள். அந்தப்பார்வையின் குறிப்பை உங்களுக்கு எப்படிச் சொல்லுவேன்? பிரவாகத்தில் அகப்பட்டு, கை அலுத்துப்போய், ஆற்றோடு போகிற ஒருவனுக்கு தூரத்தில் கட்டை ஒன்று மிதந்து போவதுபோலத் தென்பட, அவனும் பதை பதைத்துக்கொண்டு ஆசையும் ஆவலு

மாக அதன் பக்கம் அரிதிலே நீந்திச்சென்று, அப்பா, பிழைத்தோமடா என்று சொல்லிக் கொண்டு அதைப்போய்த் தொடும்போது, ஐயோ பாவம், அது கட்டையாக இராமல் வெறும் குப்பைசெத்தையாக இருந்துவிட்டால் அவன் மனஸு எப்படி விண்டுவிடும், அவன் முகம் எப்படியாகிவிடும், அப்படி இருந்தது ருக்மணியின் முகமும் அந்த முகத்தில் பிரதி பிம்பித்துக்காட்டிய அவள் மனஸும்.

எல்லையில்லாத துன்பம், எல்லையில்லாத துயரம், அந்தப் பார்வையிலிருந்தது. அதைக் கண்டும் நாகராஜன் மௌனமாக இருப்பதைப்பார்த்து ருக்மணி மெள்ள ஒதுங்கிக்கொண்டு, "நான் சொல்லக்கூடியது இனிமேல் ஒன்றுமில்லை. கொளிஞ்சிவாடிக்குப் போகிறதில்லை என்கிற வார்த்தையைத் தாங்கள் எனக்குச் சொல்லமாட்டேன் என்கிறீர்கள். இன்றோடு என் தலைவிதி முடிந்தது, நீங்கள் எப்போது என்னை இவ்விதம் விடத்துணிந்தீர்களோ, நான் இனிமேல் எதை நம்பிக்கொண்டு, யாருக்காக உயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பது? உங்கள் மீது எனக்கு வருத்தமில்லை. உங்கள் மனது இந்தக் காரியத்துக்குச் சம்மதியாது. என்னுடைய விதிவசம். என் அப்பா அம்மாவுடைய கஷ்டம், உங்களை இப்படியெல்லாம் செய்யச் சொல்லுகிறது. இனிமேல், ருக்மணி என்று ஒருத்தி இருந்தாள், அவள் நம்பேரில் எல்லையில்லாத அன்பு வைத்திருந்தாள், பிராணனை விடுகிறபோதுகூட நம்மையே நினைத்துக் கொண்டுதான் பிராணனை விட்டாளென்று எப்பொழுதாவது நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்; இதுதான் நான் உங்களிடம் கடைசி கடைசியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுவது," என்று சொல்லிக்கொண்டு நாகராஜன் காலில் விழுந்து, காலை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். நாகராஜன் உடனே அவளைத் தரையிலிருந்து தூக்கி யெடுத்து, "பைத்யமே, அப்படி ஒன்றும் பண்ணிவைத்து விடாதே, நீ போய்விட்டால் என் ஆவியே போய்விடும், அப்புறம் யார் யாரை நினைக்கிறது? மழைத்தூற்றல் போடுகிறது, வானமெல்லாம் கறுகி"கும் மென்றாகிவிட்டது. இன்னும் "சற்றுப்" போனல் சந்தாத்தாரையாய்க் கொட்டும் போலிருக்கிறது, வா ஆத்துக்குப் போகலாம்" என்று அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இரண்டடி எடுத்துவைத்தான்.

வானத்தில் சந்திரன், நக்ஷத்திரம், ஒன்று தெரியவில்லை. எங்குபார்த்தாலும் ஒரே அந்தகாரம். சற்றைக்கொருதரம் மேகத்தை வாளால் வெட்டுவதுபோல மின்னல் கொடிகள் ஜ்வலிக்கும். ஆனல் அடுத்த நிமிஷம் முன்னிலும் அதிகமான காடாந்தகாரமாகிவிடும். பூமியெல்லாம் கிடு கிடு என்று நடுங்க ஆகாயத்தையே பிளந்துவிடும்போல இடியேறுகள் இடிக்கும். காத்தொன்று சண்டமாருதம்போல அடித்துக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் பிரமாதமாக மழை பெய்துகொண்டிருந்த இரைச்சல் அதிவேகமாக நெருங்கிக்கொண்டு வந்தது. இந்தப் பிரளயகாலத்தை ஒத்த அரவத்தில் ருக்மணியும் நாகராஜனும் பேசிக்கொண்டுபோன வார்த்தைகள் என்காதில் சரிவரப் படவில்லை. அவர்களும் வீடு நோக்கி வேகமாகச்சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு மின்னல் மின்னும் போது ருக்மணி வீட்டுக்குப்போக மனமில்லாமல் பின் வாங்குவதும் ஆனல் நாகராஜன் தடுத்து முன்னல் அழைத்துச் செல்லுவதும் மாத்திரம் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. அவர்கள் வார்த்தைகளும் ஒன்றும் இரண்டுமாகத் தான் என் காதில் பட்டது. "...பிராணன் நிற்காது......அம்மாவுடைய ஹிருதயம் திருப்தி ...வெள்ளிக்கிழமை காலமே......ஸ்திரீகளின் ....உடைந்துவிடும்....சொல்லாதே....கொடுத்து வைத்ததுதானே......அந்தப்பெண்ணையாவது நன்றாய் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்....மனப்பூர்த்தியாக வாழ்த்துகிறேன்....அன்றைக்குத் தெரிந்துகொள்ளுவாய்.......கடைசி நமஸ்காரம்... வரையில் பொறுத்துக்கொள்...." இந்த வார்த்தைகள்தான் இடிமுழக்கத்திலும், காற்றின் அமலையிலும், மழை இரைச்சலிலும் எனக்குக் கேட்டது. மழை தாரைதாரையாகக் கொட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. ருக்மணியும் நாகராஜனும் என் கண்ணுக்கு மறைந்துவிட்டார்கள்.

ஆச்சு, அடுத்த நாள் காலமே விடிந்தது. மழை நின்றுவிட்டது. ஆனல் வானத்தில் தெளிவு வரவில்லை மேகங்களின் கருக்கல் வாங்கவில்லை. காற்று, ஸமாதானஞ்செய்ய மனுஷியாளில்லாத குழந்தைபோல, இடைவிடாது கதறிக்கொண்டேயிருந்தது. என் மனஸிலும் குழப்பம் சொல்லிமுடியாது. எப்படி நிதானித்துக்

கொண்டாலும் மனஸுக்குச் சமாதானம் வரவில்லை. என்னடா இது, என்றைக்கும் இல்லாத துக்கம் இன்றைக்கு மனதில் அடைத்துக் கொண்டு வருகிறது, காரணம் ஒன்றும் தெரியவில்லையே என்று நான் எனக்குள் யோசித்துக்கொண்டேயிருக்கும்போது, திடீரென்று மேலைக்கோடியாத்து மீனு, "என்னடியம்மா, இங்கே ஒரு புடவை மிதக்கிறது!" என்று கத்தினாள். உடனே பதட்டம் பதட்டமாய் அந்தப்பக்கம் திரும்பினேன். குளத்தில் குளித்துக்கொண்டிருந்த பெண்டுகளெல்லாரும் அப்படியே திரும்பிப்பார்த்தார்கள். பார்த்துவிட்டு என்னவோ காதோடுகாதாய் ரகசியம்பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். எனக்குப் பஞ்சப் பிராணனும் போய்விட்டது. புடவையைப் பார்த்தால் காமாக்ஷியம்மாள் புடவைபோல இருந்தது. சரி, அம்மா அப்பா தலையிலே கல்லைத்தூக்கிப் போட்டுவிட்டு ருக்மணிதான் மறுபடியும் வந்து குளத்திலே விழுந்து விட்டாள் என்று நினைத்தேன். அதுதான் தெரியும். அப்படியே மூர்ச்சை போய் விட்டேன்.

அப்புறம் சற்றுநேரம் கழித்து எனக்குப் பிரக்ஞை வந்தது. அதற்குள்ளே குளத்தங்கரையெல்லாம் கும்பலாய்க் கூடிப்போய்விட்டது. ஜானகியையும் ராமசுவாமியையும் திட்டாதவர் இல்லை இனிமேல் திட்டினாலென்ன, திட்டாதே போனாலென்ன? ஊரின் சோபையையும், தாயார் தகப்பனார் ஜீவனையும், என்னுடைய சந்தோஷத்தையும் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கட்டிக்கொண்டு ஒருநிமிஷத்தில் பறந்துபோய்விட்டாளே என் ருக்மணி! கீழே, அந்த மல்லிகைக்கொடி ஓரத்திலேதான் அவள் உடலை விட்டிருந்தார்கள். எத்தனை தடவை அந்த மல்லிகை மொக்குகளைப் பறித்திருக்கிறாள் அவள் பொன்னான கையாலே! குளத்தங்கரையெல்லாம், அவள் குழந்தையாக இருக்கையில் அவள் பாதம் படாத இடம் எது, அவள் தொடாத மரமேது, செடியேது! அய்யோ நினைக்க மனம் குமுறுகிறது. அந்த அழகான கைகள், அந்த அழகிய பாதங்கள், எல்லாம் துவண்டு, தோய்ந்து போய்விட்டன. ஆனால் அவள் முகத்தின் களை மாத்திரம் மாறவேயில்லை. பழைய துக்கக் குறிப்பெல்லாம் போய் முகத்தில் ஒருவித அத்தியாச்சரியமான சாந்தம் வியாபித்திருந்தது

இதையெல்லாம் கொஞ்சந்தான் கவனிக்க நேரமிருந்தது. அதற்குள்ளாக, "நாகராஜன் வ'றான், நாகராஜன் வ'றான்" என்ற ஆரவாரம் கூட்டத்தில் பிறந்தது. ஆமாம், நிசந்தான், அவன்தான் தலைகால் தெரியாமல் பதைக்கப் பதைக்க ஓடிவந்துகொண்டிருந்தான். வந்துவிட்டான். மல்லிகைச் செடியண்டை வந்ததும், கும்பலையாவது, கும்பலிலிருந்த தாயார் தகப்பனாரையாவது கவனியாமல் "ருக்மணி, என்ன பண்ணிவிட்டாய் ருக்மணி!" என்று கதறிக் கொண்டு கீழே மரம்போலச் சாய்ந்துவிட்டான். கூட்டத்தில் சத்தம் கப் என்றடங்கி விட்டது. எல்லோருடைய திருஷ்டியும் நாகராஜன் மேலேயே விழுந்தது.

நெடுநேரம் வரையில் அவன் தரையில் மூர்ச்சையுற்றுக் கிடந்தான். ராமசுவாமி அய்யர் பயந்துபோய் அவன் முகத்தில் ஜலத்தைத் தெளித்து விசிரியால் விசிரிக்கொண்டிருக்கையில் அவனுக்கு அரிதில் பிரக்ஞை வந்தது. கண்ணை மெல்ல விழித்தான். ஆனால் தகப்பனாரிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. ருக்மணியின் உயிரற்ற சரீரத்தைப்பார்த்து, "என்னுடைய எண்ணமத்தனையும் பாழாக்கி விட்டு ஜூலியெத்† மாதிரி பறந்தோடிப் போய்விட்டாயே ருக்மணி! ஸ்ரீநிவாஸன் சொன்னது சரியாய்ப் போய்விட்டதே! பாவி என்னால்தான் நீ உயிரைவிட்டாய், நான்தான் உன்னைக் கொலை செய்த பாதகன்! நேற்று நான் உன்னிடம் சத்தியம் முழுவதையும் சொல்லியிருந்தால் இந்தக் கதி நமக்கு இன்று வந்திருக்காதே! "குஸுமஸத்ருசம்........அங்கநாநாம்........ஸத்ய: பாதி ப்ரணயஹ்ருதயம்" * என்கிற ஆழமான வாக்கியத்தை வேடிக்கையாக மாத்திரந்தான் படித்தேனே யொழிய அதன் சத்தியத்தை நான் உணரவில்லையே! இனிமேல் எனக்கென்ன இருக்கிறது? ருக்மணி! நீயோ அவசரப்பட்டு என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாய். எனக்கு இனிமேல் சம்சார வாழ்க்கை வேண்டாம். இதோ சன்னியாசம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே யாரும்

† ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம் ஒன்றின் கதாநாயகி.

* அருத்தம்: பெண்ணியலாரின் அன்பு நிறைந்த ஹ்ருதயம் பூப்போல மிகவும் மெல்லியது: அன்புக்குக் கேடுவரின், உடனே விண்டு விழுந்துவிடும்.

—காளிதாஸன், மேகஸந்தேசம்.

தடுப்பதற்குமுந்தி தான் உடுத்தியிருந்த வேஷ்டியையும் உத்தரீயத்தையும் அப்படியே தாருய்க் கிழித்துவிட்டான். அவன் தாயார் தகப்பனார் ஒருவரும் வாய்பேசவில்லை. நாகராஜனும் அவர்கள் திடுக்கிட்டதிலிருந்து சுதாரித்துக்கொள்வதற்குள் அவர்கள் காலில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து தண்டனிட்டுவிட்டு யாருடனும் பேசாமல் கௌபீனதாரியாய்ப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

இப்படி முடிந்தது என் ருக்மணியின் கதை. என் அருமைக் குழந்தைகளே! பெண்கள் மனஸு நோகும்படி ஏதாவது செய்யத் தோன்றும்போது இனிமேல் இந்தக்கதையை நினைத்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். விளையாட்டிற்காகக்கூடப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களின் மனதைக் கசக்கவேண்டாம். எந்த விளையாட்டு என்ன வினைக்குக் கொண்டுவந்துவிடும் என்று யாரால் சொல்லமுடியும்?

ஸ்ரீ. பாக்கியலக்ஷ்மி அம்மாள்.

குளத்தங்கரை அரசமரம்

முற்றிற்று.

செய்யவேண்டியவை

அற்பகாரியமானாலும் அசட்டையில்லாமல் செய்யவேண்டும்; "சிறு துரும்பும் பல்லுக்குதவும்."

நல்லது செய்து நடுவழியே போகவேண்டும். நற்செய்கையே நேரான வழியாம். நல்வினைசெய்து ஊரார் வாழ்த்துவதற்கென்று நினைக்கலாகாது.

செய்யவேண்டியகடமையைத் தவறாமல் செய். வறுமை வந்தாலும் கடமையைக் கைவிடாமையே நல்வழி.

நல்லவனாயிருந்து நன்மை செய்யவேண்டும். "நன்மை கடைப்பிடி" என்று ஔவையும் கூறினாள்.

செய்யவேண்டாதவை

ஈவிரக்கமின்றி முரடனாயிருக்கவேண்டாம்; தயைசெய்து, வந்தனம், என்கிற சொற்களை அடிக்கடி சொல்ல ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது.

ஒருவருக்கும் பொல்லாங்கு நினைக்கவேண்டாம், அன்பாகவே பேசவேண்டும். குழந்தைகள், கிழவர்கள், மெலிந்தவர்கள் ஆகிய யாவரையும் ஆதரிக்கவேண்டும்,

சண்டைசச்சரவு ஒருபோதும் வேண்டாம். அடக்கம் ஆயிரம் பெறும்,

சுயநயத்தையே பெரிதாகப் பார்க்கவேண்டாம், பரோபகாரமே பெரிதென்று பார்த்து, உனக்குள்ள நன்மைகளை அவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுக்கவேண்டும்,

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

55. தக்கோனெனத் திரி

நீ தகுதியுடையவன் என்று பிறர் கண்டு மெச்சும்படி நடந்துகொள் என்பது இந்த ஸூத்ரத்தின் திரண்ட பொருள். முன்னர், மனம் போனபடியே விட்டு, சோம்பித் திண்டாடித் திரியாதே என்ற பின், இங்கு வெளிவ்யவஹாரத்தில் இப்படிப் புகுந்து நடக்க வேண்டும் சோம்பாது என்று குறிக்கிறாள் ஔவையார். இங்கு காட்டப்பட்ட சுருக்கப் பொருளில் தகுதி என்பது இப்படிப்பட்டது என்றும், பிறர் என்றால் இத்தகைய பிறர் என்றும் விளக்கிவிட வேண்டியது அவசியம். தகுதி என்பது சாஸ்திர ஒழுக்குப்படி எவ்வழியிலாவது, எந்த இன்ப அல்லது துன்ப நிலைகளிலும் மாறாது நிற்கும் பொது நிலையாற்றலுக்கே பெயர்: பிறர் என்பது இந்த சாஸ்திர நுட்பமறிந்த பெரியோர்களையே குறிக்கும். ஆகவே, பெரியோர்கள் சாஸ்திரவழி வழுவாது நடக்கும் ஆற்றலுடையவன் என்று உன்னைக் கண்டு மகிழுமாறு உலகநடவடிக்கைகளிற் புகுந்து பழகவேண்டும் என்பதுதான் இதில் அடங்கியுள்ள பொருட்சிறப்பு.

இந்தஸூத்ரத்தை உள்ளபடி நேராகப்பொருள் படுத்தினால் நமது கீர்த்தி எங்கும் பரவி எல்லோரும் நம்மைநன்கு மதிக்கும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்றுதான் ஏற்படும். இவ்வாறு, பொதுவாகக் கொண்டு நடப்பதற்கு எல்லையைக் குறிக்கும்படியான தர்ம சாஸ்திர வாக்கியங்களும் இருக்கின்றன. 'ஒருவன் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்த முடியாது' பிறர் புகழ்ச்சியை ஒரு பொருட்டாக மதிக்கச் செய்யும் லோகவாஸனை என்ற துர் வாஸனையை வேரறுக்கவேண்டும் என்ற இவை போல்வன இந்த ஸூத்ரத்திற்கு முரணாக இருந்து இப்பொதுப்பொருளின் எல்லையைக்குறிக்கும். முதல் கோட்பாட்டிற்கு உதாரணமாக, சந்தையில் தன் கழுதை ஒன்றை விற்று லாபம் பெற எண்ணிப் போன ஒரு தகப்பனும் பிள்ளையும் வழிப்போக்கர் கூறியபடி யெல்லாம், கழுதை

மேலேறியும்,' கழுதையைத் தூக்கியும் சென்று, வழியிலிருந்த ஓாற்றில் கழுதையை இழந்து திண்டாடிய கதையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். உலகம் பல விதம்: பலவாறாகத்தான் சொல்லும். சிறந்த ஸீதாதேவியையே உலகம் எப்படிப் பழித்து விட்டது! ஸ்ரீராமர், கிருஷ்ணபகவான் முதலிய பெரியோர்கள் எல்லாம் ஊர்வாயில் அகப்பட்டுச் சின்னாபின்னப்பட்டாராயின் நம் கதி எம்மட்டு? ஆதலால், உலகப் புகழையே மாத்திரம் ஒரு பொருட்டாக மதித்து, நல்வழிப் பழக்கத்தைக் கைப்பற்றலாகாது: பற்றினால் நல்வழியில் அச்ரத்தை சீக்கிரம் உண்டாகி தீய வழியை விடாது பற்றும் கொடிய நிலையும் நமக்கு வந்து விடும் என்பதே இரண்டாவது கோட்பாட்டிற்குத் தகுந்த முகாந்திரம். ஆகவே இந்தப் பொருளைச் சற்று சீர்படுத்தித்தான் கொள்ளவேண்டும்.

எல்லோருக்கும் நல்வழியில் ஒருவித மதிப்பும் தீயவழியில் ஒருவித வெறுப்புந்தான் உண்டு. ஆயினும் நல்வழியைவிட ஸுகங்களில் அதிகப்பற்றும், துக்கங்களில் தீய வழியைவிட அதிக வெறுப்பும் இருத்தலால் எவ்வழியில் ஸுகத்தை அடைந்து, துக்கத்தை நீக்கலாமோ அவ்வழி நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் கைப்பற்றுவதே மாந்தர் மூடத்தனமாகிவிட்டது. இதில் மனிதர்களிடமுள்ள நல்லதைக் கொண்டாடுவதென்ற மதிக்கு ஏற்றதான சிறந்தவழிகளில் அவர் புகழ்ச்சியை ஒரு பொருட்டாக மதியாது புத்திமான் நடந்துவரவேண்டுமென்பதுதான் இந்த ஸூத்ரத்தின் கருத்து. அதாவது நாம் ஒரு வழியில் முனையத் தொடங்குங்கால், நமது உட்கருத்தையும் வழியையுமுள்ளபடி கல்விச் சிறப்புடைய மற்றவர் உணர்ந்தால் புகழ்வார்களா இகழ்வார்களா என்று நன்கு ஆராய்ந்துதான் தொடங்கவேண்டும். அப்படி ஆய்ந்து ஓய்ந்து பார்த்து சாஸ்திரீய வழிகளில் முயலுபவர்கள் பிறர் புகழ்ச்சியை எதிர்பார்க்கவே கூடாது, புகழ் வந்தால் மயங்கிவிடவும் கூடாது, இகழ்ச்சி ஏற்படின் மனம் நொந்து திண்டாடவும் கூடாது, என்பதை நன்றாக கடைப்பிடித்துத்தான் வ்யவஹாரத்தில் புகுந்து புறப்படவேண்டும். இப்படியின்றி ஊர்வாய்க்குப் பயந்து நடப்பதென்றால் அநேக நற்செயல்களைக் கைவிடவேண்டியதாகவும், தீச்செயல்களைக் கைப்பற்றவேண்டியதாகவும் வந்துவிடும். நாளடைவில் தக்கோனெனத்திரிய முடியாமலே போய்விடும்.

முன் கூறியபடி நடந்துவந்தால் பொதுவாக நாம் ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்திலும் இப்படித்தான் நடப்போம் என்பது நாம் வெளியிடாமலே பிறர் உணர்ந்துவிடும் தன்மை நமக்கு வந்துவிடும். ஆகவே நல்வழிக்கு மாறானவைகள் பேச்சையே நம் முன்னிலையில் மிகக் கொடியவரும் எடுக்கத் தயங்குவர். ஆகவே இதனால் தீய வழி நெருக்கமே நமக்கு ஏற்பட இடமிராது, நல் வழிப்போக்கே நமது இயற்கையாகிக்கொண்டுவரும். ஸனத்குமாரரைக் கண்ட ராவணனுக்குக்கூட கெட்ட எண்ணங்கள் மாறி 'எனக்கு நற்கதியடைய வழி ஏதாவதுண்டா?'' என்று கேட்கும்படியான நிலை வந்துவிடவில்லையா? ஆகவே தகுந்த வழியில் நடந்துவந்தால் உலகப்புகழ் ஏற்படாவிடினும், தீயவழிச் சேர்க்கை நம்மை அணுகவே மாட்டாது. ஸாதாரணக்கொடியவர்கள் 'இவனிடம் போனால் நமது ரஹஸ்யகாரியங்களுக்கு வழி ஏற்படாது' என்றும், மிகக்கொடியவர்கள் 'இவன் கையிலாகாத பிச்சு! நமது காரியங்களை ஸரிவர நடத்த ஸாமர்த்தியம் இவனுக்கு ஏது?' என்றும் கூறி விலகிவிடுவர். ஆகவே இவனுக்கு நல்லோர் சேர்க்கையே மேலிட்டு வரும் தக்கோனெனத் திரிவதால்.

இப்படி லௌகீகமாகத் தக்கோனெனத்திரிந்து பழகிவருங்கால் லௌகிக நல்லோர் சேர்க்கை மாத்திரத்தில் பெரிய அபாயம் ஒன்றுள்ளது. நல்லோர் கண்டு வியந்து நம்மிடம் ஈடுபடவேண்டும் என்ற ஆவல் மேலிட்டுவிடுவதே இந்த அபாயம். இது வந்துவிடுமாயின், நமது நல்வழி நடப்பது வேரூன்றி ஓங்காது அழுந்திப் போய்விடும். ஒரு நல் நடத்தை நம்மிடம் குடிகொண்டுவருவதை உலகத்தில் ஸன்மார்க்கிகள் உணர்ந்தால் நம்மை அணுகிப் புகழ்ந்து நம்மால் நன்மையடைந்து நமக்கு மேல் மேலும் நல்வழி நடக்க இடங்கொடாது நடுச்சந்திக்கு இழுத்து நம்மைக் கழுதையாக்கிவிடுவர். கொஞ்ச காலத்தில் நமது தன்மை வெறும் புரட்டாகவே போய்விடும். இக்காலத்தில் சற்று பிடிவாதத்தால் மனம் அடக்கி சிறு ஸித்திகள் பெற்று ஸாமியாராக விளங்குபவர்களை எல்லாம் இக்காலத்து ஸத்துக்கள் அணுகி அவர்கள் ஸித்

திகளை நிலைநிறுத்த முயல இடங்கொடாது, புகழ், உபசாரங்கள் முதலியவைகளைக் காட்டி அவர்களை வெகு சீக்கிரத்தில் தம் ஸித்தி இழந்து தத்தளிக்கும்படி செய்துவிடுவர். சிலநாள்களுக்குள்ளாக ஸத்துக்களிடையில் தக்கோனெனத் திரியத்தொடங்கும் அப்யாஸி தகாத வழியான தன்னிடமில்லாததை உண்டென்று பிறருக்குக் காட்டி மோசஞ்செய்யும் தீயவழியிலிறங்கிவிடும்படியாகிவிடும். ஆகவே லௌகிகத்தில் தக்கோனெனத் திரிவதற்கும், வைதிகத்தில் அவ்வாறு திரிவதற்கும் மிகுந்த வேற்றுமை உண்டு.

வைதீக வழியில் தக்கோனெனத்திரிவதை வேதம் பால உன்மத்த பிசாசம்போல நட: அதாவது, குழந்தை, பித்தர், பிசாசுபோல நடக்கவேண்டுமென்று குறிக்கிறது. உலக வ்யவஹாரங்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் இப்படித்தான் இருப்பர் பெரியோர், இப்படித்தான் இருந்து பழகவேண்டும் மோக்ஷமடைய விரும்பும் அப்யாஸி. இதிலுள்ள போல என்பதன் ஆற்றலைக் கவனியாது இக்காலத்திய ஸாமியார்களிற் சிலர் குழந்தைபோல வாயாலேயே சாப்பிட்டு விளையாடுவதும், பித்தர்போல கண்டபடி உடலில் மலங்களைப் பூசிக்கொண்டு குப்பை மேட்டிற் கிடப்பதும், வாயில் வந்தபடி பேசுவதும், பிசாசுபோல கொடிய தன்மையுடன் கண்டவர் கலங்க நடப்பதுமாக இருக்கிறார்கள். இப்படி வேத நோக்கம் உணராது நடப்பவர்களுக்கு மோக்ஷம் வருமாயின் பால உன்மத்த பிசாசுகளுக்குத்தான் முதலில் மோக்ஷம் கைகூடியிருக்கவேண்டும். அப்படி இல்லாததால் இந்த உவமைகளில் கருத்து வேறென்றாச்சுது. பொதுவாக வைதிக வழிப்படி தக்கோனெனத் திரிபவருக்கு அடக்க ஒடுக்கம் வேண்டும். நீறுபூத்த நெருப்புப்போல் அவர் இருக்கவேண்டும். தம் உள்நிலையை எக்காலத்திலும் தாமே வெளிப்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. இந்தக் கருத்தை வெளிப்படுத்தவே இங்கு கூறப்பட்டுள்ள மூன்று உபமானங்களும் வேதத்தால் வெளியிடப்பட்டன. பாலர்கள் மனதில் ஒருவிதக் கபடமுமின்றி சுத்த மனத்தராய் கிடைத்த ஆகாரங்களை உண்டு உறங்கி சொன்னபடி கேட்டுக்கொண்டு பொழுதுபோவதே தெரியாது எப்படி விளையாடிக் கொண்டிருப்பரோ, அப்படியே, பெரியோர்களும் ஆகார ருசி விஷயங்களை ஒருபொருட்டாக மதியாது, பசி தீர உண்பதையும், உறங்குவதையும் கைக்கொண்டு இடைநேரங்களில் சாஸ்திரவிதிப்படி இயற்கையாக நடந்து பொழுதுபோவதே தெரியாது த்யானானந்த அனுபவத்திலேயே ஈடுபட்டு நிற்பர். பித்தர்கள் ஸுக துக்கங்கள் விளக்கமில்லாது அரைவேஷ்டி நழுவுவதுகூடத் தெரியாது வெளிவிஷயத்தாக்கேயின்றித் தம் மனவிஷயப்போக்கிலேயே ஈடுபட்டு எப்படித் திரிவரோ அப்படியே பெரியோர்கள் உலகஸுக துக்கத்தாக்கேயின்றி, உலகவிஷயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டுள்ள தமது அனுபவ விஷயத்திலேயே மனஞ்செல்லப் பெற்றவர்களாக உலகில் வளையவருவர். பிசாசுகள் எப்படி தம் இஷ்டத்திற்கு மாறாக நடந்தால் கோபித்துக் கொடுமைகளைக் காட்டி பிரமாதப்படுத்துமோ, அதுபோல சாஸ்திர விதி வரம்பிற்கும், தமது நிலைப் பிடிப்பிற்கும் மாறாக உலகத்தவர்கள் தம்மிடம் காட்ட வரும் மதிப்பு மரியாதைகளை, ஸத்துக்களாயினும் அவர்களிடமிருந்து ஏற்காது உதறித் தள்ளும் கடுமையுடைவராக இருப்பார் பெரியோர். ஆகவே ஊண் உறக்கம், நடவடிக்கை இவைகளில் சாஸ்திர வரம்பு மீறா சுத்த சித்தனையும், ஸுகதுக்கத் தாக்கில்லாது தன் சாஸ்திரீய அனுபவத்தில் நிலைத்தவனையும், உலகமதிப்பை உதறித் தள்ளுபவனையும், இருப்பதில் முறையே பாலர் பித்தர் பிசாசு இவர்களைப்போலேயிருந்து, மக்கள் வியந்து 'இவனே தக்கோன்' என்னும் படியாகத் திரி என்றாள் ஔவையார் இந்த ஸூத்ரத்தில் முமுக்ஷுவை நோக்கி.

செய்யவேண்டாதவை

ஒருகாலும் கல் எடுத்து எறியவேண்டாம், எறிந்தால் பலகணிகள் மேற்பட்டு உடையும், அயலார் மேலாவது விழும்

பார்வைக்கு அசுத்தமாகவும் அவலக்ஷணமாகவுமிருக்கவேண்டாம், உடுப்பும், உடம்பும் நிர்மலமாகவும் அழகாகவுமிருப்பது நன்று.

எந்தக்காரியத்திலும் அசட்டையாயிருக்க வேண்டாம், ஜாக்கிரதையில்லாதவர்கள் பலகாரியங்களைப் பாழாக்கிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

போகவேண்டிய இடத்திற்கு வேளைதப்பிப்போக வேண்டாம். பாடசாலைக்குச் சரியான காலத்தில் போகாதபிள்ளைகள் தம்முடைய நன்மையைத் தாம் இழந்துபோவதுமன்றி மற்றப்பிள்ளைகளின் பாடத்தையும் தாமதப்படுத்திவிடுகிறார்கள்

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

மாதவீகங்கணம்

அத்யாயம் 5

ஸௌந்தர்யவதியுடன் ஸம்பாஷணை

"உங்களுடையதைப்போல் அவ்வளவு புராதனமானதும் பராக்ரமம் பொருந்தியதுமான இதர ஜமீன்கள் ஏதாயினும் உண்டோ வங்காளத்தில்?" எனக்கேட்டாள் மிஹ்ருந்நிஸா.

இக்கேள்விக்கு நரேந்த்ரன், "எங்கள் ஜமீனைவிடப் பணம் பெருத்த ஜமீன்கள் பல உண்டு வங்காளத்தில். ஆனால் எங்களுடையதைப்போல் அவ்வளவு புராதனமான ராஜ வம்சங்கள் வெகு ஸ்வல்பமே. ராஜபக்தியிலும் எங்களைவிடச் சிறந்தவர்கள் கிடையாது" எனக் கம்பீரமாய் விடைபகர்ந்தான். "ஜமீன்தார்கள் சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய தீர்வையைக் கட்டி, அவருடைய உபயோகத்துக்காக ஒரு ஸைந்யத்தைப் போஷித்து, நாட்டை நீதியாய்ப் பரிபாலித்து வருகிறார்கள்."

"ஆம் அவ்வாறுதான் கேள்விப்பட்டேன். ஸர்வ ஜனங்களும், சிற்றரசர்கள் யாவரும் மனப்பூர்வமாய் நேசித்து ஒன்றுகூடி உழைக்கும் ராஜ்யத்தின் மஹிமையை எவரால் எடுத்துரைக்கமுடியும்! ஆனால் கூடக்கூட ஆப்காநிய மொகலாய ஜாகிர்தாரர்கள் பலரும் அந்நாட்டில் இருக்கின்றனராமே?"

"ஆமாம், இருக்கிறார்கள். ஆதிகாலத்தில் ஆப்காநியர்கள் ஸொந்தமாய்ப் பல ஜமீன்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள். தற்காலத்திலும் நமது காருண்ய வள்ளலாகிய அக்பர் பெருமான் பல ஸேனாதிபதிகளுக்கு அவ்விடத்தில் ஜாகிர் அளித்துவருகின்றனர். இதுவரைக்கும் அவ்வாறு ஸந்மானிக்கப்பட்டவர்களுள் உமது புருஷரே சிறந்தவர். முஸல்மான் ஜாகிர்தார்கள் அதிகமாய் யுத்தப்பயிற்சியிலேயே கருத்தாயிருக்கின்றனர். அவர்கள் கீழிருக்கும் ஹிந்து ஜமீன்தார்களிடமிருந்து அவர்களுக்கு வருஷா வருஷம் தவறாமல் வரும்படி வந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த ஜமீன்தார்களுக்கும் குடிகளுக்குமுடைய ப்ராசின ஸம்ப்ரதாய பாத்யதைகளை அவர்கள் மாற்றுவது கிடையாது."

"நீர் சொல்லும் விஷயங்களை நன்கறிந்துகொண்டேன். நான் உம்முடன் இவ்வளவு தூரம் வார்த்தையாடியதில் எனக்கு நிரம்ப ஸந்தோஷம். வங்காளத்தைப்பற்றி அவ்விடமே பிறந்து வளர்ந்தவர் மூலமாகச்சில விஷயங்கள் எனக்குக் கேட்க வேண்டுமென்றிருந்தது."

"உன்னைவிட வேறெவர் எனக்கு இவ்வளவு விவரமாய்ச் சொல்வார்கள்? தன் புருஷருக்குத் தெரியாத ஓர் அந்நியனைக்கண்டு அவருடன் ஒரு ஸ்த்ரீ உரையாடுவதென்பது அவ்வளவு யுக்தமான கார்யமன்றுதான். ஆனாலும் என்ன செய்வது? சிலவேளை அப்பேர்ப்பட்ட ஆவச்யகங்கள் ஏற்படுகின்றன. எங்கள் மதத்தில் ஸிம்ஹாஸனம் ஏறி ஸைந்யம் நடத்திய மாதாசிகள் இருந்திருக்கின்றனர்."

இவ்வளவு தைர்யமாய்ப் பேசிய இம்மாதுசிரோமணி த்ரிகாலதர்சியா என்ன? தான் ஒரு காலத்தில் ஆசியாகண்டத்தில் நிகரற்றதென்று பெயர்பெற்றுவிளங்கிய ராஜ்யத்துக்கு அதிபதியாகிப்போர்க்களத்தில் ஸேனாநாயகியாய்விளங்கப்போகிறோம் என்ற ஆந்த்ரிக அவா அவள் மனதில் அக்காலத்தே குடிகொண்டிருந்ததா?

"சிற்சிலகாலங்களில் வங்கதேசாதிபதிகள் தமது சக்ராவர்த்தியவர்களுக்குத் தாம் புரிய வேண்டிய கடமையை மறந்து தமக்குள் ஒருவருடனொருவர் போர்புரிவது வழக்கமாமே? அது உண்மைதானா?"

"சில புராதனவம்சங்கள் தமக்குள் தொன்றுதொட்டுப் பரஸ்பர விரோதம் உண்டு. அந்த விரோதத்தின் காரணமாய்ச் சிலவேளைகளில் அவர்களுக்குட் சண்டை மூண்டுவிடுகிறது. ஆனால் அவ்வதிபதிகள் ஒருபோதும் சக்ராவர்த்தியவர்களுக்குத் தாம் புரியவேண்டிய கடமைகளை மறப்பதில்லை."

"உமது வீட்டாருக்கு அத்தகைய பகைவர்கள் எவராயினும் உண்டா?"

'எங்களுக்கும் தேவிபுரத்தாருக்கும் மூந்நூறு வருஷகாலமாகப் பகைமையும், போர்களும், கலஹங்களும் அதிகமாய் உண்டு. இவ்வளவு விரோதங்களுக்கிடையிலும் ஸமயம் வந்தபோது நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் மரியாதை பாராட்டிக் கொள்ளுகிறோம்; சக்ரவர்த்தியவர்களுக்கு நாங்கள் ஒருவருடனொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு உழைத்துவருகிறோம். இந்தப் பரஸ்பர விரோதத்தை ஒழிக்கும் நிமித்தம்

எத்தனையோ முறை நாங்கள் ஒருவருடனொரு வர் ஸம்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இதுவரைக்கும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை.''

"அதற்கென்ன, பெரிய குடும்பங்கள் தமக் குள் பரஸ்பர விரோதம் ஸர்வஸாதாரணம். ஆனால் ஸம்பந்தம் செய்துகொண்டோம் என் றீரே. அது விஷயமாய் ஒன்று உம்மைக் கேட்க வேண்டும். ராஜா மான்ஸிங்குடன் போர்முனை செல்லுமுன் தேவிபுரத்துப் பெண் ணி எவளை யாவது நீர் மணம்புரிய உத்தேசித்ததுண்டா?" என்று புன்னகை செய்துகொண்டே கேட் டாள் மிஹ்ருந்நிஸா.

நரேந்த்ரன் தலைகுனிந்து பூமியைப் பார்க்க லானான். அவனுடைய முகம் கோவைப்பழ மாய்ச் சிவந்தது. தன் பூர்விக சரிதம் இப்பெ ண்மணிக்குத் தெரியுமா? தெரிந்து கொண்டே தான் தன் மனதை இவ்வாறெல்லாம் வேணு மென்று ஹிம்ஸிக்கின்றனளா? தன் வாயை விட்டுச் சொல்லமுடியாத தன் அந்தரங்கத்தை எப்படியாவது க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று இவ் வாறெல்லாம் தன்னைத் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கிறாளா? நரேந்த்ரன் அம்மாதுசிரோ மணி கேட்ட கேள்விக்குப் பின் வருமாறு விடை பகர்ந்தான்.

"ஏதோ பால்யத்தில் இருந்திருக்கலாம். அவற்றையெல்லாம் இப்போது எடுத்துரைப் பானேன். புருஷனென்பவனுக்கு எத்தனை யோ கோரிக்கைகள் இருக்கலாம். அவற்றுள் பல பொய்த்துவிடுகின்றன. அவையெல்லாம் தங்களுக்குத் தெரிவானேன்."

"ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம். அவற்றை யெல்லாம் சொல்வதற்கு உமக்கு வருத்தமாயி ருக்கிறதுபோலும். இனி நான் அவ்விஷயமாய் ஒன்றுங் கேட்கமாட்டேன். உம்மை இங்கே அழைத்ததனால் நீர் எத்தனையோ அபாயங்களு க்கு உட்பட்டீர். உம்மை நம்பினவளும், வீர தீரரான வீரநகரத்து அதிபதியின் உதவியை ஒரு காலத்தில் ஆச்ரயிக்கக் கூடியவளுமான ஒரு ஸ்நேஹிதையை நீர் இன்றைக்கு ஸந்தித் தீர் அல்லவா? இந்தாரும், இந்த ஸம்பாஷணை யின் அடையாளமாக இந்த மோதிரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்."

மிஹ்ருந்நிஸா மோதிரத்துடன் தன்னிடத் தைவிட்டு எழுந்தாள். நரேந்த்ரனும் அந்தப் பெண்ணரசிமுன் முழந்தாளிட்டான். மோதிரத் தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது இன்னொரு முறை அவர்களுடைய கைகள் ஸ்பர்சித்தன.

"எழுந்திரும், நீர் வாய்விட்டுச் சொல்லாத தொரு விஷயம் நான் உமது முகத்தினின்றும் க்ரஹித்துக்கொண்டேன். நீர் பிறருக்குவெளி ப்படுத்தக்கூடாத ஓர் அந்தரங்கத்தை வைத் துக் காப்பதை நான் மெச்சினேன்.

"கோரிக்கை நிறைவேறாமையினால் ஏதாவது துக்கம் ஏற்படுமாயின், அந்தத் துக்கத்தால் மனிதனுடைய குணம் சீர்ப்படுகிறது. பால்ய பருவத்தில் நீர் ஒரு நற்குண ஸ்த்ரீயுடன் பழகி யிருந்தால் அப்பழக்கத்தால் உமது வாழ்நாட் கள் பரிசுத்தமாகின்றன. தாயோ தமக்கையோ, பெண்ணோ பெண்சாதியோ யாராவது ஒரு ஸ்த்ரீயுடன் பழகாமலிருந்தால் அம்மனிதன் என்ன செளர்யவானயிருப்பினும் அரை மனி தன்தான். கடவுள் அவனுக்குப் பூர்ண மானிட ஜன்மம் அளிக்கவில்லையென்றே சொல்லவே ண்டும்" என்று பேசிமுடித்தாள் மிஹ்ருந் நிஸா.

அத்யாயம் 6

அந்தப்புர ரஹஸ்யம்

ஸூமார் ஒரு மணி இரண்டுமணி ஸாவகாச மாயிற்று. ஜெலிகாவும் அவளுடைய தோழி யும் அந்தப்புர வாயிலண்டை வந்தனர். கதவு தாளிடப்பட்டிருந்தது. காவலாளிகள் ஒரு வருமில்லை.

"இதில் ஏதோ விசேஷமிருக்கிறது. ஸரி, அவன்தான் இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம். நாம் சுவரின்மேல் ஏறிக்குதிக்கவேண்டும். அல் லது ஆற்றுவாசல் வழியாய் வெளிச்செல்லவே ண்டும். இரண்டினுள் பின் கூறியதுதான் உத் தமம். சுவர் ஏறிக்குதிப்பது உசிதமன்று" என்று ஜெலிகா தனக்குள் சொல்லிக்கொண் டாள்.

நரேந்த்ரன் வாய்மூடி மௌனமாய்த் தார்த் தரிப்பெண் செல்லும் வழியே அவளைப் பின் பற்றி நடந்தான். அப்பெண் எத்தனையோ கோணல் வழிகள், இடுக்கு வழிகளெல்லாம் தாண்டிப் பாபாவென்று சென்றாள். கடைசி யில் இருவரும் நதியண்டை வந்தனர். இரு வரும் இரண்டு தண்ணீர்க் குடங்கள் ஸம் பாதித்துக்கொண்டனர். அந்த நள்ளிருளில் ஜெலிகாவும் அவளுடைய தோழியும் குடமும்

கையுமாய் நீர் மெள்ளவந்த இரண்டு ஸ்த்ரீகளைப்போல் யமுனா நதி தீரத்தில் நின்றனர்.

நரேந்த்ரன் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய்ச் சித்தப்ரமையடைந்து நின்றான். ஜெலிகா திடீரென்று சிரித்தாள். தாம் அப்போது இருக்கும் ஆபத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த நரேந்த்ரன் ஜெலிகா சிரித்ததின் காரணத்தை க்ரஹிக்கக்கூடாதவனாய்,

“என்ன ஜெலிகா, ஸமயம் ஸந்தர்ப்பம் அறியாமல் சிரிப்பதின் பொருள் எனக்குப் புலப்படவில்லையே!”

“நீ இன்னார் என்பது உனக்கு இன்னும் ஞாபகமிருக்கிறதோ இல்லையோ என்பதை நினைத்துச் சிரித்தேன்.”

“பெண்ணே, நீ செய்யும் கார்யங்களெல்லாம் அத்புதமாயிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் கண்டு சிலவேளை நான் இன்னானென்பது எனக்கே மறந்துபோய்விடுகிறது. ஒருமணி நேரத்துக்குமுன் நீ என்னை உன் ஸஹோதரி ஷெரிபா என்று அழைத்தனை அல்லவா?”

“ஆமாம் நிஜந்தான். ஆனால் எனது ஸஹோதரி ஷெரிபா இவ்வளவு விடியற்காலத்தில் நீர் மெள்ள வரமாட்டாளே.”

“ஜெலிகா, நானே ஒரு போர்வீரன். இந்த ஸாஹஸங்கள், மாறுவேஷங்கள், புனைபெயர்கள் எல்லாம் எனக்கு ஒன்றுந் தெரியாது” என்று நரேந்த்ரன் சிறிது கோபத்துடன் கூறினான்.

“போர்வீரனா? போர்வீரன் வெளிப்ராகாரத்தில் விருந்தாளி மண்டபத்தில் ஸுகமாய் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிறான். தோழீ, அப்போர்வீரன் அந்தப்புரத்துக்குள் அடி வைத்தால் இரண்டு துண்டாய்ப் போய்விடுவான். தெரியாதா?”

“ஸரி, நீ என்ன கட்டளையிடுகிறாயோ அவ்வாறே செய்கிறேன்.”

“அது எப்படி? நான் யார் உனக்குக் கட்டளையிட. நாம் இருவரும் அடிமைகளாயிற்று. ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றத்தாழ்வில்லை. நான் மஹாராணியார் ஜோத்பாய் சீமாட்டியின் வேலைக்காரி, நீ மிஹ்ருந்நிஸா பீகம் அவர்களின் வேலைக்காரி. இருவரும் ஆற்றுக்கு நீர் மெள்ள வந்திருக்கிறோம். தெரிந்ததா?”

நரேந்த்ரன் கோபம் ஒரு பக்கமிருக்க அதை மறந்து புன்னகைசெய்து “தெரிந்தது. போதும் இன்றையுடன். இனி ஒருபோதும் ஒரு பெண் கையிலகப்பட்டு நான் இவ்வாறெல்லாம் தத்தளிக்கமாட்டேன். சிறிது நேரத்துக்குள் என்னவிதமெல்லாம் ஆட்டுவித்து விட்டாய்! இனியும் முடிந்தபாடில்லை” என்றான்.

“ஆகட்டும், அப்படியே செய், மறந்துவிடாதே. ஷெரீபா, என்ன, சுத்த அசடாயிருக்கிறாய். உன்மட்டுங்கூட முகம், தலைமயிர், துணிமணி இவற்றை ஸரியாய் வைத்துக்கொள்ளத் தெரியவில்லையே. அதோ பார், மயிர் எல்லாம் ஒரு பக்கம் தொங்குகிறது. இதை ஸரியாய் முடித்துக்கொள்ளத் தெரியவில்லையா? குழந்தையாயிருந்தபோது உன் தாயார் தலையை வாரி முடிபோடச் சொல்லிக்கொடுக்கவில்லையா? இங்கே வா, ஸரியாய் முடிக்கிறேன். இப்படி—இப்படி— இப்படி. ஸரியாய் வந்துவிட்டது பார். இது தெரியவில்லையே? ஸரி, துணியை ஸரியாய்க் கட்டிக்கொள்; எல்லாம் ஒரு பக்கமாய்ப் போயிருக்கிறது பார். கொஞ்சங்கூட வெட்கமென்பதே உனக்குத் தெரியவில்லையே. குடத்தைத் தலைமீது நேராக வைத்துக்கொள். இந்தா, இந்த இடது கையை இடுப்பின்மேல்வை. இடதுகாலை எடுத்துவைத்து, வலதுகையை வீசிக்கொண்டு நட. குற்றமில்லை நட. நீ என் வார்த்தையைக் கேட்டு நான் சொல்லுகிறபடி நடந்தால் சீக்ரத்தில் உனக்கு அரண்மனையில் வேலையகப்படும். உனது எஜமானி பீகமும் உனக்கு இன்னும் இரண்டு மோதிரங்கள் கொடுப்பார்கள்.”

இப்படிக்கெல்லாம் பரிஹாஸம் செய்துகொண்டே தன்னை இப்படி, அப்படியென்று ஹிம்ஸித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்ணின் தலையில் தன் குடத்தைப் போட்டு உடைக்கலாமா என்று ஆத்ரம் உண்டாயிற்று நரேந்த்ரனுக்கு. படிக்கட்டுகளில் தட்டித்தடுமாறி, உடம்பெல்லாம் ஜலத்தைக் கொட்டிக்கொண்டு, நிறைகுடத்தை அரை குடமாக்கி விதியில்லையென்று நடந்து சென்றான் நரேந்த்ரன்.

ஆற்றுப்பக்கம் பாரா இருந்த ஒரு காவல்காரன் அவர்களை நிறுத்தி, “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டான்.

“அவள் மிஹ்ருந்நிஸா பீகம் அவர்களின் வேலைக்காரி. அவள்பெயர் நஸிமா. நான் ஜோத்பாய் மஹாராணியாரின் அடிமை ஜெலிகா.”

“நீ ஸரிதான். அவளை எனக்குத் தெரியாது.

இவ்விடத்துக்கு அவள் புதியவள். முஸ்ஞர் அவர்களின் உத்தரவு. இன்றிரவு அந்தப்புரத்துக்குள் பழக்கமில்லாத ஸ்த்ரீகள் ஒருவரும் போய்வருதல் கூடாது."

நரேந்த்ரன் மனது படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. அவனுடைய வலதுகையும் கத்தியை நாடிச்சென்றது. ஆனால் ஜெலிகா பக்கத்திலிருக்க அந்த அவசியம் எதற்கு.

ஜெலிகா சிறிதும் அஞ்சாமல் "நஸீமா, உன் எஜமானியவர்களின் மோதிரத்தைக் காண்பி. அப்புறமும் அவன் தடை செய்தால் ராணியார் அவர்களுக்கு அவன் பதில் சொல்கிறான். நமக்கென்ன ?" என்று தீரமாய்ச் சொன்னாள்.

நஸீமா மோதிரத்தைக் காண்பித்தாள். காவற்காரனும் தலைகுனிந்து அவர்களுக்கு வழிவிட்டான்.

இன்னும் இரண்டொருமுறை இவ்வாறே தொந்தரவு ஏற்பட்டது. "ஸரி, பேர்வழியினுடைய ஏற்பாடு இது. அவன்மட்டும் அவன் என்னமோ தன் வலையை, நாலாபக்கமும் நன்றாய் வீசியிருக்கிறான். இருந்தாலும் அம்மீன் அவன் கையில் அகப்படாது. இல்லாவிட்டால் எனக்குத் தார்த்தரிப் பெண் என்னும் பெயர் பொருந்துமா?" என்று ஜெலிகா தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

ஆம்பர் அரசியின் வேலைக்காரிகளாகிய சில ராஜபுத்ர ஸ்த்ரீகள் வழக்கப்ரகாரம் இந்த விடியும் நேரத்தில் ஆற்றங்கரைக்கு வந்திருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் குடங்களை மணலின்மீது வைத்துவிட்டுச் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்க்குமுன்னமே அவர்களுடைய வார்த்தை சப்தம் ஜெலிகாவுக்குக் கேட்டது. நிதானித்து உற்றுக்கேட்டாள். அவர்கள் இன்னார் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. மேலே நடக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைப் பற்றி உடனே யோசித்துவிட்டாள்.

" நஸீமா, நிரம்ப சமத்தாயிருக்கிறாயே! உடம்பெல்லாம் நனைந்துபோய்விட்டது. துணியெல்லாம் தெப்பமாயிருக்கிறது. சுவரின்மீது மோதித் தண்ணீர்க் குடத்தை உடைத்துவிட்டாய். ஸரி, அதைக்கீழே போட்டுவிடு."

"ஜெலிகா, போதும் இந்தப் பரிஹாஸமெல்லாம். இனி நான் பொறுக்கமாட்டேன். இதோ குடத்தைப் போட்டுவிட்டேன். உன் விளையாட்டு வேடிக்கைகளையெல்லாம் கட்டிவை. மேலே நடக்கவேண்டிய கார்யத்தைவிட்டுச் சொல்லிவிடு. யாரோ நமக்கு எதிரே பெண்கள் குரல் கேட்கிறது, அவர்கள் கண்ணுக்கு அகப்படக்கூடாது நாம்."

"அவர்களை நாம் ஸந்திக்க வேண்டிவரும், ஏனென்றால் ஒரு சிறு குடத்தைத் தூக்கித் தலைமேல் வைத்துவரத்தெரியாத அசட்டுப் பெண்ணுக்கு அவர்கள்தான் உதவி புரிய வேண்டும்."

" பைத்யம் பிடித்துவிட்டதா என்ன உனக்கு? அவர்கள் கண்ணுக்கு நாம் அகப்படக் கூடாது. அகப்பட்டால் நாம் தப்பித்துக் கொள்ளமுடியாது."

" அவர்கள்தான் நமக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்," என்றாள் ஜெலிகா.

' வீணாய் நீ கற்றதையெல்லாம் இன்றைக்கே பேசிவிடாதே, உனக்கு என்ன தெரியும். இந்த ஸமாசாரமெல்லாம்? நீயோ ஸ்வபாவமாகவே மஹா புத்திசாலி; கூடப்போதும் போதாதற்கு நீ இந்த ஊருக்குப் புதியவள். சற்று உன் வாயை மூடிக்கொண்டு நான் சொல்கிறபடியே செய். உன் யோசனை ஒன்றும் இங்கு வேண்டாம், தெரியுமா?"

"யார் அங்கே? கொஞ்சம் ஒதுங்கி நில்லுங்கள். நாங்கள் தலையில் குடமெடுத்து வருகிறோம்" என்றாள் ராஜபுத்ர ஸ்த்ரீகளில் ஒருத்தி.

"ஸஹோதரீ. உங்களை யெனக்குத் தெரியும், நீங்கள் வாருங்கள் ஒதுங்கியிருக்கிறோம், நீங்களெல்லோரும் மஹாசிறந்த ஆம்பர் ராணியாரின் ஆட்கள் அல்லவா? என்னைத் தெரியவில்லையா உங்களுக்கு?

" ஓஹோ நீயா ! தெரிந்தது. நீ ஜோத்பூர் அரசியின் வேலைக்காரி ஜெலிகா அல்லவா?"

"ஆமாம், இவள் மிஹ்ருந்நிஸா பீகம் அவர்களின் வேலைக்காரி நஸீமா. ஆக்ராவுக்குப் புதிதாய் வந்தவள்."

"அவளும் உன்னோடு ஜலத்துக்கு வந்தாள் போலும், நீங்கள் உங்கள் வழியைவிட்டு வழி தப்பி வெகுதூரம் வந்து விட்டீர்களெனத் தோற்றுகிறது."

"இல்லை, கோட்டையின் வெளிப்ராகாரத்திலிருக்கும் விருந்து மண்டபத்தில் காயம்பட்டுப் படுத்திருக்கும் வங்கதேசத்து வீரனைப் பற்றி விசாரித்துவரும்படி ராணியார் ராக்யா

பீகமவர்கள் இவனை அனுப்பினராம். வெளிக்கோட்டையின் கதவுகள் இன்றைக்கு மூடியிருக்கிறதாம், ஆற்றுவாயில் வழியாய் வந்தாள், உள்ளே போகவேண்டுமாம் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

"ஆமாம், வெளிக்கோட்டைக் கதவுகள் மாத்ரமன்று, எல்லாக்கதவுகளும் இன்றைக்கு மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸாலிம் இளவரசரின் பேடிகள் யாவரும் சிறைப்பட்டனர். இளவரசரும் ஆபத்துக் குள்ளாகியிருக்கிறார். இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாதா? கூட இளவரசரால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றனொருவன் மாறு வேஷம்பூண்டு மிஹ்ருந்நிஸா அறைக்குள் ப்ரவேசித்தானாம். ஒன்றும் உன் காதில் விழவில்லையா?"

"ஏதோ சச்சரவு சப்தம் காதில் பட்டது. ஆனால் கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன்? தார்த்தரிப் பெண்ணுக்கேன் அந்த விசாரமெல்லாம்?"

"அது ஸரிதான், நீ ஏன் விசாரிக்க வேண்டும்? நான் எங்கள் ராணியாருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தேன். அப்போது யாரோ வந்து சொன்னார்கள். பயங்கரமான அந்த முஸ்ஹர் ஸூர்யோதயத்துக்குமுன் அந்த ஒற்றனைக் கண்டுபிடித்துவிடுவதாகக் கச்சை கட்டியிருக்கிறானாம்."

"அவன் மஹா ஸமர்த்தன். எப்படியாவது கண்டுபிடித்து விடுவான்." என்று புன்சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள் ஜெலிகா.

"எங்கே எங்கேயோ ரொம்ப கார்யமாய்ப் போகிறாளே; அந்தவழியாய்ப் போனால் வெளிக்கோட்டைக்குப் போகமுடியாது."

"அதுதான் நானும் சொன்னேன். அவள் பாரஸீஹப்பெண்; நம்பாஷை அவளுக்குத் தெரியவில்லை. மிஹ்ருந்நிஸா பீகத்தின் வேலைக்காரிகள் இந்த அரண்மனையில் அடிக்கடி வழிதப்பிப் போகிறார்கள். மஹாமூடங்கள்!"

"மூடமா, அந்தப் பாரஸீஹப் பெண் நீ சொல்கிறபடி அவ்வளவு மூடமாகக் காணோம். பார்ப்பதற்கு அப்படியிருக்கிறாள். அவள் ஏதாவது சொந்த அலுவலை உத்தேசித்து ஆற்றங்கரைக்குத் தானே ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் வந்திருக்கலாம். என்ன ரஹஸ்யமோ, என்ன அந்தரங்கமோ யாருக்குத் தெரியும். ராக்பா பீகம் அனுப்பினாள் என்பது வெளிக்கு வேஷமாயிருக்கலாம்."

"இருந்தாலும் இருக்கலாம், ஸஹோதரீ! அடிக்கடித் தமது காதலர்களைப்பற்றிப் பாடிக்கொண்டு கேளிக்கையில் காலங் கழிக்கும் இந்தப் பாரஸீஹப் பெண்களைத் தார்த்தரிப் பெண்களாகிய நாங்கள் நம்புவதில்லை, ராஜஸ்தானத்துப் பெண்களைப்போல் மதியூகமும் நற்குணமும் இவர்களுக்குக் கிடையாது. இந்த அசடு எந்தப் பாரஸீஹப் புருஷனையாவது கண்டு மதிமயங்கி இப்படிக்கெல்லாம் அலைந்து அவஸ்தைப்படுகிறது. என்ன நஸீமா, அப்படித்தானே உண்மையைச் சொல" என்றாள் ஜெலிகா.

அதிசப்ரஸங்கியாகிய இந்த ஜெலிகா இவ்வாறெல்லாம் தன்னைப்பற்றிப் பேசியதைக்கேட்டு நரேந்த்ரனுக்குக் கோபமும் ஆத்ரமும் உண்டாயிற்று. அவன் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான். அவனுக்கு வந்த அகங்காரத்துக்கு அளவேயில்லை. ஆனால் என்ன செய்வது. இப்போது அவன் அவள் கையில் அகப்பட்டிருக்கின்றான். பேய்க்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் புளியமரத்தில் ஏறித்தீரவேண்டும். ஏதோ இரண்டொரு மொழிகள் பேச வாயெடுத்தான்; ஜெலிகா அடக்கிவிட்டாள்.

"இந்த மக்கு, இடித்த புளிபோல் நிற்கிறது. வாயைத் திறக்கக்காணோம். கொஞ்ச தினங்களுக்கு முன்னாதான் பாரஸீஹத்தினின்று வந்தது. நம்முடைய பாஷை இன்னும் தெரியவில்லை, என்ன வைதாலும் தெரியாது."

"அப்படிச் சொல்லாதே ஜெலிகா. நீ சொல்வதெல்லாம் அவளுக்கு அர்த்தமாகிறது. அர்த்தம் தெரியாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு இல்லை. வாயைத் திறந்தால் தன் ரஹஸ்யம் வெளியாய் விடுமென்று மௌனம் ஸாதிக்கிறாள். இந்த நிச்சப்தமான இரவில் ரதிகை க்ருஷ்ணனைத்தேடி யமுனா நதிதீரத்துக்கு வந்திருக்கிறாள்."

"அவள் வேண்டுமானால் க்ருஷ்ணனைத்தேடி வந்திருக்கலாம். பனைமரம்போல் வளர்ந்திருக்கும் இந்த ரதியைக் கண்டு அவன் ஓடிவந்து விடமாட்டானோ?" என்றாள் ஜெலிகா. எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். நரேந்த்ரனுக்கு ஆத்ரம் அதிகரித்தது.

"ஸஹோதரீ, வெளிக்கோட்டையில் படுத்திருக்கும் ஸேனாதிபதியைப்பற்றி உனக்கு

ஏதாவது தெரியுமா சொல்; அவர் தேகஸ்திதி எப்படியிருக்கிறது" எனக்கேட்டாள் ஜெலிகா.

"ஆம்பர் விருந்து மண்டபத்தில்தானே அவர் இருக்கிறார். அவரைப்பற்றித் தெரியாதா எனக்கு? மேலும் என் எஜமானியாரது வைத்யர்கள்தான் அவருக்குச் சிகிச்சை செய்கிறார்கள். அவருக்கு இப்போது நன்றாய்க் குணமாய்விட்டதென்றும், நாளையதினம் காலை அவர் கோட்டையைவிட்டுச் செல்வதாயும் ராஜாமான்ஸிங் என் எஜமானியாருக்கு நேற்றையதினம் செய்தியனுப்பினர்."

"அப்படியானால் துரிதஞ்செய். அவர் கோட்டையினின்றும் புறப்படுவதற்கு முன் இந்தப் பெண்ணைச் சற்று அவரிடம் அழைத்துச்செல். ஒழிந்து போகிறது. அசட்டுப்பெண் போய்ப் பார்த்து வரட்டும். வங்காளத்துக்குப் போகும் பீகம் ஏதோ சிலகட்டளைகள் அவருக்கு இட்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. அவள் சொல்வதினின்று அவ்வளவுதான் தெரிகிறது எனக்கு. பீகம் அவர்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டால் இந்த அசட்டுப்பெண் தலை போய்விடும். ஐயோ பாவம். சற்று உபகாரஞ் செய் ஸஹோதரீ."

"ஜெலிகா, இந்த அயல்நாட்டுப் பெண்கள் ஆக்ராவுக்கு வருவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் நீ இவ்வளவு தூரம் சொல்வதால் இவளுக்கு உதவி செய்கிறேன்."

"ஸஹோதரீ, நீ மிகவும் நல்லவள். உனது எஜமானியாகிய ராணியாருக்கு ரொம்பவும் வேண்டியவள் நீ. உன்னைக் கண்டால் எந்தக் காவற்காரனும் பதில் வார்த்தை சொல்லமாட்டான்."

"நீ சொல்வது உண்மையே. காவற்காரன் தயை எதுக்கு? எங்களுடைய கதவின் சாவி என்னிடமிருக்கிறது. ஆம்பர் விருந்து மண்டபத்துக்குச் செல்லும் வழிக்கு அழைத்துப் போய்விடுகிறேன். அதற்குமேல் அவள்தான் சென்றுவிடுவாள் அல்லவா?"

"ஆம், அதற்குமேல் அவளுக்குத் தெரியும் வழி. நீ எனக்காக இவ்வளவு ச்ரமம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு ப்ரதியுபகாரம் நான் என்ன செய்யப்போகிறேன். ராஜபுத்ரர்கள் என்றால் ராஜபுத்ரர்கள்தான். அவர்களைப்போல் அன்பும் நம்பிக்கையும் உடையவர்கள் வேறு எவர் இருக்கின்றனர்."

உடனே யாருக்குந் தெரியாமல் நொடிநேரத்துக்குள் ஜெலிகா நரேந்த்ரனண்டைவந்து "அந்த ராஜபுத்ர ஸ்த்ரீயைப் பின்பற்றிச் செல். அந்தகார வழியில் நின்றிரு. நான் வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டாள்.

ராஜபுத்ர ஸ்த்ரீ எத்தனையோ இடுக்குவழிகளெல்லாம் கடந்து ஆம்பர் ராணியார் அறைக்குச் சென்றாள். ராணியார் நல்ல நித்ரையிலிருந்தாள். எல்லாம் நிச்சப்தமாயிருந்தது. நரேந்த்ரன் அந்த ஸ்த்ரீ செல்லும் வழியே நடந்து சென்றான்.

பல அறைகள், மண்டபங்களைக்கடந்து இருவரும் அந்தப்புரத்துக்கும் வெளிக்கோட்டைக்கும் இடையிலுள்ள சுவரையடைந்தனர். ராஜபுத்ர ஸ்த்ரீ தன் மடியிலிருந்து ஒரு திறவுகோலையெடுத்துக் கதவைத் திறந்தாள். அந்த வாயிலைத் தாண்டி, அதற்கு அப்புறம் உள்ள முற்றத்தைக் கடந்து இருவரும் அந்தகார வழியண்டை வந்தனர்.

"இந்த வழியே நேராகச் செல். வங்க நாட்டு யௌவனவீரர் இருக்கும் அறையை அடைவாய். தெரிந்ததா நான் கூறியது?"

நரேந்த்ரன் தலையை ஆட்டி அந்த ராஜபுத்ர ஸ்த்ரீக்கு வந்தனம் புரிந்தான். அவளும் புன்னகை செய்து ஏதோ ஒரு பாட்டைப்பாடிக் கொண்டே திரும்பிச்சென்றனள்.

அந்த அந்தகாரத்தில் நரேந்த்ரன் நெடுநேரம் காத்திருந்தான். ஒருவரும் காணோம். எல்லாம் நிச்சப்தம். பேச்சு மூச்சு கிடையாது. ஜெலிகா என்ன ஆபத்துக்குட்பட்டாளோ என்று நினைத்து அவன் வருத்தப்பட்டான். காற்று ஜில்லென்று வீசியது. நரேந்த்ரனுக்கு மிகவும் குளிராயிருந்தது.

ஒரு ம்ருதுவான ஸ்பர்சம்: ஜெலிகா அவன் பக்கம் நின்றிருந்தாள் "கேட்டாயா அந்தச் சப்தத்தை?" என்றாள்.

"நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே. காற்று வீசும் சப்தம்தான் என் காதில் பட்டது."

மறுபடியும் ஒரு சப்தம் உண்டாயிற்று. காற்று வீசும் ஒலியன்று. யாரோ ஒருவர் பயங்கரமாய் நகைப்பது போலிருந்தது. வீரதீரம் படைத்த ஜெலிகாவே நரேந்தரனைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டாள். அவளுடைய கால் கைகள் உதறலாயின.

"கடவுள் தான் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று மெள்ளமாய் ப்ரார்த்தித்தாள் அவள்.

"என்னிடம் பாரஸீகப் பெண்மணியின் மோதிரம் இருக்கிறது. நமக்குப் பயமில்லை ஜெலிகா."

"ஒரு மனிதன் அரசருடைய அந்தப்புரத்துக்குள் சென்றிருந்தானென்றால், சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய மோதிரமாயிருந்தாலும் ஸரி ப்ரயோஜனப்படாது. அதிர்ஷ்டவசம் நீ ராஜபுத்ர ஸ்த்ரீயுடன் வந்தனை. உன்னை யாரும் ஸந்தேஹிக்கவில்லை. ஆனால் என்னைக் கவனித்தார்கள். அவர்கள் என்னைப் பின்பற்றி வருகின்றனர். ஆற்றங்கரை காவலாளிகளுக்கெல்லாம் கடும் உத்தரவுகொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது."

"ஜெலிகா, நீ மஹா தைர்யசாலியாயிற்றே. நீயே இவ்வாறு அகாரணமாய்ப் பயப்படுகின்றனையே. உன்னைப் பின்பற்றி ஏன் வரவேண்டும்?"

"நான் ஓர் ஒற்றனை உள்ளே அழைத்துப் போனதாக அவர்கள் ஸந்தேஹிக்கிறார்கள்."

"வா, என்னுடைய அறைக்குப் போய்விடலாம். அங்கே பயமில்லை." என்றான் நரேந்த்ரன்.

"ஸரி. அவர்களுக்குப் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலாகும். எல்லாம் வெளியாய் விடும். இருவரும் இறக்கவேண்டியதுதான்."

"அங்கே யார் வரப் போகிறார்கள்?"

"யாரா? யார் இருக்கிறான். அவன்தான். அந்தக் கொலைப்பாதகன்தான்."

"யார் அந்தக் கொலைபாதகன்?"

பதில் இல்லை.

சிறிது நேரங்கடந்தது. அவர்கள் நின்றிருந்த பக்கமாய் யாரோ வருகிற காலடிச் சப்தம் கேட்டது க்ஷணமே ஜெலிகா ஏற்பாடு செய்துவிட்டாள்.

"போய்விடு; நீ உன் அறைக்கு. நாம் இருவரும் இங்கே ஒன்றாய் இருக்கக்கூடாது. போ போ, இல்லாவிடில் செத்தோம். ஸூர்யோதயத்துக்குள் உன்னை மறுபடியும் வந்து பார்க்கிறேன். அதற்குள் நான் ஸந்திக்கவேண்டும் என்னுடைய—காதலனை."

மறுபடியும் ஒருமுறை ஜெலிகாவின் வெளுத்த முகத்தில் ஒரு புன்சிரிப்பு உண்டாயிற்று.

அவள் நிஷ்க்ரமித்தாள்.

நரேந்த்ரன் இம்முறைதான் ஜெலிகாவின் வார்த்தையைத் தட்டினான். அவன் அறைக்குப் போகாமல் அந்தகார வழியில் பிறருக்குப் புலப்படாவண்ணம் என்ன நடக்கிறது பார்க்கலாமென்று கத்தியுங் கையுமாய் நின்றான்.

காலடியோசை நின்றுவிட்டது. காவலாளி அப்புறம் போய்விட்டிருக்கவேண்டும். ஜெலிகாவும் உடன் சென்றிருக்கவேண்டும். அரைமணியாயிற்று. ஒன்றும் கேட்கவில்லை. கண்ணுக்கும் ஒன்றும் தென்படவில்லை.

வெகு தூரத்தினின்று ஏதோ பேச்சுக்குரல் கேட்டது. அது அவ்வளவு தெளிவாயில்லை. நரேந்த்ரன் நடுக்கிட்டான். அவன் கதவை நெருங்கினான். முன்னர் கேட்ட குரல் இப்போது கெஞ்சிக் கேட்பதும், இன்னொரு குரல் கோபத்துடன் விடையளிப்பதும், பிறகு மனதைப் பிளக்கும்படியான கதறலும் கேட்டது. கடைசியில் எல்லாம் அடங்கிவிட்டது.

மறுபடியும் தூரத்தினின்று மந்தமான சப்தம். ஒரு நெடிய கீச்சென்ற அழுகைக் குரல். நரேந்த்ரனால் ஸஹிக்கக்கூடவில்லை. அவன் வெளியே வந்து சுற்றிப்பார்த்தான். ஒரே இருள். காடாந்தகாரம்; ஒரு குரலொலியுமில்லை பின்பற்றிச் செல்லலாமெனினும்.

திரும்பவும் முன்போல் மந்தமான அழுகைக் குரல். மறுபடியும் நிச்சப்தம்!

ஸ்பர்ச உணர்ச்சி! ஜெலிகா அவன் கையைப் பிடித்துப் பரபரவென்று அவனுடைய அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

இருவரும் உள்ளே நுழைந்தவுடன் ஜெலிகா உரக்க நகைத்தாள், நரேந்த்ரன் ஜெலிகாவை விளக்கொளியில் பார்த்தான்; திடுக்கிட்டான். அவளுடைய ஆடையெல்லாம் தாறுமாறாய்க் கிழிந்து கிடந்தது: தலைமயிரெல்லாம் அவிழ்ந்து கோணல்மாணலாய் விழுந்திருந்தது; அவளுடைய புருவத்தில் ஒரு ரக்தக்கறை.

நரேந்த்ரன் அவளைக் கண்டு பிசாசைக் கண்டு பயப்படுபவனைப்போல் பின்வாங்கினான். "சிரித்தற்குத் தருணமா இது, ஜெலிகா" என்றான் நரேந்த்ரன். "ஸலவைக்கல்லிட்ட அந்த முற்றத்தில் ஏதோ விசேஷம் நடந்திருக்கிறது. நீ அதை என்னிடமிருந்து மறைக்க வீணாய் ப்ரயத்னப்படுகிறாய். சொல்லமாட்டாயா?"

"ஆம், விசேஷம் நடந்திருக்கிறது. அதை உன்னிடம் வெளிப்படுத்த எனக்கு விருப்ப

மில்லை. வீரஸிம்ஹரே, அரண்மனைக்குள் எத்தனையோ ரஹஸ்யங்கள் உண்டு. சிறிய பெண்களுக்கு எத்தனையோ அந்தரங்கங்கள் இருக்கும். அவற்றையெல்லாம் உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமா?"

"ஜெலிகா, என் அன்பே, உனக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டுள்ள பந்தம் கேவலம் ஸ்நேஹம் மட்டுமேயன்று. இத்தருணம் உனக்கு எவ்வித உதவிவேண்டுமாயினும் செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறேன். உன் மெல்லிய உடல் இவ்வாறு உதறுவதும், மார்பு படபடவென்று அடித்துக்கொள்வதும் காதல் வ்யவஹாரத்தால் உண்டாவது அன்று. உண்மையை என்னிடம் விட்டுச்சொல்ல மாட்டாயோ?"

"யௌவன வீரரே, நீர் ஸ்த்ரீகளின் உள்ளத்தை எளிதில் கண்டறிந்து விடுகிறீர். என்னைப் பார்த்தால் சிறிது அலங்கோலமாயிருக்கிறது போலும். அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். ஏதோ ஓர் அந்தரங்க ஆலிங்கனத்துக்குப்பின் உண்டாகும் மனோநடுக்கத்தின் காரணத்தை ஒரு பெண் வெளிக்குச் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமா?"

"ஜெலிகா, இவ்வாறு பயனற்ற மொழிகளால் நீ வீண் காலஹரணம் செய்கிறாய். பொழுது விடிவதற்காயிற்று. நம்மிருவருக்கும் அபாயம் நேரிடும். தூரத்தினின்று என் காதிலோர் ஒலி விழுந்தது. அது காதல் ஸம்பந்தமாய் எழும் ஒலியன்று. கதறலும், அழுகைக்குரலும் காதலர் களிப்பால் எழுவதன்று."

"உமக்குக்கூடக் கேட்டதா? ஆனால் உமக்கென்ன தெரியும் அந்தப்புர ரஹஸ்யங்கள்? நீர் கற்றுக்குட்டி இவ்விஷயங்களில். இவ்விடங்களில் காதலர் திரும்பிப் பிரிந்து செல்லக்கூடாத ஸந்திப்புகள் பல ஏற்படுகின்றன."

"ஜெலிகா, சற்று நிதானி. மனதை ஸரிப்படுத்திக்கொண்டு பேசு. அர்த்தமாகாமல் ஏதோ வாயில் வந்தபடிக்கெல்லாம் பிதற்றுகிறாயே?"

தனக்கே தான் சொல்லிக்கொள்வதுபோல் ஜெலிகா, "பிகங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும்போல் ரத்தமும் சதையும் தானிருக்கிறது. அவர்களுக்கும் அந்தப்புரத்தின் கள்ள வழிகள் நன்றாய்த்தெரியும். தலை குனிந்து அதிகப் பணிவாயிருக்கும் அடிமைகளுக்கும் அவர்களுக்கேற்ற அந்தரங்கங்கள் உண்டு. இந்தக் கொடிய பேடிகள் அவர்களைப்பின்பற்றி அவர்களுடைய ரத்தத்தைத் தயைதாக்ஷிண்யமின்றி உறிஞ்சுகின்றனர்" என்றாள்.

"உச், உச்! வாயை மூடு. ஜெலிகா, பைத்யக்காரியைப்போல் பிதற்றுகிறாயே! உனது ஆப்த நண்பனுடைய வார்த்தையை சற்று கவனித்துக்கேள். உட்கார் என் பக்கத்தில். என்மீது சாய்ந்துகொண்டு சற்று புத்தியை ஸ்திரப்படுத்திக்கொள். நான் படுகிடையாய்க் கிடந்தபோது பலமுறை நீ எனக்கு உதவிசெய்துள்ளாய். இப்போது நீ துன்பப்படும்போது உனக்கு மனப்பூர்த்தியாய் உதவிசெய்யக் காத்திருக்கிறேன். ஜெலிகா, ஸமாசாரத்தைச்சொல். உன் கண்கள் முன்போலில்லை. நீ சிரிக்கும் சிரிப்பு ஸாதாரணமான சிரிப்பு அல்ல."

ஜெலிகா மெதுவாய்க் கீழ்ப்படிந்தாள். நரேந்த்ரன் அவளுடைய கையைப்பற்றி இழுத்துப் பக்கத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டான். தன்னுடன் பல ஆபத்துகளுக்கும் அபாயங்களுக்கும் உட்பட்டுத் தனக்குப் பலவாறு ஆறுதல் கூறும் அன்பு தவழும் அந்த ஸௌந்தர்ய வீரரின் முகத்தைப் பார்க்கப்பார்க்க அவளுடைய பார்வை சாந்தப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது.

"ஜெலிகா, உன்னை இவ்வாறு காண என் மனது அத்யந்த த்ருப்தியடைகின்றது." எனத்தொடங்கினான் நரேந்த்ரன். "நான் சொல்வதைநிதானமாய்ச்செவிசாய்த்துக்கேள். உன் அந்தரங்கங்களைக் கண்டறிய வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படவில்லை. ஆனால் ஒன்று மாத்ரம் நிச்சயம். நாமிருவரும் ஒரே அபாயத்துக்குட்பட்டிருக்கிறோம். இஷ்டமிருந்தால் உன் அந்தரங்கத்தை என்னிடம் சொல். இஷ்டமில்லாவிட்டால் சொல்லவேண்டாம். அதைப்பற்றி எனக்கு அவச்யமில்லை; நான் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவுமில்லை. ஆனால் நேசர் நண்பரற்றுத் தன்னந்தனியனாயிருக்கும் போர்வீரனால் ஆகக்கூடிய உதவி ஏதாவதிருந்தால் ஸங்கோஜப்படாமல் சொல். எவ்வளவு அபாயத்துக் கிடமாயிருப்பினும் ஸரி, உடனே செய்து முடிக்கக் காத்திருக்கிறேன்."

காட்டுத்தன்மையுள்ள இந்தத் தார்த்தரிப் பெண்ணின் மனதை மாற்றியதெது? சற்று முன் ஜெலிகா அனுபவித்த கஷ்டங்கள், மனோவுணர்ச்சிகள் இவற்றின் ப்ரதிபலனோ? அல்

லது நரேந்த்ரனுடைய வாக்சாதுர்யந்தானோ? இதற்குமுன் ஒரு தடவையும் அவள் இவ்வளவு ஸாவதானமாய் உட்கார்ந்து புருஷருடைய வார்த்தைக்குச் செவிகொடுத்துக் கேட்டதில்லை. இப்போது அவள் ஆட்டைப்போல் கீழ்ப்படிந்து நரேந்த்ரன் சொன்னதையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் கேட்டுக்கொண்டே அவன் நிறுத்துவதாகத் தோற்றியபோதெல்லாம்,

“ஆகட்டும், மேலே சொல்” எனச் சொல்லி வந்தாள்.

“நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன். ஒன்றும் ஜாஸ்தியில்லை. நடந்த விஷயங்கள் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. உன் அன்பையும், ஆதரவையும் முதன் முதலில் கண்டேன். பிறகு உனது சௌர்யத்தையும், தைர்யத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்தேன். நீ சிறிது காட்டுத்தன்மை பொருந்தியவளாயிருந்தாலென்ன? அல்லது அரண்மனையில் அடிமையாய் உழைத்து வந்தாலென்ன? உனது ஸத்யமும், உனது வீர்யமும், உனது ஸமயோசித புத்தியும் மெச்சத்தக்கன. என்னை நம்பினால் உனக்கு த்ரோஹம் புரியமாட்டேன் இது ஸத்யம், இது திண்ணம்.”

ஜெலிகா இப்போதுதான் முதல்தடவை ஒரு துளி கண்ணீர் சொரிந்தாள். அவளுடைய மனோதிரம் சற்றே திடங்குன்றியது. அவளும் ஸாமாந்ய ஸத்ரீகளைப்போலாயினள். அந்த இரும்புக்கம்பி சற்றே இளகியது. அப்போது நரேந்த்ரன் அவளைக் கிட்டே அழைத்துக் கட்டித் தன் அதரங்களை அவளுடைய பளிங்கு நெற்றியில் வைத்து முத்தமிட்டான்.

அந்த ஸபர்சமானது ஜெலிகாவுக்கு ஒரு நூதன உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அவள் கனவில்போல் பட்டதும் படாததுமாய் “ஸ்த்ரீகளைப்போல் புருஷர்களுக்கும் வச்ய சக்தியிருக்கிறது. தார்த்தரியப் பெண்ணைப்போலவே ஒரு யுத்தவீரனும் மாந்த்ரிக பலமுடையவன்” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள்.

“உனது வச்யம், ஜெலிகா, ஸ்த்ரீகள் புருஷர்கள்மீது ப்ரயோகிக்கும் ஸர்வ வச்யங்களுள்ளும் மஹாசிறந்தது. அதாவது அன்பார்ந்த உனது ஆதரவும் சிச்ருஷையுமே. என் வச்யமோ உனது கண்ணீரைத் துடைத்து உனக்கு எல்லாவிதத்திலும் உதவிபுரியக்கூடியது. நாழியாகிறது. எல்லாவற்றையும் சொல்.”

“அப்படியானால் இந்தக் கட்டுகளையெல்லாம் அவிழ் அந்தரங்கம் வெளியாகும்.”

பலவிடங்களில் கிழிந்திருந்த முஹமல் ரவிக்கையின் கட்டுகளை யவிழ்த்தான் நரேந்த்ரன். உள் ரவிக்கை தோம்புத் துணிபோல் ரக்தத்தால் நனைந்து கிடப்பதைக்கண்டு தன்னையு மறியாமல் நரேந்த்ரன் கதறினான். மெள்ள மெள்ள அந்த உள்ளாடையை நீக்கிப்பார்க்கையில் வயிற்றுக்குமேல் ஒரு பலமான காயம் பட்டிருந்தது. இன்னும் அக்காயத்தினின்று ரக்தம் வேகமாய் வந்துகொண்டிருந்தது. கட்டாரி நேராக மார்பில் பதிய மயிரிழை தவறி யிருந்தது.

நரேந்த்ரன் கண்கள் சிவக்க, குரல் நடுங்க “ஜெலிகா, என்ன இந்த கோரமெல்லாம்?” எனக் கேட்டான்.

“அதுதான் என் காதலருடைய ஆலிங்கனக் குறி” என்றாள் ஜெலிகா. “ஆனால் என் ஆருயிர்க் காதலர் நல்ல காட நித்ரையிலிருக்கிறார். தார்த்தரிப்பெண் ஆலிங்கனம் ஸாமான்யமானதன்று.”

“இந்த விடுகதையெல்லாம் சற்று அப்புறமிருக்கட்டும். நடந்ததைத் தெளிவாய்ச் சொல். உனது விடுகதைகளை விடுவிப்பதற்கு ஸமயமல்ல இது” என்றான் நரேந்த்ரன்.

உடனே ஜெலிகா எழுந்து “புறப்படு சீக்ரம். நீ இந்த க்ஷணமே கோட்டையை விட்டுச் செல்லுதல் வேண்டும், ஸூர்யோதயத்துக்கு இன்னும் இரண்டு நாழிகைதானிருக்கிறது. கதவுகளெல்லாம் அதற்குள் மூடப்படும்; கோட்டை முழுவதும் வலை போட்டுத் தேடுவார்கள். அரண்மனையின் வேட்டை நாய்கள் மோப்பம்பிடித்துத் தேடத் தொடங்கும். இப்போது கோட்டைக் கதவுகள் திறந்திருக்கின்றன. கால தாமஸம் வேண்டாம்” என்றாள்.

“உன்னை இந்த நிலைமையில் விட்டுவிட்டு நான் இந்த அறையைவிட்டுச் செல்ல மாட்டேன். இங்கேயே தங்கியிருந்து உனக்கு உதவிபுரிவேன்.”

“ஸ்வாமீ, இதென்ன சோதனை! மனித ஜன்மமென்பது இவ்வளவு மூடஜன்மமா? கழு

த்துக்கு நேராகத் தொங்கும் கத்திகூடக் கண்ணுக்குத் தெரியாதா? இவ்வளவு மந்தபுத்தியா? என்ன ஆகாத்யம் பண்ணுகிறீர். நீர் நான் மடிவதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் அப்புறம் செல்வீர்போலும். இவ்வளவு கல்நெஞ்சா உமக்கு? என்னிடம் எவ்வளவோ அன்பு பாராட்டுவதாகச் சொன்னீரே! கடைசியில் நம்பிக்கை த்ரோஹியா நீர். மோசம் போனேனே" எனக் கதறினாள்.

“பெண்ணே, நான் நம்பிக்கை த்ரோஹியல்லன். உன்பொருட்டு என் ப்ராணனைக்கூட விடுவேன்.”

“அப்படியானால் வெளியே செல்லும் இந்த க்ஷணம். அது எனக்குப் பேருதவியாகும். நீர் இங்கு தங்கியிருந்தால் நான் இறப்பது திண்ணம், திண்ணம். நீர் சென்றுவிட்டால் அநேகமாய் நான் தப்பித்துக்கொண்டு விடுவேன். இதற்குமுன் எத்தனையோ முறைத் தார்த்தரிப்பெண்களும் அரண்மனைப்பேடிகளும் சண்டையிட்டிருக்கின்றனர். அந்தப்புரச் சச்சரவுகள் அன்றுடனே ஒழியும். அதைப்பற்றி நீர் கவலைப்படவேண்டாம்.”

“ஜெலிகா, நீ ஸர்வமும் தெரிந்தவள். நீ கட்டளையிடும் விதமே நான் செய்கிறேன். ஆனால் ஒரு வேண்டுகோள். மறுபடியும் உன்னை ஸந்திப்பது எங்கே? என் ஆருயிர் ஸ்நேஹிதையும், எனக்கு உயிர்ப் பிச்சை அளித்தவளுமாகிய ஸ்த்ரீயை இன்னொருமுறை பார்த்து எனது நன்றியைக் காண்பிக்காவிட்டால் என் மனம் நிம்மதியடையாது” என்றான் நரேந்த்ரன்.

“அப்படியானால் இன்றைக்கு முப்பதாம் நாள்; நிசி! இக்கோட்டையின் வெளிவாயிலில் நாம் ஸந்திப்போம், யுத்த வீரரே!” எனத் தொடங்கிய ஜெலிகா சற்று நடுங்கிய குரலாய் “அப்போது நாம் அதிக நேரம் பேசவேண்டியிருக்கும். ஏதாவது அபாயம் ஆபத்து நேரினும் நேரக்கூடும். ஆனால் நான் உம்மிடம் பூர்ண நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். என் தாயாரைவிட்டு வந்தது முதல், எவரிடத்தும் காணாத ஒரு தைர்யக்குறி உமது முகத்தில் காணப்படுகிறது. நீர்தான் நான் நெடுநாளாய் நாடிநின்ற வீரபுருஷர்” என்று முடித்தாள்.

ஜெலிகா நிஷ்க்ரமித்து விட்டாள்.

ஸ்ரீகாசி ஹிந்து யூநிவர்ஸிடி

THE BENARES HINDU UNIVERSITY

“அடுத்து முயன்றாலு மாகு நாளன்றி
எடுத்த கருமங்க ளாகா—தொடுத்த
உருவத்தா னீண்ட உயர் மரங்களெல்லாம்
பருவத்தா லன்றிப் பழா”

எனப் பெரியோர் கூறியபடி மானிடருடைய இஷ்டங்கள் ஸித்தியாவது பரமனது கிருபையினால் அவனருளிய போதன்றோ நடைபெறும்! ஹிந்து யூநிவர்ஸிடியொன்று ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு சென்ற சில வருஷங்களாக பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்யப்பட்டுவந்த போதிலும், இம்மாதம் முதல் தேதி, யூநிவர்ஸிடி மசோதா மாட்சிமைதங்கிய ப்ரதிநிதியவர்களின் சபையில் ஆமோதிக்கப்பட்டது. இனிக் கூடிய சீக்கிரத்தில் — அடுத்த ௵ ஜூலை௴த்திலாவது—சர்வ கலா சாலைச் சபையை ஸ்தாபிக்க முயற்சிகளும் நடை பெற்று வருகின்றன. 1916௵ பிப்ரவரி௴ 8௳ வஸந்த பஞ்சமியாக இருப்பதால் அன்றையதினம் யூநிவர்ஸிடி கட்டடத்தின் அஸ்திவாரக் கல்லை நாட்டும்படி ராஜப்ரதிநிதியவர்களும் சம்மதித்திருக்கிறார்கள்.

“எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்” என்பதை விளக்க, ஒவ்வொரு ராஜதானித் தலை நகரிலும் யூநிவர்ஸிடிகள் தற்காலமிருக்க, புதிய தொன்று ஏற்படவேண்டியதேன்? தற்கால யூநிவர்ஸிடிகளுக்கும் புதிய ஹிந்து யூநிவர்ஸிடிக்கும் உள்ள தாரதம்யங்களும், புது யூநிவர்ஸிடியின் முக்ய நோக்கமும் இன்னதென அறிவது நம் கடமையாகும். ஆங்கிலேய நாட்டின் தற்கால நிலைமை யறிந்தவர் யாவரும் அத்தேசத்தில் பல யூனிவர்ஸிடிகளிருக்கின்றன வென்பதை நன்கறிவர். முக்ய பட்டணங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், அதாவது நம் ராஜதானியிலுள்ள முக்ய பட்டணங்களைப் போன்ற நகரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு யூநிவர்ஸிடி ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளினுடைய கடமைகள் வேறுபட்டவை; ஆயினும் பொது நோக்கம் ஒன்றே. விரித்துக் கூறின், சில யூநிவர்ஸிடிகள் சரித்ரத்திலும், மற்றுஞ் சில சாஸ்திரத்திலும், வேறு சில கைத்தொழில்களிலுஞ் சிறந்தவை; மனிதனுக்கு ஏதாவது ஒரு சாஸ்திரத்தில்

பயிற்சி அதிக முண்டாக வேண்டுமென்று எண்ண முண்டாயின், மேற் கூறிய யூநிவர்ஸிடிகளி லொன்றைச் சேர்ந்து தன் அறிவை பரவச்செய்ய வசதி வேண்டுமென்பதே அவைகளின் கருத்து. நேபோலியன் போனபார்டியை 1815ஷு வாடர்லு என்னு மிடத்தில் வெலிங்டன் ப்ரபு முறியடித்ததைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்த ஒருவர் "வாடர்லூச் சண்டை ஈடனிலேயே முற்றி பெற்றது" எனக் கூறினாம். பள்ளிக்கூடங்களில் கற்பிக்கப் படும் குணமே பிற்காலந் தோன்றுமாதலின், மேற்கூறியதும் உண்மையே யாகும்.

ஆங்கிலக் கல்வியினல் தமக்கும் பிறருக்குமுள்ள குறைகளை யறிந்த தேசாபிமானிகள் சிலர் அக்குறைய நீக்கக் கருதினர். நம் பூர்வீக சரித்திரந் தெரிந்த பண்டிதர்களால் இந்தியர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்து அதனல் அவர்களுடைய பாஷைகளின்மீதும், மதத்தின் மீதும், பூர்வீக பழக்க வழக்கங்களின் மீதும் அன்பு கொண்டு, பாரத மாதாவின் அடிதொழுது நம் முன்னோர்களுடைய பெயருக்கும் பழுது வாராத வண்ணம் செய்ய முயலுவதே ஹிந்து யூநிவர்ஸிடியின் நோக்கமும், அதன் ஸ்தாபகர்களின் கருத்தும். தற்காலத்தில், "ஹிந்துக்களாய்ப் பிறக்க நாம் பாக்கியங் கொடுத்துவைக்கவில்லையே" என அயல் நாட்டார் பலர் வாடிநிற்க, அவ்வாட்டத்தின் உண்மைப்பொருளை யுணராத நம்மவரிற் சிலர் ஸநாதநதர்மத்தின்மீது வெறுப்பும், பாஷையின் மீது தோஷமும், நம்முன்னோரின் ஆசாரங்களில் அச்ரத்தையுங் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதைப் பலர் அறிவர். மற்றும், "தனக்குத் தவிடு இடிக்கத் தள்ளாது; ஊராருக்கு இரும்பு இடிக்கத் தள்ளும்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்க நம் தேசத்தை பல்லாண்டுகளாய் ஆண்டு வந்த அரசர்களின் பெயருந் தெரியாத கற்றறி மூடர் பலர் அயல் நாடுகளின் சரித்திரங்களில் மேதாவிகளாயிருப்பது, புதிய யூநிவர்ஸிடியொன்று அவச்யமென்பதை நன்குவிளக்கும்.

எழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே யூநிவர்ஸிடி யொன்று ஏற்படுத்தல் வேண்டுமென நம்மவர்களில் சிலருக்குத் தோன்றிற்று. அப்படியே "ஹிந்து யூநிவர்ஸிடிச் சங்கம்" ஒன்றும் ஏற்பட்டது. மூலதனஞ் சேகரிப்பதற்காக பல இடங்களில் ப்ரசங்கஞ்செய்தும், வீடுவீடாக இரந்தும் பாடுபட்டவர் பலர். தம்கீழ் ஓர் கலாசாலையிருப்பின் முதலில அதை நடத்திவந்து, பிறகு அதையே ஓர் ஆதாரமாகக் கொள்ளலாமென மேற்படி சங்கத்தார் எண்ணினர்கள். இதற்குள் பணமும் வந்து சேருவதாயிற்று. இவை யெல்லாம் 1911ஷுத்தில் பண்டித மதன மோஹன மாலவ்யா என்னும் பாரத ஸத்புத்ரர் எடுத்துக்கொண்ட சிரமத்தின் பலனாகும். அனி பெஸண்டு அம்மையின் முயற்சிகளினல் முன்வந்த "ஸெண்ட்ரல் ஹிந்து காலேஜ்" 1898ஷு முதல் நடைபெற்றுவருகின்றது. அந்தக் காலேஜையே ஹிந்து யூநிவர்ஸிடி சங்கத்தார் தம் நிர்வாகத்திற்குள்ளாக்கி சென்றஷு ஜூன்மீ முதல், தாங்களே நடத்தி வருகின்றனர்.

யூநிவர்ஸிடி மசோதாவும் ஏற்படுத்தப்பட்டு ப்ரதிநிதியவர்களின் ஸபையை யடைந்தது. பலருடைய அனுமதியும் அவச்யமானதினல் சீர்திருத்தங்களும், பல மாறுதல்களும் மசோதாவில் செய்யப்பட்டன. கடைசியில், ப்ரதிநிதியவர்களின் கருணையாலும் கல்வியிலாகா அங்கத்தினராய் மிகவு முதவிசெய்த ஸர் ஹார்கோர்ட் பட்லரின் உதவியாலும் மசோதா அங்கீகரிக்கப்பட்டது. பலகட்சியார்களுடைய எண்ணங்களைத் தழுவியிருந்தபோதிலும் சில குறைகளிருக்கின்றன வென்று பலர் எண்ணுகின்றனர். அக்குறைகளில் முக்கியமானது, அயோத்தி, ஆக்ரா ஐக்ய மாகாணங்களின் கவர்னர் ஹிந்து யூநிவர்ஸிடியின் விஸிடர், அல்லது மேற்பார்ப்போர் என்னும் நிலைமை வகித்து, அரசாங்கத்தாருக்கு விரோதமானவை என்று தாம் எண்ணினவைகளை மாற்றிவிடுதலாம். ஆயினும் இத்தகைய அதிகாரம் சீக்ரம் சில நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்படுமென்றும், இனி வரும் ஐக்யமாகாணங்களின் கவர்னர்களும் தற்காலம் கவர்னராக இருக்கும் ஸர் ஜேம்ஸ் மேஸ்டனைப் போலவே இந்தியர்களின்மீது அனுதாபங் கொண்டவர்களாகவு மிருப்பார்களென்றுமெண்ணுகிறோம்.

ஹிந்துக்களில் எல்லா ஜாதியார்களும் படிப்பதற்கு ஏற்பட்டுள்ள இச்சர்வகலாசாலை, நம்மவர்களுடைய தேசாபிமானத்தையும் கூட்டுறவையும் தெரிவிப்பதுடன், மேற்தேசக் கல்வியினைகளில்லையென்பதையும் நன்குவிளக்குகின்றது. ஹிந்து மதத்தின் கொள்கைகளை மேற்

படி சர்வகலா சாலையைச் சார்ந்த பாடசாலைகளில் கற்பிக்கலாமென்னு மதிகாரத்தை சங்கத்தாருக்குராஜாங்கத்தார் அளித்திருக்கின்றனர். ஹிந்துமதத்தைப் போதிப்பதே தற்கால இந்திய யூனிவர்ஸிடிகளுக்கும் இதற்கு முள்ள முக்யவேறுபாடாம்.

நமக்காக மனதார உழைத்துவரும் ஹார்டிஞ்சு ப்ரபு இந்தியர்களின் மனதைவிட்டு என்றும் நீங்கார். இந்தியாவிற்கு வந்த பின்பு அவர் பட்ட கஷ்டங்கள் பல. தம் முயிருக்கே அபாயம் டெல்லியில் வந்தும், ஸத்புத்ரனை ரணரங்கத்திலிறக்கக் கொடுத்தும் அருமை மனைவியைப் பறிகொடுத்தும், கொண்டகாரியம் விடாது இந்தியரது நன்மைக்காக அல்லும் பகலு முழைக்கும் அவர் குணம் என்னே! ரிப்பன் ப்ரபுவிற் கப்புறம் இவரே இந்திய ப்ரதிநிதிகளில் இணையில்லாதவர். கல்வியிலாகாவை விட்டு நீங்கி பர்மாவிற்கு லெப்டினென்ட் கவர்ராய்ச் செல்லும் ஸர் ஹார்கோர்ட் பட்லரும் பெரிது முதவிசெய்தார். மேற்றிசைக் கல்வியால் மயக்கமுறாது, பண்டைகால சரித்திரத்தை நன்குணர்ந்து தம் சகோதரர்களின் க்ஷேமத்தைக்கருதி நாடெங்கு மலைந்து திரிந்த பண்டித மதன மோஹன மாலவ்யா, ஹிந்து யூநிவர்ஸிடிக்காக 50-லக்ஷம் ரூபாய் சேர்த்தனர். இன்னும் சேகரித்தற் பொருட்டு முக்ய நகரங்களில் ப்ரஸங்கஞ்செய்ய இன்னுங்கொஞ்சநாட்களிலாரம்பிப்பார். அவருடன் கூடவிருந்து உழைத்த பண்டித ஸுந்தரலாலும், தர்பங்கா மஹாராஜாவும் நம்மவருடைய மனதில் என்றும் நிலைபெற்றிருப்பார். ஹிந்து யூநிவர்ஸிடி மசோதா துரைத்தனத்தாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது; மற்றும் பல யூநிவர்ஸிடிகள் ஏற்படுத்த எண்ணியவர்களுக்கும் தைர்யங்கொடுத்தது.

புராண காலந்தொடங்கி புண்ய க்ஷேத்ரமாய்விளங்கிவரும் வாராணஸிஎன்னும் ஸ்ரீ காசியில், ஹிந்து யூநிவர்ஸிடி ஸ்தாபிக்கப்படுவது தகுதியே. பாரத மக்களும் தம் நாட்டின் நன்மையைக்கோரி, பெரியோர்களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிச் சென்றுவர வேண்டுமென்று நாமனைவரும் பரமனைத் துதித்தல் வேண்டும்!

மைஸூர் பொது லைப்ரரி:—இம்மாதம் 15உ கவர்ன்மெண்டின் உதவியைக்கொண்டு மைசூரில் பொதுப் புஸ்தகசாலை ஒன்று யுவராஜா அவர்களால் திறந்துவைக்கப்பட்டது.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS & NOTES

போத்தனூர் பொள்ளாச்சி ரயில்வே:—இம்மாதம் 15உ யன்று சென்னைக் கவர்னர் H. E. லார்ட் பெண்ட்லண்ட் அவர்களால் இந்த ரயில் பாதையில் வண்டிகள், முதல் முதலாக ஓட்டுவிக்கப்பட்டன. இந்த ரயில்பாதை போட ஏற்பட்ட செலவு 12½ லக்ஷம் ரூபாய். 23 மாதகாலத்தில் வேலை செய்து முடிவு பெற்றது.

* * *

மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் T. V. சேஷகிரி அய்யர்:—ஸர் C. சங்கரன் நாயரின் ஸ்தானத்தில் மிஸ்டர் ஐயர் சென்னை ஹைகோர்ட் காயம் ஜட்ஜிகளில் ஒருவராக நியமிக்கப்படிருப்பதாகக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறோம்.

* * *

மைஸூரில் ஒரு யூனிவர்ஸிடி:—இந்த சமஸ்தானத்திற்கென்று ஒரு ஸர்வகலாசாலை ஏற்படுத்த மைஸூர் மஹாராஜா அவர்களும், அவர் திவான் ஸர் M. விசுவேசுவரய்யாவும் அக்கரை யெடுத்திருப்பதனால் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பெறுமென்றே நம்பலாம்.

* * *

ஸர் ஹார்கோர்ட் பட்லர்:—இந்திய கவர்ன்மெண்டின் நிர்வாக ஸபையில் கல்வி மெம்பராயிருந்த இவர், பர்மா லெப்டினென்ட் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டிருப்பது நம் நேயர்களுக்குத்தெரியும். நானது மாதம் 25உ ஷெ வேலையை ஒப்புக்கொண்டார்.

* * *

ராஜப்பிரதிநிதி ஸ்தானம்:—மாட்சிமை தங்கிய நமது கவர்னர் ஜனரல் H. E. லார்ட் ஹார்டிஞ்சிற்குப் பிறகு லார்ட் மர்ரே ஆப் எலிபாங்க், லார்ட் பீச்சாம்ப், லார்ட் டர்பி, இவர்களில் எவரேனும் ஒருவர் நியமிக்கப்படலாமெனச் சொல்லப்படுகிறது.

∴

பிரைமரிப் படிப்பு கட்டாயமாய்விட்டது:—பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள ஆஸ்ட் என்னும் மஹாராஷ்ட்ர சமஸ்தானததில் நசராப்பண்டிகைத்தினம் முதல், பிரைமெரிப் படிப்பானது கட்டாயமாய் ஏற்பட்டுவிட்டது.

∴

ஒரு துக்க ஸம்பவம்.—இந்தியரின் க்ஷேம அபிவிருத்தியில் அக்கரை கொண்டு, இந்தியாவுக்காக மனதார உழைத்து வந்த ஸர் ஹென்ரி காட்டன். சில காலமாக தேக அசௌக்யமாயிருந்து காலஞ்சென்று விட்டாரெனக் கேட்டு மிகவும் விசனிக்கிறோம்.

காலஞ்சென்ற ஸர் பிரோஸ்ஷா மேடா, கே. ஸி. ஐ. இ.